

Giới thiệu Cô Bé Ngốc, Đừng Hận Anh Nữa!!

Cô Bé Ngốc, Đừng Hận Anh Nữa!! thuộc truyện teen hay, câu chuyện kể về một cô bé xinh đẹp, thông minh, cô có một tuổi thơ tươi đẹp tràn ngập những tiếng cười... Trước khi cô được sinh ra đã được một người thầy bói đó phán đoán số mệnh. Liệu, hiện tại và tương lai của cô ấy có đẹp như trong quá khứ, hay u tối như một vực thẳm không lối thoát, sẽ có chuyện gì xảy ra với cô. Đoán xem nhé >_^. . . . .

#Rùa: chào mọi người, đây là truyện thứ 2 của mình, nếu ai đang đọc "tình yêu hoàng gia" thì sẽ hiểu khả năng viết truyện của mình, rất là dở tệ, bởi vậy mong mọi người đóng góp ý kiến để mình sửa sai nhé, cứ ném đá thẳng tay mình sẽ không nói gì đâu, THÂN :)

Song song đó, truyện Lý Mỹ Hà. Cô Gái Tài Ba hiện đang là tựa truyện hot, mời các bạn cùng chiều mộ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Ngốc, Đừng Hận Anh Nữa!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

“Con của bà sinh ra là một đứa con gái, xinh đẹp và khí chất hơn người, mệnh của cô bé là hậu nhân của các vị thần... Vì vậy mà sau sinh nhật thứ 17, tai ương sẽ tràn đến với cô bé, như một thử thách, cô bé sẽ hạnh phúc hay đau khổ là nhờ sự lựa chọn của nó”...

Bà mẹ cô, thất thần nhớ đến lời của ông thầy bói năm đó, ông ta vừa nói xong thì biến mất, bà muốn hỏi rõ hơn cách giải kiếp nạn này của đứa con gái yêu thương nhất của mình nhưng không tìm thấy ông ta nữa. Cuối tuần này là sinh nhật của cô, bà lo sợ và không hề cho cô biết chuyện này, mà bà biết: cho dù cho cô biết, cô cũng không tin vì cô không hề tin vào những chuyện mê tín dị đoan như thế này.

- Mẹ à, con đi học đây_ một cô gái xinh đẹp bước xuống, kế bên cô là một cậu con trai hoàn mĩ không kém, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng chứ không có đôi mắt biết cười như chị của mình. Đứng, cậu là Huỳnh Gia Lạc, em của cô.

-Uh, con đi học nhớ ăn sáng đầy_ mẹ cô nhìn sang hướng khác hiền từ nói, lúc này một người đàn ông với vẻ mặt cương nghị bước xuống. Cô hướng lên nhìn ba của mình, thắc mắc:

- Ba à, dạo này mẹ có chuyện gì mà mặt ủ rú suốt thế, hay là con với em làm mẹ buồn à_ Hạc Di ngây thơ hỏi, tuy cô là chị của Gia Lạc nhưng lại giống em hơn, bởi độ chính chắn và hiểu biết về cuộc sống thì Gia Lạc hơn cô rất nhiều, từ nhỏ cô được ba và mẹ bảo bọc như trứng vậy, họ còn cho cô học nhiều loại võ để phòng thân nhưng lại không cho cô giao du nhiều với thế giới bên ngoài như đang sợ thứ gì vậy. Gia Lạc đứng bên cạnh cô không nói gì, ánh nhìn lại nhìn cha mẹ của mình, cậu nhận thấy dường như ba mẹ đang giấu và lo sợ điều gì đó. Bởi từ nhỏ, cậu luôn được bảo phải bảo vệ chị mình mặc dù chị cũng có võ, hình như còn lợi hại hơn cả cậu. Đến bây giờ cũng vậy, năm nay ít nhiều cậu cũng 16t, cậu đương nhiên được tự do đi chơi và kết bạn. Nhưng chị cậu hơn cậu 1t thì lại khác, chị ấy đi đâu hay kết bạn với ai đều phải nói với ba mẹ, về sĩ bên chị thì theo chị ấy suốt 24/24 không rời mắt 1 li. Điều cậu thắc mắc là tại sao mọi người phải để chị ấy như vậy, chị thông minh, xinh đẹp lại có khí chất hơn nữa còn rất giỏi võ. Thế lực thì khỏi phải nói, gia tộc cậu kinh doanh bất động sản đứng đầu khu vực, chứ chẳng nhoi gì, ngoài việc chị ấy bị bao bọc nên trở nên quá đỗi ngây thơ, ít hiểu sự đời ra thì chị ấy hoàn hảo từng góc cạnh.

- Không có gì đâu, chắc mẹ con hơi mệt thôi, hai con đi học đi không lại trễ_ ông ôn tồn lên tiếng, tuy ông không tin vào mê tín dị đoan nhưng lại bất an không kém. Nhìn hai đứa con lo lắng đi ra khỏi cửa, ông quay sang nói với vợ mình ôn tồn nói_ Chuyện gì tới sẽ tới bà à, đó đã là số mệnh được định sẵn rồi, mình đã bảo bọc nó trong suốt 17 năm qua thế là đủ rồi, không phải ông thầy bói nói là do con quyết định sao, hãy chấp nhận thôi, đừng sầu nữa để con lo lắng tội chúng nó...

- Đành vậy, nhưng em lo cho con bé lắm_ Bà nói trong giọng nghẹn lại, nước mắt không kiềm lại được lại chảy ra. Bà yêu Hạc Di hơn cả mạng sống của mình, nó mà ra sao chắc bà sẽ chết mất.

Ông Huỳnh hiểu nên không nói gì, chỉ âm thầm thở dài một cái. . .

Trên đường, hai chiếc xe đạp trắng và đen đang chạy song song nhau, chàng trai trên chiếc xe màu trắng hỏi: (ngịch lý phải không :v)

- Đây, chị thích cái gì hả_ Gia Lạc liếc qua chị mình, gần tới sinh nhật chị mình, cậu lại không biết mua cái gì tặng chị, mấy năm trước cậu tặng chị mình hoa hồng, nhưng có vẻ Hạc Di không thích cho lắm.

- Em hỏi để làm gì_ Hạc Di khó hiểu quay qua nhìn Gia Lạc. . .

- Thì chị trả lời đi_ Gia Lạc cau gắt lên, như là một người anh vậy, từ nhỏ đã vậy, Gia Lạc luôn bảo vệ cô như xem cô là em gái mặc dù cô là chị của cậu.

- Uhm, để nghĩ xem_ Cô nhìn phía trước, mặt trầm ngâm suy nghĩ, đôi mắt trong suốt ánh lên tia sáng_ A, chị biết rồi.

Hạc Di vui mừng “A” lên, Gia Lạc lắc đầu thở dài, vẫn như vậy, chỉ lớn xác chứ tính tình và đầu óc vẫn cứ như trẻ con.

- Chì thích chó con, hì hì_ Hạc Di mỉm cười, nhớ lại lần cô còn nhỏ qua nhà bác chơi, nhìn thấy chú cún con là thích thú chạy theo, đến giờ vẫn giữ sở thích đó.

- Hả??_ Gia Lạc bất ngờ la lên, “sợ” đến mức chệch tay lái ngã âm xuống, xui nữa là ngay lúc đến trường, giờ thì hai người đang là tâm điểm của chú ý.

- Lạc Lạc, em có sao không, đứng lên cho chị xem nào_ Hạc Di hốt hoảng dựng xe đạp chạy đến, ánh mắt lộ rõ lo lắng, sốt sắn chạy đến đỡ Gia Lạc, nhưng mà hình như Gia Lạc càng khó chịu hơn thì phải:

- Chị à, dẹp cái tên “Lạc Lạc” ấy đi, nghe sao sao á. Gia Lạc nhăn mặt trách móc, giọng nói không câu gắt như kiểu làm “hũn”, mà giọng nói và cử chỉ này, cũng chỉ làm trước mặt duy nhất Hạc Di mà thôi.

- Sao hả? Chị thấy hay mà, em không thích hở?_ Hạc Di vừa đỡ Gia Lạc, vừa nói, tay thì phui phui những chỗ dính bụi trên đồng phục của Gia Lạc làm cho cả đám con gái gần đó “suýt xoa”, ai mà lại tự nhiên đụng vào người của oppa họ vậy chứ?

- Thôi vậy, chị muốn gọi sao cũng được. Gia Lạc lắc đầu chịu thua, cậu không thể đấu lại cái vẻ ngây thơ ấy của Hạc Di một lần nào được. Đứng dậy, cậu và cô cùng nhau dắt chiếc xe đạp vào trường, Gia Lạc vừa đi, vừa đưa ánh mắt sắc lạnh liếc qua đám người cứ nhìn chằm chằm vào bọn họ, miệng cứ la lên liên tục, diễn cảnh mà cả nhiều năm học luôn được thấy.

Thời gian trôi nhanh, chỉ chớp mắt đã đến cuối tuần, ngày sinh nhật của Hạc Di... Tiệc tổ chức khá lớn ở ngay tại nhà Hạc Di, mời tất cả bạn bè của Hạc Di đến dự, cũng không quá đông nhưng thức ăn và bày trí vô cùng đẹp mắt.

- Sinh nhật vui về nha con gái. Bà đi đến, tuy cười nhưng đôi mắt bà có chứa gì đó đượm buồn. Hạc Di thấy rõ điều đó nhưng không biết mẹ mình lo lắng điều gì. Nhận lấy hộp quà từ mẹ, cô cười tươi, coi như vừa nãy là mình nhận lầm và quên hết:

- Cảm ơn mẹ nhiều, con yêu mẹ nhất. Hạc Di hôn vào má mẹ mình, cười đến híp cả mắt.

- Con bé này, chỉ biết dè miệng. Bà nhìn cô, lờm yêu cô một cái.

- Haizzz, con chỉ yêu mẹ thôi, ba không biết con bỏ ở đâu. Ông từ đâu đi tới, khuôn mặt già vờ đau khổ, lắc đầu...

- Đầu có, con cũng rất rất yêu ba_ Nghe lời nói nghịch lí của đứa con gái, hai ông bà bật cười.

- Ba thì không có quà gì tặng con được rồi, chỉ có một căn biệt thự gần biển ở Thụy Sĩ, ba mua để con đi du lịch thôi, căn biệt thự ấy đứng tên của con, ta biết con thích biển nên chắc chắn sẽ thích. Bà và cô chó mắt nhìn ông, ai lại đi tặng quà sinh nhật là cả một căn nhà thế chứ, chỉ có ông thôi. ...

- Cảm ơn ba_ Cô chạy đến, ôm và hôn vào má ba mình..

- Con cứ dự tiệc, ta và mẹ con qua tiếp mấy người khách_ Ông cười, nói rồi ông cùng bà bỏ đi, cô cũng không nói gì, chạy đến nói chuyện cùng mấy đứa bạn...

Lúc này, ở giữa bữa tiệc, cánh cửa lớn của khu biệt mở ra, một chiếc siêu xe ferrari màu đen chạy vào. Tất cả ánh mắt đều nhìn chiếc xe đen ấy, kể cả Gia Lạc, ông bà Huỳnh, chỉ có Hạc Di vẫn luyên thuyên kể chuyện của mình mà không hề chú ý đến. . .

Bước ra xe, một chàng trai có mái tóc màu nâu hạt dẻ bông bênh, được để ngổ, thân hình ốm chuẩn của người mầu, chiếc áo đen hiệu louis vuitton nổi tiếng, kết hợp với chiếc quần đen ôm cái chân dài, đó là chưa kể đến khuôn mặt. Hoàn hảo từng góc cạnh, không có một điểm yếu nào có thể so sánh, từng đường nét đều như được chạm khắc, nước da trắng mịn như em bé khiến cho con gái cũng phải ngưỡng mộ, đôi mắt chim ưng hẹp dài lộ ra vài tia sắc bén, nằm dưới hàng lông mi dài cong vút, đôi lông mày rậm, sống mũi cao thẳng tắp tể. Và đôi môi mỏng, tạo hóa nên một con người đẹp đến tinh tế. Mọi người suýt xoa bàn tán:

- Êz, ai mà đẹp vậy, không thua gì anh Lạc. Cô gái 1

- Ai biết, nhưng mà ảnh đẹp đến có thể giết người luôn ấy. Cô gái 2

- Hình như là thiếu gia tập đoàn đá quý Detraidmon nằm trong top 10 tập đoàn đá quý nổi tiếng thế giới hả gì á Thiếu gia 1

- Ukm, nghe nói công ty ấy sắp mở rộng ra nhiều lĩnh vực nên con trai ông ấy du học về đây. Thiếu gia 2

.....W.....W.....W

Tiếng ồn ào nổi lên, thu hút sự chú ý của Hạc Di, có thể nói, từ nhỏ đã sống với một hotboy (Gia Lạc), nên từ lâu Hạc Di đã miễn dịch hoàn toàn với định nghĩa “trai đẹp”, cô ngược nhìn một cái rồi quay đi, miệng lầm bầm:

- Có gì đâu, đúng là đẹp nhưng thua xa Lạc Lạc_ Hạc Di trẻ môi rồi lại bàn lựa thức ăn, không thèm điểm xia, nhưng những lời kia, tuy là lảm bảm nhưng lại lọt vào tai hết tất cả những người trong bữa tiệc (lảm bảm của chị ấy đấy :v), mọi người mắt tròn tròn nhìn Hạc Di như sinh vật lạ...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Ngốc, Đừng Hận Anh Nữa!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

- Chị, chị nói thật không_ Nghe được lời cô, Gia Lạc sung sướng chạy đến, từ nhỏ đến giờ đây là lần đầu tiên chị cậu khen cậu đẹp trai, mà còn hơn cả thiếu gia Thiên Hạo kia, chưa biết cậu vui thế nào đâu!!

- Ô, Lạc Lạc, em nghe chị nói à, chị nhớ em đứng xa chị lắm mà_ Hạc Di mở to mắt xinh đẹp, nhưng câu nói lại ngây thơ đến mức làm người khác phải bật cười. Người lạnh lùng như Thiên Hạo cũng không ngoại lệ.

- Chị ngốc, không phải mình em nghe đâu, mọi người ai cũng nghe chị nói, chị thật là..._ Gia Lạc bật cười, chị cậu vậy nhưng đôi lúc cũng ngốc thật.

- Lạc Lạc, em dám nói chị ngốc, mà khoan, em vừa nói gì, mọi người đều nghe là sao???_ Hạc Di khủng hoảng nhìn xung quanh, OMG chuyện gì vừa xảy ra, tại sao ai cũng nhìn cô mà xì xầm bàn tán hết thế.

Bỗng, Hạc Di bỏ đĩa ăn xuống, rụt cổ lại bước vào. Còn ở đây thì cô không biết sẽ tìm lỗi ở đâu mà chui vào mắt, thật mất hình tượng mà!! Đi được hai bước thì một giọng nói kéo cô lại...

- Đứng lại!_ Hạc Di lập tức dừng ngay bước chân, nhưng không quay đầu lại, tim bắt gặp run sợ, haizzz, cô đã gây nên tội tình chi mà phải sợ, nói đúng sự thật thôi mà? Với lại trước đám đông, cô lại là nhân vật chính, lại ở địa bàn của cô thách anh ta làm gì được cô. Mà cô cũng chưa chắc làm gì được cô. Gì chứ? cô vậy nhưng là một trong top 10 tuyển thủ karate đứng đầu khu vực, đai đen judo và tuyển thủ quốc gia teawondo chứ chẳng phải chuyên đua, hơn nữa cô rất thông thạo sử dụng súng, biết đánh cả kiếm Nhật nữa. Phải nói, từ nhỏ cô đã mê phim hành động nên có niềm đam mê với võ thuật và đấu súng, ngay cả em cô cũng chưa chắc bằng. Nhưng cái quy cách tiểu thư từ nhỏ khiến cô nên thế này, chứ không phải bị gò bó quá, chắc chắn cô sẽ là một cô gái có cá tính và rất mạnh mẽ.

- Người kêu bốn tiểu thư có chuyện gì hử?_ Cô không sợ hãi mà quay qua nhìn thẳng vào mắt Thiên Hạo, à, cái lời thoại này cô cướp từ mấy bộ phim ấy mà...

- Vợ xinh đẹp, em làm sao lại đối xử xa lạ với chồng như vậy?_ Thiên Hạo ánh mắt ánh lên tia thú vị, liền thay đổi thành giọng bốn cột, nhưng, câu nói kia của anh làm cho cả bữa tiệc bỗng im lặng, vì quá bất ngờ ấy mà

Hạc Di tá hỏa lên trước cách xưng hô của anh ta, hôm nay sinh nhật cô, bạn bè của cô đều tụ ở đây, nam có nữ có, anh ta định không có cô lấy chồng hay sao mà lại xưng hô quái đản thế kia...

- Này, có phải anh vừa trốn trại không hả? Ai là vợ của anh chứ, đồ khủng, rút khỏi đây trước khi tôi kêu vệ sĩ khiến anh đi, tiện thể giúp anh trở lại viện_ Hạc Di tức giận lên tiếng, tiếng cười khúc khích xung quanh vang lên, ai lại có thể nói anh thế chứ? Anh là thiếu gia tập đoàn Detraidmon của Dương gia, người nói anh cũng chỉ có duy nhất cô thôi thì phải? Anh không tức giận, ngược lại cảm thấy thú vị càng tăng lên, có nói chưa nhĩ? Anh có tới tận hai cái hôn ước, người ta nói girl chọn chồng, nhưng này lại là anh chọn vợ, anh qua đây với hai mục đích, thứ nhất chọn vợ tương lai, thứ hai là cùng cô kinh tế “nước nhà” (ở đây là mở rộng sang các lĩnh vực khác í v)...

- Hừm, thế nào nhĩ, vợ yêu à, em đừng nói chồng em thế chứ, nếu em có chồng bị tâm thần thì đâu phải em bình thường, đúng không?_ Thiên Hạo lại nói, ánh mắt chăm chú nhìn biểu hiện trên gương mặt của cô, hình như, đôi mắt kia long lanh lên thì phải, không phải chứ?? Chỉ chọn tí đừng nói sẽ khó khăn, cô ta 17t hay là 7t đây?

- Thiên Hạo, cháu tới rồi sao?_ Ông Huỳnh từ đâu đi tới hiện từ cười, bên cạnh bà Huỳnh cũng mỉm cười...

- Chào hai bác_ Thiên Hạo cúi đầu, chào một cách lịch sự trước nhưng trường bối, có thể không nhĩ, biết đâu sẽ là ba mẹ vợ tương lai, vừa nghĩ vừa cười thú vị...(há, chuẩn đang mơ nè J)

- ưm, à con gái à, đây là Dương Thiên Hạo, con trai của bác Dương, bạn thân của ta, con và Thiên Hạo có hôn ước đấy, hai đứa làm quen nhau đi nhé, nếu được thì ta sẽ tác thành cho hai đứa_ Ông Huỳnh nói đoạn rồi quay qua nhìn con gái mình đang trở mặt đứng tại chỗ...

Còn cô khi nghe ba mình nói xong thì mặt càng tròn to lên, nhưng lại thờ dãi như bà cụ non vậy, cái thờ dãi đầu tiên trong 17 năm qua, nó làm Gia Lạc nhũn mày...

- Pa à, không cần làm quen đâu, trực tiếp hủy hôn, con với hấn vốn không hợp nhau, nên, không thể nào có chuyện sẽ “quen” nhau đâu à_ Hạc Di giọng buồn buồn, cuộc đời còn dài, tuổi thanh xuân đang phơi phơi, tuổi học trò tự do, cô đâu có bị ngu mà vùi đầu vào mấy cái tình yêu nhảm chán và nhảm nhí này.

- Đúng đó pa, nếu chị không muốn thì thôi đi, con cũng không tán thành, con muốn chị ấy tự do_ Gia Lạc nhũn mày, chị cậu không chịu rồi, còn bắt ép

làm gì chứ, cậu tuyệt đối qua phe chị.

- Sao chứ, chưa làm quen mà, thưa bác, cứ cho cháu 1 thời gian, cô ấy sẽ đồ gục trước cháu thôi ạ, 6 tháng thôi ạ, còn nếu không sẽ hủy hôn_ Anh đắc thắng, nếu là cô gái khác thì chắc chắn chỉ 1 tuần cùng lắm là 1 tháng, anh nói 6 tháng vì thứ nhất không muốn cô tự ái, thứ 2 để chắc chắn hơn...

- Được, haha_ Ông Huỳnh cười sáng khoái, rồi bỏ đi làm cho Hạc Di chẳng kịp ú ớ gì!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Ngốc, Đừng Hận Anh Nữa!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

- Ô, pa...ơ, sao cơ?_ Hạc Di ú ớ, khuôn mặt hoảng loạn, sinh nhật vui vẻ gì nữa chứ, nghe cái tin này thì cô thà sinh nhật của cô không diễn ra. Khuôn mặt xinh đẹp, đáng yêu nhăn lại, phụng phịu, bất giác tìm Thiên Hạo nhảy mạnh, cảm giác này, là gì đây? Đưa tay lên tìm mình điều chỉnh nhịp tim, tề hại!!

- Được rồi con gái, quà của con đây_ Bà Huỳnh hiền từ cười mỉm, biết thế nào con bà cũng sẽ giận dỗi, nên đến giờ này mới tặng. Bà giờ con gấu túi thơm lên lại nói.

- Xem nè, mẹ tặng con con gấu túi thơm, quý hiếm của ostraylia đây nè_ Bà nháy mắt, trong cực kỳ teen, nhìn thấy chú gấu đáng yêu đang ở trên tay mẹ mình, hai mắt cô sáng rỡ, nở nụ cười tươi híp luôn cả mắt, và đương nhiên, quên luôn việc mình bị thiệt hại...

- Oaaaa, gấu túi thơm, em giờ là bé cưng của chị, cảm ơn mẹ nhiều nhiều!_ Hạc Di bế con gấu trên tay, hôn lên má chú gấu đáng yêu, rồi quay sang cảm ơn mẹ mình.

- Chị, quà của em này_ Gia Lạc mỉm cười, búng tay, từ xa, một người vệ sĩ đi đến cuối đầu đưa cái cục bông cho cậu chủ của mình_ Đây là giống chó Pháp, em đã tìm suốt 2 ngày không nghỉ ngơi mới ra đây, còn phải ra hết điều kiện cùng tiền mới mua được đây!

Hạc Di nhìn lên lại cười, nhưng lại xì xuống, nhìn em mình kẻ công...

- Xi, em tặng quà mà còn kẻ công, thôi thì em lấy về mà nuôi luôn đi!_ Hạc Di nói rồi quay qua nựng con gấu túi thơm, nhưng ánh mắt lại luôn nhìn cục bông trên tay Gia Lạc về “thèm thuồng”, haizz, nó ăn cái gì mà dễ thương ghê vậy chứ?

- Thật không, vậy em đem đi bán đây nè, dù gì cũng là giống chó hiếm, đảm bảo 5 phút sẽ có người mua thôi_ Gia Lạc mỉm cười tinh ranh, cậu quá hiểu người chị này rồi...

- Ô, em tặng chị rồi, nó là của chị, em mà bán đi là chị sẽ kiện đấy_ Hạc Di nhanh chóng giật lấy cục bông trên tay của Gia Lạc, mọi người bật cười trước thái độ trẻ con ấy...

- Quà của tôi này_ Anh chìa hộp quà ra, quà này có được không nhỉ? Haizz, anh là con trai, chỉ đi qua lấy đại thôi? Nó mở ra, mắt tròn to, What???? Cái gì thế này??? Cả Gia Lạc và ông bà Huỳnh cũng chó mắt!!

- BIẾN THÁI, anh cứ giữ lấy mà dùng, hừ_ Hạc Di la lên, tặng cô nguyên bộ mỹ phẩm thì cô có thể tạm chấp nhận, bởi cô có thể tặng cho mấy đứa bạn trên lớp, nhưng ôi, nó còn kèm theo cả cái áo ngủ thiếu vải màu đỏ, hỏi có biến thái không??

Hạc Di quăng thẳng hộp quà vào mặt Thiên Hạo, khiến anh chàng khó hiểu, không phải con gái luôn thích trưng diện và làm đẹp sao? Sao cô gái kia phản ứng dữ dội thế kia?

- Ai lại đi tặng quà sinh nhật là váy ngủ chứ, anh bị chửi Biến Thái phải rồi_ Gia Lạc buồn cười, rồi quay đi tìm chị...

- Haha, cháu thật thú vị Thiên Hạo_ Ông Huỳnh cười sáng khoái, nhưng lại chột ngưng nụ cười khi nhớ đến điều gì đó (biết điều gì chưa :v), ông cùng bà đi vào trong...

- Mình sai cái gì à?_ Thiên Hạo cầm hộp quà, mặt ngẩn ngơ (anh còn ngây thơ hơn cả chị ấy :3).

- Anh Thiên Hạo, mình làm quen nha?_ Một cô gái chạy đến, nháy mắt ăn mặt sang trọng, nhưng 3 vòng hình như hơi “quá”, mặt thì tô phấn và son quá đậm, xác định, đây không phải bạn của cô mà là con của một người bạn doanh nhân của pa cô.

- Được thôi!_ Anh cười khẩy, nhỏ ấy vui mừng định lên tiếng thì anh lại buông câu phủ phàng_ Chờ 100 năm sau đi nhé!!

- Ô, anh..._ nhỏ uất ức, nhưng vẫn nhảy vào lòng anh, phiền phức? Như vậy thì đừng trách anh không “thương hoa tiếc ngọc” nhé (hoa ngọc cái nổi gì

-_-)...

- Cho cô này, cút_ Anh thấy hộp quà cho cô ta, cô ta như vậy chắc sẽ thích mấy loại này, rồi bước nhanh ra khỏi bữa tiệc.

Đang định lái xe thì điện thoại anh reo, khó chịu lấy điện thoại nghe.

- Có chuyện gì?

“...”

- Đi học? Được rồi, trường và lớp?

“...”

- Được rồi, mai tôi sẽ đến trường, chuẩn bị đồng phục trên phòng cho tôi là được rồi_ Nói rồi, anh ngắt máy, ánh mắt lộ rõ mệt mỏi, đối mặt với mấy vụ trường lớp là phải đối mặt với mấy con đĩ,...

BUỔI SÁNG XINH ĐẸP (há há, xin lỗi mọi người vì độ điên của Rùa J)

- Oáp, mấy giờ rồi_ Nhìn vào đồng hồ, ồm 7h15', ừm, khoan đã, mấy giờ cơ?

-OÁT ĐỒ HỢI!?_ Hạc Di hét to, ối, 15', hic hic, không thì trễ nữa thì chết mất, cô là phó hội trường hội học sinh đấy, đi trễ hoài chắc bị chửi chết luôn?

- Chị thức rồi à, haizzz_ Gia Lạc khuôn mặt bơ phờ đi đến...

-Em, sao em còn chưa đi, sao mặt lại thế kia_ Hạc Di hốt hoảng, đứng trước cô không phải là một prince của Blue Time mà là một con ma, không còn tề hon ấy chứ,...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Ngốc, Đừng Hận Anh Nữa!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

- Chị còn nói nữa, em qua kêu chị đi học, kết quả là bị 2 bé cưng của chị đập cho te tua nè, còn nữa, đóng tài liệu chị còn chưa làm đã vào ngủ, em làm giúp chị kết quả là 3h khuya mới ngủ_ Gia Lạc đau khổ kể lại, sao cậu khổ thế không biết, chị cậu là phó hội trường mà cứ quên tới quên lui nên lúc nào cậu cũng phải làm giúp.

- Ô, thật sao, batle, resut, hai em hư quá đấy nhé, anh Lạc qua đây kêu chị đi học mà, trễ thì làm sao? (trễ thật mà, bà này buồn cười thiệt)_ Hạc Di mỉm cười bế gấu túi thơm (batle) và chú cún (resut) lên mắng yêu, nhưng vừa nói xong thì nhìn vào đồng hồ, 7h21....

- Yaaaaaa, trễ thật rồi_ Hạc Di hét lên, làm hai chú thú trong tay giật mình nhảy xuống, cô chạy nhanh vào WC...

5' sau...

- Học...học, xong rồi đi lẹ lên khéo lại trễ_ Hạc Di kéo Gia Lạc đi, chạy nhanh lên chiếc xe hơi...

- Hôm nay không đi xe đạp sao?_ Gia Lạc khó hiểu ngược lên, bộ dạng đã được trải chuốc lại nhưng vẫn còn dấu hiệu hai mắt sưng lên không thể dấu hay xóa liền được.

- Không, giờ này mà còn đi xe đạp, em quên à_ Hạc Di lờm, hồi bác tài nhà mình chạy nhanh lên, liên tục nhìn vào chiếc đồng hồ xinh xắn trên tay mình...

Trước cổng trường....

Hạc Di không nói không rằng, rút vội chiếc thẻ mở cổng ra, chiếc thẻ này được đưa cho cô khi cô lên chức hội phó hội học sinh, mà không chừng năm nay cô sẽ bị cắt chức mất, bởi đầu năm đến giờ cô đi trễ 2 lần rồi (nhiều quá :3)...

- May quá, tiết đầu của chị là tiết tự quản, chị lên phòng hội phó, em về lớp đi_ Hạc Di cầm sắp tài liệu rồi quay sang nhìn khuôn mặt đau khổ của Gia Lạc, tiết đầu của cậu là tiết văn, bà cô hám trai, thôi thì lên phòng hội phó với chị còn vui...

- Em không lên phòng, em ở với chị, à, hết giờ lên phòng nhạc nhé, chị sắp thi rồi, đi luyện là vừa_ Gia Lạc đi theo chị, cô cũng chẳng nói gì, cô và em cô

đủ sức lấy cả bằng đại học, nó cho dù cúp học bao nhiêu tiết đi nữa thì cũng chẳng ảnh hưởng gì tới số điểm của nó...

Hình như trong phòng cô có ai thì phải, khoan đã, không phải trộm chứ, no no, trộm giữa ban ngày với đang ở trường, cái này là bất khả thi, nên loại, vậy là ai chứ, phòng cô chỉ mình cô với hội trưởng là có chìa khóa, không lẽ...

- Hội trưởng, là anh sao?_ Hạc Di mở cửa bước vào, không quên hỏi một câu, chỉ thấy khuôn mặt trong kia tối đen lại, nhưng lại không biểu lộ cảm xúc gì.

- Vợ à, là anh, em đang nói hội trưởng nào thế_ Thiên Hạo vừa uống trà vừa điềm điềm ngược mắt lên nhìn Hạc Di...

- Hơ, tên biến thái, anh làm gì ở đây_ Hạc Di giật mình, sao mà số mình cứ bị tên này ám thế không biết, lại còn xưng hô thế kia, bao nhiêu da gà trên người cô đều nổi lên hết, tóc gáy dựng thẳng cả lên...

- Vợ, anh đến đây để học cùng với em, dù gì anh cũng là trai 18 mới lớn_ Thiên Hạo đùa, ánh mắt cười cợt...

- Đẹp ngay cái cách xưng hô ấy, tôi không phải vợ anh, hơn nữa, anh là học sinh ở đây cho dù lớn tuổi hơn đi nữa, anh cũng thuộc quyền quản lý của tôi, vì vậy sao này hãy gọi tôi là “hội phó” nghe rõ chứ_ Hạc Di trở nên nghiêm túc, ánh mắt kiên định cùng uy nghiêm, cô là vậy, nhưng khi nghiêm túc thì bất kỳ học sinh nào trong trường cũng phải nể cô.

- Ô, được rồi, anh không đùa nữa, anh đến đây là để đăng ký nhập học_ Thiên Hạo cũng không còn đùa cợt, lời nói thoát ra trầm ấm, nhẹ nhàng, khác hẳn với vẻ cười cợt ban nãy...

- Được rồi, qua phòng hội trưởng đi_ Hạc Di đi đến chiếc ghế dành riêng cho hội phó ngã lưng xuống, nhìn Gia Lạc đang ngủ trên ghế sofa...

Chuyện học sinh đăng ký vào học không phải việc của cô, đó là việc của hội trưởng, tìm cô làm gì chứ?

- Không, tôi muốn làm việc với em_ Thiên Hạo vẫn thong thả, anh đút hai tay vào túi quần bước đến bàn làm việc của Hạc Di, cuối người xuống nhìn thẳng vào mắt cô...

- Được rồi, tôi làm cũng được, biến thái phiền phức_ Hạc Di không ngần ngại nhìn thẳng vào mắt Thiên Hạo mà không có cái gì lay động, khiến Thiên Hạo bất ngờ, gần vậy mà cô không có cảm giác gì sao?

- Ừm, em phổ biến đi_ Thiên Hạo chán nản đến chiếc ghế sofa ngồi xuống, từ khi nào mà độ quyền rũ của anh xuống cấp thế chứ?(ảo tưởng hơi cao!)

- Anh thừa biết nhĩ? Blue Time là một trong trường nổi tiếng của thế giới, gồm... với,... bla... blaaaa_ Hạc Di thao thao bất tuyệt, nói từ điện tích, số lượng học sinh cho đến lịch sử xây dựng trường khiến cho Thiên Hạo chóng cả mặt, làm cho Gia Lạc bức xúc mà lên tiếng:

- Chị, STOP, đừng phá giấc ngủ của em thế chứ, với lại anh ấy bảo phổ biến cách thi sát hạch vào trường chứ không hỏi lịch sử của trường_ Gia Lạc nhăn mặt khó chịu vì bị phá giấc ngủ, cậu thừa biết chị mình biết nhưng chỉ vì muốn chọc tức anh Thiên Hạo thôi.

- Ô, vậy sao, để chị nói lại_ ánh mắt cô lóe lên sự tinh ranh, quay qua lườm Lạc Lạc vì phá hỏng kế hoạch, cô chán ngắt phổ biến_ Anh thi sát hạch để chọn lớp, mà anh không cần thi cũng được, tôi sẽ sắp xếp cho anh vào lớp cuối học, coi như là nể pa mẹ anh là bạn thân của pa mẹ tôi, chứ như anh thì không biết có đậu hay không mà chọn lớp chứ...

- Phì, em- cô gái ngốc, bây giờ thi liền nè_ Anh phì cười vì lời nói trẻ con kia, cái gì mà nể tình chứ, thấy cô cố tình thì đúng hơn, hết nói nể mà...

- Okay, tôi in đề liền_ Hạc Di mở cái máy tính màu đen có nhãn hiệu “vai ô tít” ra, ngón tay thon dài lướt nhẹ và nhanh trên các bàn phím, phút chốc, tờ giấy thi được in ra...

- Được rồi, thời gian cho anh là 150', mà này, anh đã nói vậy thì không ân huệ gì nhé, không đủ điểm thì tôi sẽ chẳng có xếp vào lớp cuối đâu, mà anh bị đá thẳng ra ngoài đường ấy_ Hạc Di thân nhiên nói, rõ là đáng chọc khích, nhưng anh không nói gì, tập trung vào bài...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Ngốc, Đừng Hận Anh Nữa!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Thiên Hạo cắm cúi vào bài làm, Hạc Di trở lại ngồi trên ghế lấy cái Ipad ra lướt web, nhưng chưa được 30' thì Thiên Hạo ngẩng đầu lên:

- Xong rồi này, cái đề dễ thế, không phải Blue Time là một trường nổi tiếng thế giới sao?_ Thiên Hạo đưa đề, Hạc Di không bất ngờ là mấy thì phải...

“nộp sớm thế kia chắc là nộp giấy trắng rồi, bài đặt nói cao, không biết làm thì cứ nói đại”

Hạc Di nhận lấy bài vừa xem xét vừa nói:

- Thì đương nhiên là trường bậc quốc gia nên không chỉ xét học lực mà còn xét thể lực nữa _ Hạc Di vẫn nhìn vào tờ bài, mày khế nhịu lại, rồi phán _
Này, anh có dở tài liệu không đấy...

- Chị à, có ai dở tài liệu mà chỉ chép có 30' không, huống hồ anh ta chẳng đem gì, em ngồi gần anh ta nên em biết mà _ Gia Lạc phản bác, chị cậu ngặt
thiệt, nhưng lại không hề biết...

- Này Lạc Lạc, em thích anh ta hay là em thù hận chị mà nãy giờ cứ nhắm vào chị mà chia sẻ, thật là, uống công bình thường chị thương em như thế _
Hạc Di ánh mắt đượm buồn, miệng chu ra, mày nhịu lại trong vô cùng đáng yêu làm cho ai kia ở gần đó “đơ” bởi độ dễ thương kia tìm bất giác đập
mạnh...

- Ô, em không có, thôi...em, em ngủ đây, không quan tâm nữa _ Gia Lạc luống cuống nằm xuống ghế, chị cậu mà giận cậu, chắc chắn cậu sẽ chẳng bao
giờ được bình yên, thế nào cũng có thể thành tội nhân thiên cổ...

Hạc Di chép miệng rồi lấy cây bút đỏ ra chấm bài, mà hình như mấy bài trong đây chẳng có bài nào sai cả, nét chữ cũng còn rất đẹp, nhìn vào cách trình
bày và làm bài cô chắc chắn hẳn ta có IQ rất cao, không chừng còn hơn cô, haizzz, do cô chủ quan quá, biết hẳn IQ cao thì cô đã in cái đề tầm cỡ thế
giới cho hẳn làm rồi...

Anh thoáng cười nhìn biểu hiện trên gương mặt cô, đoán biết được cô đang nghĩ gì trong thời điểm này, chắc chắn là chẳng có gì tốt đẹp cho anh...

- Sao rồi? _ Thiên Hạo hồ hững nói, rồi nhìn sang Hạc Di, cười khẩy _ Không phải chỉ có một bài sát hạch đã làm khó em đến thế chứ vạ!

- Quờn, anh nghĩ thế nào thế, tôi là đang suy xét xem cho điểm anh như thế nào ấy, chữ thì xấu tệ, cách trình bày thì xộc xệch, bài thì ý sai ý đúng, ý thiếu
ý thừa thế kia, tôi phải xem xét kỹ đã _ Hạc Di hắng giọng, nhìn kỹ vào bài một lần nữa, thật ra là cô đang tìm chỗ sai thì đúng hơn, bài làm gì mà hoàn
hảo thế cơ chứ, cô tuyệt đối không tin!!!

Thiên Hạo bật cười nhìn Hạc Di nói bài làm của anh “từ thiên nga” hóa thành “vịt bầu” kia, cách trình bày và chữ viết của anh đến cả giáo sư thế giới còn
phải khen, chưa nói đến bài làm, anh chưa nghĩ cái đề dễ thế kia mà mình còn thiếu sót cái gì...

Hạc Di bực mình chấm 99đ vào đề, cô chẳng đồng ý cho 100đ đâu, như vậy thì bằng điểm của hội trường khi thi vào trường rồi...

- Sao lại có 99đ thế? _ Thiên Hạo nhịu mày, cô có phải đang thiên vị?

- Tôi... đã nương lắm rồi đấy _ Hạc Di giật mình, để hẳn ta biết cô chấm theo cảm tính chắc ban luôn cái chức hội phó hày...

- Được rồi anh không chấp _ Thiên Hạo tuy hơi khó chịu nhưng vẫn không nói gì, lần đầu tiên có cô gái láo với anh như vậy?

- Bây giờ nói gia thế, tôi sắp xếp lớp cho anh! _ Hạc Di lấy cái bảng sơ yếu lý lịch, để trước mặt Thiên Hạo như phỏng vấn, làm anh chàng bật cười...

- Em không phải biết gia thế anh rồi sao hả? _ anh buồn cười, cô gái này đang giả ngơ sao? Cô không biết anh là ai sao?

- Không, anh là ai mà tôi phải biết chứ, là tổng thống nước nào à _ Mặt anh tối đen vì câu nói ngây thơ kia của cô...

- Vậy em không xem tin tức thế giới sao? _ Mấy năm nay anh rất hay lên báo quý tộc thế giới, sao cô lại không biết chứ? Vấn đề chính là...

- Không, mấy cái đó nhàm lắm, tôi chỉ xem báo hoa học trò thôi _ Lại một câu nói ngây thơ, nhưng lần này thẳng thừng đến làm người khác đau khổ, anh
vậy mà cũng có người không biết? Đây là cái mà anh thấy thật bại nhất trên đời...

“Được, Huỳnh Hạc Di em chọc tức tôi, tôi quyết cưa đổ em cho bằng được!!!”

- Vậy em tự tìm đi nhé, vui vẻ, mai tôi lên nhận lớp _ Thiên Hạo quay người bước đi, một tay đút vào túi quần, tay kia đưa lên vẫy rồi nói...

- Nè, làm sao mà tôi biết được hả???? _ Hạc Di hét vọng lại...

- Lên ông google mà hỏi, ông sẽ tư vấn cho em thông tin của tôi luôn _ Thiên Hạo không quay lại, vẫn chậm chậm bước đi nói lại, miệng mỉm cười...

Anh đi ra tới cổng trường trên môi vẫn giữ nguyên nụ cười, rồi chợt giật mình, môi ngừng cười, từ khi nào mà anh trở nên hay cười như thế, và hình như
lớp vô học lạnh lùng của anh cũng từ từ bị lột ra thì phải, anh sợ! Đúng, bởi khi lớp vô ấy được mở ra, anh sợ mình sẽ trở nên yếu đuối mất...

- Cậu chủ, biệt thự đã được chuẩn bị xong, đồ đạc sách vở và những thứ cần cho cậu cũng đã xong rồi ạ, chỉ chờ cậu vào ở thôi _ Một người đàn ông
trung niên đến cúi đầu chào anh...

- Được rồi, trở về thôi, ông không cần tuyển thêm ai hết, mình ông quản hết cả đi _ Anh lạnh lùng nói, rồi quay mặt định đi ra xe, nhưng hình như người
bên cạnh anh chẳng lên tiếng gì, anh nhịu mày khó hiểu nhìn ông!!

- Dạ thưa cậu, tôi... không biết nấu ăn!!_ Ông ái ngại nói, khuôn mặt chảy vài giọt mồ hôi lạnh, chỉ sợ người đứng trước mình nổi giận không biết sẽ ra sao???

- Haizzz, được rồi, ông về Pháp đi, tôi tự quản được rồi..._ Anh mệt mỏi nói, thái độ làm cho ông bất ngờ, nếu là bình thường chắc chắn anh sẽ nổi giận, giờ sao lại... không lẽ.... (ý là nói anh không bình thường :v)

- Không được đâu thưa cậu, ông chủ sẽ không hài lòng_ Ông cúi đầu đáp...

- Cứ nói là do tôi ủy thác_ Anh dứt hai tay vào túi quần, nói thản nhiên

- Nhưng...

- Sao hả? Lời nói tôi không trọng lượng nào sao? Bớt ý kiến ý cò lại đi!_ Anh dường như mất kiên nhẫn, nhún mày bước thẳng ra xe, làm cho ông thờ dài, cậu chủ còn bướng hơn tưởng tượng...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Ngốc, Đừng Hận Anh Nữa!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Ngày mới bắt đầu, Hạc Di và Gia Lạc đến trường như mọi khi trong hai chiếc xe đạp khác màu dễ thương, nhưng hình như hôm nay ồn ào náo nhiệt hơn mọi ngày thì phải, cô và cậu bước vào trường, không quan tâm xung quanh mà vẫn cứ cười nói với nhau...

- Hội phó_ mọi người xung quanh thấy cô liền cúi đầu chào...

- Um, chào các bạn_ Cô mỉm cười nói lại, liền tò mò lên tiếng_ Hôm nay mọi người có chuyện vui gì mà ồn ào thế!!

- Hội phó, chị không biết sao, hôm nay trường đón một học sinh mới đó!!_ Hs1

- Chỉ là một học sinh mới có gì phải bất ngờ chứ_ Hs2

- Mà không biết hả, học sinh mới chính là oppa của chúng ta Dương thiếu của Detraidmon Dương Thiên Hạo đó_ Hs3

- Thiệt hả, trời oiiiiim hoàng tử lòng tôi_ Hs2 ==”

Cô đổ mồ hôi lạnh với độ hóm trai của nữ sinh trường Blue Time, hôm qua mới hỏi ông google thì cô biết sơ sơ một ít về anh, nhưng cũng hơi đẹp thôi, cũng đâu bằng Lạc Lạc của cô, sao cứ làm quá (hơn ấy chứ)...

Tiếng ồn ào dứt hẳn, một chiếc Ferrari chạy đến, mọi thứ như ngừng hoạt động, bước từ trên xe, điều khiển mọi người phải quên cả thở để ngắm nhìn người con trai kia, ngay cả Hạc Di còn phải ngẩn ngẩn 2s, ôi, đồng phục trường đã biết nó đẹp nhưng từ khi nào lại đẹp đến thế kia!!

Thiên Hạo bước ra, ánh mắt lạnh lẽo, là một áo sơ mi trắng kết hợp với quần âu ống nhỏ màu tím than, chiếc áo khoác ngoài cũng màu tím than nốt, bên vai trái là chiếc logo trường, còn bên ngực trái là cái bảng tên màu xanh dương của khối 12, anh được thông báo lớp từ hôm qua nên có đồng phục ngay, nổi bật hơn là chiếc cavat màu tím than ở ngay cổ, mái tóc màu nâu bông bênh để ngổ, trên cổ tay trái là chiếc đồng hồ cảm ứng hiện đại của Mi, ánh mắt lạnh lùng khẽ quét toàn bộ học sinh trong trường, đôi mắt màu hổ phách khẽ dừng lại ở bóng dáng thon nhỏ kia, mày khẽ nhún lại, cô không bị “quyến rũ” sao? Sao chỉ “đơ” có 2s ngẩn ngẩn thế kia??

- V... Chưa kịp thoát ra khỏi miệng thì đã bị cô chạy bay đến chụp lại, thở phào một cái, cô ái ngại nhìn những cái chỗ mất về phía mình, cô quay lại nói nhỏ:

- Cảm gọi tôi là vợ, coi như xin anh đi_ Hạc Di cắn môi nhìn anh, rồi quay ra ngoài nói_ Mọi người, chỉ là tôi muốn giới thiệu dùm anh ấy do anh ấy nhờ, tôi dù sao cũng là hội phó còn anh ấy thì... ngại!!

Hạc Di lấy đại một lí do, không biết rằng mặt Thiên Hạo tối lại, gì mà ngại ngần chứ!!!

- Anh ấy dễ thương quá_ Hs4

- Đáng yêu quá đi_ Hs1

- Hội phó tốt bụng quá_ Hs 7

Không hề cô nói gì, Thiên Hạo lời tuốt cô đi khỏi đám ồn ào trước mắt, đi thẳng ra sau trường, rồi không ngần ngại tặng cô một cái cốc đầu:

- Cô gái ngốc, em vừa phát ngôn bừa bãi gì thế hả??_ Thiên Hạo nhú mày khó chịu, ngại ngần??? Có nữ tính quá không? Cô đang hại đến danh dự của anh còn gì??
- Chỉ nói có tí xiu, anh làm gì bức xúc ghê thế_ Hạc Di méo mặt xoa xoa chỗ bị cốc_ Với lại là do anh có ý định phát ngôn bừa bãi trước mà...
- Nhưng tôi không cho phép em gọi vậy, hiểu chưa?_ Thiên Hạo nhú mày nhìn Hạc Di, như cha đang dạy dỗ đứa con nhỏ không nghe lời vậy,...
- Vậy ra... tất cả đều do lỗi của tôi chứ gì, hức_ Hạc Di không còn vẻ bướng bỉnh của khi nãy, đôi mắt cô long lanh trong tội nghiệp đến là, như là cô sắp khóc vậy...
- Ừm_ Anh gạt đầu chắc nịch, nhưng không hề nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt kia của cô...
- Oaa, huhu... hức, tại sao lại là lỗi của tôi chứ, hức, là anh kiểm chuyện trước mà, anh..._ Hạc Di lau giọt nước mắt trên mí mắt, đưa ngón tay chỏ thon dài ra, cảm hận nói_ Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa...

Nói rồi, cô chạy lên phòng nhạc, hôm nay cô có buổi tập ở phòng nhạc với mấy người bạn, chuyện của hắn ta cô nên quên dù gì anh ta cũng chẳng là gì, nhưng cũng có gì đó gọi là buồn mà cô chẳng hiểu...

- Chào mọi người_ Hạc Di cười tươi, mở cánh cửa phòng nhạc...
- Chào tiểu Di, em đến rồi à_ Quân_ hội trưởng trường Blue Time lên tiếng, mỉm cười ấm áp, anh là một hotboy nổi tiếng của trường...
- A, hội trưởng, anh cũng xuống đây tập sao??_ Hạc Di chạy đến, ôm lấy tay Quân, cười tươi...
- Ừm, mai chúng ta thi rồi, cùng cố gắng nhé, anh xuống đây là để tập vọt lại cùng 2 đứa đó_ Quân vẫn giữ nguyên nụ cười, mai là cuộc thi giao lưu giữa 3 trường nổi tiếng nhất thành phố, gồm 3 phần, thi văn nghệ, đối đáp và thể thao, mỗi trường cử ra 4 thành viên xuất sắc nhất tham gia...
- Hai người tình kinh thật, không thấy em ở đây à_ Gia Lạc bắt mắt lên tiếng, rồi sực nhớ đến_ Mai thi rồi, sao có 3 người thế này, hiệu trưởng nói sẽ tuyển thêm 1 người nhưng em thấy hơi trễ rồi...
- Kệ đi nào, hãy tin tưởng ở thầy, giờ thì luyện piano thôi_ Hạc Di buông tay Quân ra, chạy đến chiếc đàn dương cầm bóng loáng, nó là chiếc đàn cô chăm sóc rất kỹ, cô thích đàn piano từ khi còn rất nhỏ, lúc cô đàn piano, cũng là lúc tâm trạng của cô được phơi bày...
- Chị, hay chị thử giọng bằng một bài trước đi_ Gia Lạc nháy mắt...
- Với em nhé, anh Quân, làm giám khảo giúp em nhé?_ Nói rồi, Hạc Di lướt nhẹ lên phím đàn_ Bài gì bây giờ??...
- Ta là của nhau?? Được không_ Quân đề xuất...
- Okay, bài đó nhé_ Gia Lạc cũng tán thành...

Ngón tay Hạc Di nhẹ nhàng lướt trên phím đàn, hòa theo cũng những giai điệu của bài hát, rồi giọng trong trẻo, nhẹ nhàng của Hạc Di cất lên, tiếng hát làm nhiều người say mê.....

Khi gặp nhau phút đầu

Từ anh mắt anh đã trao nụ cười (Hạc Di)

Khẽ ngại ngần anh nói “mình cầm tay nhau nhé!”

Đưa em qua những con đường tình yêu... (Gia Lạc)

Em chẳng thể dối lòng...

Rằng em đã yêu anh từ lúc nào... (Hạc Di)

Nghe nhịp đập con tim, lòng mình thổn thức..

Anh muốn ta là của nhau (Gia Lạc)...

.....vv.....vv

Chương 7

Gia Lạc và Hạc Di cứ thay phiên nhau cất lên tiếng hát, giọng thì trầm ấm, giọng thì trong trẻo tạo nên một bài hát hay. Quân nhắm mắt lại, tận hưởng giai điệu

của bài hát, vừa mỉm cười. Kỹ thuật đàn piano của tiểu Di ngày càng tăng rồi... Đằng xa, một con người đã chứng kiến tất cả, thấy cả những hành động thân mật lúc này của Hạc Di và Quân. Thiên Hạo nhủ mảy, có cái gì đó khó chịu dâng lên không rõ...

Bộp... Bộp

- Hay lắm_ Quân vừa vỗ tay, vừa cười tươi đi đến...

Gia Lạc cười tươi nhìn qua chị mình, Hạc Di cũng nhìn lên, ánh mắt ánh lên những nụ cười hài lòng...

- Làm sao tập được đây, là 4 người nhưng giờ chỉ có 3 người, thầy hiệu trưởng đã nói sẽ tìm giúp, ngày mai đã thi, sao giờ còn chưa có_ Hạc Di lo lắng than vãn...

- Không sao đâu, chúng ta nên tin tưởng vào thầy_ Quân trấn an...

Một người đàn ông trung niên chậm chậm tiến đến, theo sau là một thanh niên dáng người chững chạc...

- Chào các học trò ưu tú của ta, haha_ Thầy hiệu trưởng cười lớn lên tiếng.

- A, chào thầy_ Cả 3 đồng loạt cúi đầu, đồng loạt lên tiếng...

- Hôm nay ta dẫn Dương thiếu, học sinh mới của trường đến, đây là sự lựa chọn của ta_ Hiệu trưởng vẫn giữ nụ cười, từ tốn lên tiếng_ Nhưng không biết cậu ấy có đồng ý hay không?

Hạc Di ngược mắt lên nhìn thanh niên phía sau thầy hiệu trưởng, khuôn mặt cá kinh, rồi lại quay sang thầy:

- Thầy à, đã vào trường thì mọi học sinh đều dưới thầy cả, không cần gọi thiếu gia hay tiểu thư đâu.

- Em đồng ý đi, thưa thầy_ Không để hiệu trưởng trả lời, Thiên Hạo đã lên tiếng, ánh mắt từ đầu đến bây giờ vẫn chùng thủy dán vào người Hạc Di...

- Haha, rất tốt, vậy chúc các em, những học sinh ưu tú đứng đầu 3 khối sẽ thành công, hãy đoàn kết với nhau đem về vinh quang cho trường Blue Time này nhé_ Hiệu trưởng cười hài lòng rồi quay gót bước đi...

- Bây giờ ta bắt đầu tập thôi, mọi người cùng nhau cố gắng nhé_ Quân lên tiếng phá vỡ bầu không khí, rồi lấy từ trên tay một bản nhạc, đưa cho anh_ Hạo, cậu học thuộc lời bài hát này nha.

- Được rồi_ Thiên Hạo cầm lấy bản nhạc...

Rồi bản nhạc được bắt đầu khi họ phân vai xong lời bài hát, ba người con trai đẹp tựa thiên thần đứng bao quanh cây đàn đang có một người con gái ngự trị ở đây, bản nhạc bắt đầu vang lên...

Anh ấy, hai mươi gì đấy...

Mạnh mẽ đôi bàn tay

Đôi mắt luôn hi vọng, khát khao mơ mộng

Hoài bão dâng trong lòng... (Hạc Di)

Dù nhiều gian nan vẫn thấy anh cười...

Sức mạnh cho bao người...

Cùng anh em sát cánh không rời

Đi tự do muôn nơi (Quân)

Tôi thấy như đang bùng sáng

Triệu trái tim Việt

Cần lắm những con người giúp nhau xây đời...

Nâng đỡ nhau không rời... (Hạo)

Biển trời bao la bát ngát đây mà...

Chúng ta vẫn một nhà...

Kề vai nhau dẫu có xa lạ...

Ta cùng nhau vươn xa... (Lạc)

Việt ta hướng về khát vọng chiến thắng.

Ước mơ giữ trong ánh mắt

Dâng đầy tình yêu mãi trong tim này..

Việt ta hướng về khát vọng chiến thắng...

Tiến lên dẫu mưa dẫu nắng...

Đi về cùng nhau nắm tay vai kề...(all)

Tôi cũng ước mơ nhiều lắm...

Dần lớn sau nhiều năm

Thôi thúc khiến tôi càng muốn chứng minh rằng...

Khao khát tôi ai bằng... (Di)

Đời nhiều chông gai ý chí kiên cường

Tôi càng thêm phi thường

Đừng lo chi sẽ có những gì...

Trên đường dài tôi đi... (Quân)

Tôi thấy như đang bùng sáng

Triệu trái tim Việt

Cần lắm những con người giúp nhau xây đời...

Nâng đỡ nhau không rời... (Hạo)

Biển trời bao la bát ngát đây mà...

Chúng ta vẫn một nhà...

Kề vai nhau dẫu có xa lạ...

Ta cùng nhau vươn xa... (Lạc)

Việt ta hướng về khát vọng chiến thắng.

Ước mơ giữ trong ánh mắt

Dâng đầy tình yêu mãi trong tim này..

Việt ta hướng về khát vọng chiến thắng...

Tiến lên dẫu mưa dẫu nắng...

Đi về cùng nhau nắm tay vai kẻ...(all)_ Sẽ chiến thắng...

Bản nhạc kết thúc, về mặt ai cũng đầy thỏa mãn, Hạc Di bắt ngờ với tài năng ca hát của Thiên Hạo, giọng anh ta rất trầm ấm, hơn nữa ca rất có hồn, lại có thể nhanh tiếp thu như vậy, họ không cần tập nhiều rồi...

- Yeahhh, thành công rồi_ Gia Lạc vui mừng nói, rồi quay sang Thiên Hạo_ Anh thật giỏi, em còn tưởng anh sẽ rất cực khổ để tiếp thu, nhưng không ngờ anh ca hay như vậy...

- Em quá khen rồi..._ Thiên Hạo khuôn mặt lạnh lùng đáp trả, anh cũng chẳng muốn tham gia vào những thứ thế này, nhưng có cái gì đó thôi thúc anh đi, kiểu như rằng, anh mà không đi sẽ phải hối hận vậy...

- Em và Lạc Lạc về đây, mai gặp nhau nhá_ Hạc Di kéo tay Lạc Lạc, rồi quay qua nhìn Quân chào tạm biệt, chạy đi...

Hành động này khiến Thiên Hạo nhú mày, cô đang “bơ” anh sao? Từ lúc bước vào đây, hình như nhìn cũng còn ít chứ đừng nói đến nói chuyện với nhau, giận sao??? Sao mà trẻ con thế chứ?? Không suy nghĩ nhiều, anh vẫn còn cơ hội dỗ cô bé đó mà... nghĩ thế anh liền sai bước đi...

- Dương thiếu, khoan đi đã, tôi có chuyện muốn nói_ Quân nãy giờ im lặng, qan sát biểu cảm của anh, giờ mới lên tiếng...

- Phạm thiếu, cậu muốn nói gì sao_ Thiên Hạo nhếch môi, quay mặt lại nhìn Quân...

- Về chuyện của tiểu Di_ Quân từ tốn lên tiếng, anh vốn là thiếu gia của tập đoàn Phạm gia, kinh doanh về ẩm thực lớn nhất khu vực...

- Tiểu Di?? Có quá thân mật không?_ Hạo nhú mày...

- Đó không quan trọng, quan trọng là, cậu có hôn ước với tiểu Di, cậu yêu cô ấy không_ Quân vào thẳng vấn đề, khuôn mặt tuấn tú lộ ra ý tò mò...

- Yêu hay không yêu, đó là chuyện của tôi! Không liên quan đến cậu..._ Anh dứt hai tay vào túi quần, thông thả trả lời...

- Dĩ nhiên là liên quan, tôi yêu Hạc Di, và dù cho cậu và cô ấy có hôn ước đi nữa, tôi cũng có thể cướp cô ấy về_ Quân quát lên kiên quyết, ánh mắt nhú lại quyết tâm...

- Tùy thôi, để xem cậu có bản lĩnh đó không đã_ Hạo bỏ đi, ánh mắt vẫn lạnh lùng, thứ mà Dương Thiên Hạo anh muốn là của anh, thì chẳng kẻ nào đụng đến được...

* Sáng chủ nhật *

- Chị à, dậy dậy, đi chơi không??_ Gia Lạc lay lay người chị, nhưng hành động thì hình như không có tác dụng gì với heo lười kia rồi...

- Ừm... chị không đi đâu, chị muốn ngủ cơ_ Hạc Di nói giọng ngáy ngủ, vẫn ôm khư khư con gấu bông...

- Haizzz, em hết cách với chị rồi_ Gia Lạc lắc đầu chán nản, nhưng giọng chán nản vậy thôi, chứ cậu đã quá qen rồi, đương nhiên cậu cũng có cách trị chứ...

- A, Batle, nhóc bị gì thế, sao nằm trườn ra thế kia..._ Gia Lạc cười ranh ma, chạy đến bế chú túi thom lên, giọng vờ hốt hoảng...

- O, batle thế nào, thế nào hả??_ Hạc Di giật mình thức dậy, hốt hoảng chạy đến...

- Haha, ahaha, buồn cười chết mất, chị là cô tiểu thư quái dị_ Gia Lạc cười lớn, cười đến ra nước mắt, mặc kệ ai kia đang mặt đỏ tía tai vì bị phá giấc ngủ vàng ngọc của mình...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Ngốc, Đừng Hận Anh Nữa!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

- Nhóc, em dám lừa chị_ Hạc Di trừng mắt nói, rồi chạy lại ôm bé batle, bơ luôn Gia Lạc...

- Nè chị, em chỉ muốn kêu chị dậy thôi, đừng giận_ Gia Lạc chạy lại, lay lay tay chị mình như con nít vậy...

- Xi, dám phá giấc ngủ của chị_ Hạc Di phụng phịu, rồi thả batle xuống để chú nhóc chạy đi chơi, còn mình thì vào WC vệ sinh cá nhân...

* 15' sau*

Hạc Di hồ hởi chạy xuống nhà, hôm nay cô mặc chiếc áo thun ngắn sọc ngang trắng đen, kết hợp với chiếc quần thun bó lưng cao làm tôn lên đôi chân dài và vùng eo thon, cô mang đôi giày hiệu vans màu hồng đen, mái tóc được búi lên gọn gàng cùng với cái mái ngố xinh xắn, chiếc kính kiểu tròn che đi đôi mắt tròn đáng yêu, cùng với chiếc balo xanh dương hiệu detraidmon sang trọng.

Gia Lạc đang ngồi ăn sáng ở dưới, cậu mặc chiếc áo sơ mi trắng viền đen, để hở 2 cúc, tay áo được xoắn lên cách điệu, kết hợp với chiếc quần jeans nâu sẫm, tay trái đeo chiếc đồng hồ đen loại cảm ứng của Mỹ, mái tóc nâu bồng bênh làm tôn lên khuôn mặt đẹp đến từng khía cạnh, cậu mang đôi giày nike màu trắng, và cái balo màu trắng phía sau...

- Wow, Gia Lạc của chị đẹp trai quá cơ_ Hạc Di trầm trồ khi đã ngồi vào bàn...

- Chị không khen em cũng ý thức được điều đó_ Gia Lạc vẫn bình thản ăn, thong thả trả lời...

- Em hơi bị tự tin rồi đấy nhóc_ Hạc Di lườm một cái, rồi ngồi ăn...

- Hôm nay cắm trại mẹ có chuẩn bị đồ ăn cho 2 con rồi này_ Bà Huỳnh từ trong bếp đi ra, trong tay là 2 phần thức ăn được đặt nắp cẩn thận...

- Yaa, haha, cảm ơn mẹ_ Hạc Di và Gia Lạc vui vẻ nhận phần thức ăn, rồi đứng lên_ Hai con đi đây!!

Hạc Di và Gia Lạc dắt xe ra cổng thì từ đằng xa, hai chiếc xe chạy tới...

- Chào Tiểu Di, Gia Lạc / Chào vợ, em vợ (há há)_ Quân/ Thiên Hạo đồng thanh nói...

- Hai người làm gì ở đây_ Hạc Di nhũn mày, còn Gia Lạc thì hiểu ra tất cả, bởi hôm qua khi 2 chị em cậu bàn việc đi chơi, thì cậu thấy Quân đang đi đến...

- Đi cắm trại_ Thiên Hạo thong thả trả lời, giọng như chẳng có gì xảy ra, một chuyện rất bình thường...

- Hơ, sao hai người biết tôi đi cắm trại..._ Hạc Di giật mình, cô và Gia Lạc có một thói quen, đó là 4 tuần sẽ đi cắm trại một lần, gia đình cô có một căn nhà ngoại ô gần biển, nên cuối tuần như thế này cô và Gia Lạc sẽ đi chơi ở đó một đêm...

- Được đi rù_ Thiên Hạo lại tiếp tục trả lời, lúc này 3 cặp mắt đều dồn hết vào người anh, di?? Di nào_ Không cần nhìn tôi, là mẹ của em đó...

Sao cơ??????? Mẹ cô rù tên này, trời ạ, tại sao cô lại phải đi cắm trại với tên này chứ?? Quái, một đứa con gái đi với 3 thằng con trai, hừ, chị đây hôm nay không đi, lỡ như làm ảnh hưởng tới tâm hồn ngây thơ trong trắng đây thì khổ (chị ấy bk chị ấy ngây thơ=]]])

- 3 người đi với nhau mà tâm tình, chị đây không đi_ Nói rồi, cô dắt chiếc xe vào nhà, cô không luyến tiếc mặc dù thích đi chơi xa, vì đi với tên hắc ám Trời đánh đó (thiên hạo á), thà ở nhà xem phim còn vui...

- Nè, nè anh một tí mà đi đi_ Quân im lặng nãy giờ lên tiếng, anh thật sự muốn đi cắm trại với cô bé mà anh thầm yêu này một lần, có lẽ anh đã quá yêu cô rồi,,

- Thôi được rồi, dù gì mẹ cũng đã chuẩn bị thức ăn, em đi vậy_ Hạc Di cười tươi nói, điều này khiến Thiên Hạo khó chịu, tại sao cô lại đồng ý đi khi tên Quân đó chỉ nói có một câu chứ...

4 con người mang vẻ đẹp của thiên thần cùng nhau đi trên những chiếc xe đạp, tiếng cười đùa vui vẻ vang lên, và họ khiến mọi người xung quanh phải ngưỡng mộ trước những vẻ đẹp ấy...

Đứng trước căn villa gần biển, hai cặp mắt trầm trồ, căn hộ vừa đẹp vừa sang trọng, sở hữu được ngôi nhà này, chắc chắn là những người biết thưởng thức...

- Thấy thế nào?_ Gia Lạc tự hào nói, nơi này là chỗ nghỉ ngơi ưa thích của cậu, bởi phong cảnh đẹp, thoáng mát, xung quanh là những cư dân gần gũi, thân thiện...

- Tuyệt!!_ Quân mỉm cười...

- Bác Huỳnh thật biết thưởng thức_ Thiên Hạo bật thốt, anh vốn cũng muốn tìm đến mua một căn hộ như thế này, nhưng lại không có, không ngờ...

- Sai rồi nha, người mua và người đứng tên đều là chị_ Gia Lạc phản bác thay chị mình.

- Cái gì??_ Thiên Hạo và Quân đồng thanh, chuyện không tưởng...

- Có gì mà phải bất ngờ_ Hạc Di chau mày lên tiếng, nãy giờ cô nàng không lên tiếng là vì phải nhặt mấy vỏ sò xinh xắn, cô rất thích sưu tầm vỏ sò, và nhà cô đang có cả bộ sưu tập vỏ sò đẹp và quý...

Cả Thiên Hạo và Quân đều sững người trước vẻ đáng yêu kia, hai người cứ nhìn Hạc Di như sinh vật lạ, làm cô nàng ngượng chín cả mặt...

- Nè, mặt em có dính gì hả?? Sao nhìn dữ vậy_Hạc Di sờ sờ lên mặt nói, tay sờ sờ lên mặt của mình...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Ngốc, Đừng Hận Anh Nữa!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Thiên Hạo giật mình, từ khi nào mà anh có thể ngần ngại vì một hành động của cô gái chứ?? Rốt cuộc anh bị gì vậy, những ngày về nước, anh luôn có những hành động lạ lẫm đến ghê gớm mà anh chưa bao giờ có, liếc mắt qua người đang còn ngần ngại bên cạnh...

Quân mỉm cười nhìn Di đầy trù mến, cô gái này khiến anh không biết bao lần ngần ngại, từng hành động, cử chỉ đều dễ thương trên mức cần thiết (+-+)

...

Gia Lạc lắc đầu nhìn hai người con trai trước mặt mình, cần gì phải nhìn chằm chằm đến mức chị của cậu đỏ mặt lên hết thế chứ??

- Chị à, vào nhà thôi, gần trưa rồi, em đói!!_ Gia Lạc đi đến bên cạnh chị, kéo chị vào nhà...

- Lạc Lạc này, chiều nay là thi rồi, em chuẩn bị tốt cho phần thi đầu tiên chưa??_ Tuy hôm nay là chủ nhật, nhưng nó lại là ngày diễn ra cuộc thi vào 5:00 chiều nay, phần thi hát...

- Xi, sao lại hỏi mình em thôi thế? Em không phải tệ nhất đâu nha_ Gia Lạc nhún mày bất mãn...

- Em là nhỏ nhất, còn là mới vào trường, chị không nhắc đến nhóc như em thì nhắc ai đây??_ Hạc Di mỉm cười tinh nghịch, ngón tay thon dài nhéo nhéo má của Gia Lạc, hoàn toàn xem hai kẻ đứng sau là không khí...

- Chị, dừng lại, em đã không còn là con ních đâu a!!_ Gia Lạc vẫn trong trạng thái nhún mày, gỡ hai bàn tay đang không ngừng nhéo nhéo của Hạc Di ra...

- Chiều nay thi rồi, năm ngoài trường ta không dành được quán quân, cố gắng năm nay nha_ Quân cười ảm áp, năm ngoài cũng có anh thi cùng với 3 anh chị lớp trên, họ đúng là rất giỏi nhưng tính cách lại trái ngược không hòa hợp được, nên kết quả là trường chỉ đứng hạng 2, làm cho hiệu trưởng có hơi thất vọng...

- Ahiii, nhất chí nha, năm nay không quán quân thì em từ chức_ Cô hồn nhiên nói, không để ý thấy có hai gương mặt đang xanh lại...

- Không được!!!_ Quân và Gia Lạc đồng thanh, khó khăn lắm mới được làm việc cùng cô Quân đương nhiên không đồng ý cho cô từ chức, mặc dù biết năm nay cơ hội thắng rất cao, nhưng vẫn là không nên chủ quan...

- Đừng nên cá ghê như vậy!!_ Quân nhún mày, ánh mắt vẫn tràn ngập ảm áp...

- Yoshh, cái này gọi là tự tin nha, hehe_ Cô mỉm cười, nhìn qua cái người từ đầu đến cuối vẫn nhìn cô mà im lặng kia, cái nhìn chăm chú đến mức làm cô khó chịu, từ mỉm cười mà chuyển thành nhún mày...

- Được rồi, chuyện này đến lúc thì sẽ nói tiếp, giờ đến đây để giải trí mà, cùng nhau ra biển cắm trại nha_ Gia Lạc đặt chiếc balo lên ghế sofa, nhìn tổng thể 3 người rồi nói.

- Anh/Tôi không mang theo đồ bơi!!_ Quân/Hạo đồng thanh nói, hai anh được rủ đi cắm trại chứ đâu được rủ đi tắm biển nên không nghĩ sẽ mang theo đồ bơi...

- Không sao đâu, bốn tuần một lần bọn em đều đến đây nghỉ ngơi, nên mọi dụng cụ đều được đi Nhung chuẩn bị_ Hạc Di nhẹ giọng giải thích rồi đột nhiên đi vào bếp_ Di ơi, đi chơi, tiểu Di tới rồi này...

- Cháu đó nha, chưa gặp mặt thì đã nghe tiếng_ Từ bếp, một người phụ nữ trung niên bước ra, bà có khuôn mặt hiền từ đôn hậu, và còn có chút gì đó gọi là sắc đẹp của tuổi trung niên vẫn còn...

Cả Gia Lạc và Hạc Di đều chạy đến ôm chầm lấy bà, bà hiền từ lắm, như người mẹ thứ hai của hai đứa vậy...

- Tiểu Lạc, tiểu Di hai đứa đến còn dẫn theo ai đến vậy, mau giới thiệu với di đi chứ_ Bà mỉm cười nhìn hai thanh niên tuổi teen trước mặt, chỉ thấy cả 2 nhìn bà gật đầu nhẹ một cái như là chào hỏi...

- Giới thiệu với di, đây là chàng hội trưởng gương mẫu của trường con đang học, giới thiệu với anh đây là di Nhung, bảo mẫu số 1 của em_ Di lanh lợi lên

tiếng, nhưng hoàn toàn làm ai kia đen mặt, cô rõ ràng chỉ giới thiệu tên kia mà bỏ quên anh, ý gì đây chứ??

- À, là người mà con ngưỡng mộ đây sao??_ Bà cười ẩn ý nói, khuôn mặt hiền từ với cặp mắt hơi nheo lại vì nếp nhăn...

- Vâng ạ!!_ Hạc Di trả lời hồn nhiên mà không biết ẩn ý trong câu nói đó, câu nói ấy càng làm mặt Thiên Hạo đen hơn, muốn chọc tức anh sao??

- À, còn cậu này là ai, sao con lại không giới thiệu_ Di Nhung ngạc nhiên quay qua nhìn Hạc Di...

- A, là bạn của Lạc Lạc nha, con đâu có quen??_ Hạc Di ngây thơ nói, à, là cô nàng thù dai chuyện hôm bữa...

- Không quen, vợ à!! Em làm anh đau lòng đấy_ Thiên Hạo tức đến nghiêng răng nói...

- Vợ?? Là sao hả tiểu Di??_ Di Nhung nhún mày khó hiểu...

- Di à, tất cả là nói nhằm cả thôi, di có nghĩ tới không quen biết nhau mà là vợ chồng của nhau không??_ Hạc Di điềm tỉnh đến ai cũng tưởng thật, cô không nói gì, lờ đi trong bало ra chú batle...

- Ôm, cháu nói cũng có lí!!_ Di Nhung gạt đầu, ai kia lại tức đến tay rung cả lên, hơi thở có chút dồn dập, được, cô nhóc này gan lắm, dám bơ anh?? Di Nhung lại quay sang_ Vậy cậu là ai, nhìn cậu có đôi chút quen quen...

- Anh ấy là thiếu chủ Detraidmon đấy ạ, lên báo quý tộc suốt nên đi thấy quen đấy_ Gia Lạc cười cười...

Rồi mọi người không nói gì, sau đó cùng nhau đi ra biển cắm trại, cùng nhau vui đùa. Tất cả đã được chuẩn bị sẵn, một kế hoạch được vạch ra với mục đích trả thù. Kế hoạch đó sẽ được tiến hành vào buổi tối sau khi cuộc thi kết thúc. Đó_ Là một sự trả thù ngọt ngào...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Ngốc, Đừng Hận Anh Nữa!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

- Vậy sao??? Đúng là trăm nghe không bằng một thấy, thật là mở rộng tầm mắt_ Di Nhung hết lời khen ngợi Hạo, một cậu thiếu niên có ngoại hình cùng gương mặt như điêu khắc thể này, mặc dù Quân cũng không kém nhưng mà mức “mị hoặc”, Thiên Hạo hơn hẳn Quân...

- Ôi ôi, di à, cũng tầm thường thôi, may mắn được sinh ra trong quyền quý, nhưng cũng ăn bám vào cha mẹ cả thôi!!_ Cô vừa nheo nheo batle, vừa châm chọc, hoàn toàn mất đi hình dáng ngây thơ làm cho Gia Lạc bất ngờ, chị cậu đây sao???

- Nhưng mà anh có thể nuôi sống em là được rồi, vợ “yêu” à!!_ Thiên Hạo lười nhác mở miệng, vừa nói vừa nhấn mạnh...

- Nè... đã bảo tôi với anh không quen không biết, không thân không thích, cũng chưa từng có hẹn hò, tại sao cứ gọi tôi là vợ suốt thế hở??_ Hạc Di “rống” giận, nghe từ “vợ” thật chướng tai, cô còn chưa có nư hôn đầu, còn “ngọc thanh băng khiết” như vậy, từ khi nào đã có chồng =.=...

- Gọi trước... sau này sẽ khỏi phải tập_ Anh thản nhiên nói, Hạc Di hoàn toàn cứng miệng, câu nói kia nói như đúng rồi, là chắc chắn vậy, ừ!!! Độ bá đạo, cô thua!!!

Mọi người không nói gì, nhìn 2 người họ cứ vợ chồng chồng, người buồn nhất vẫn là Quân...

Buổi vui chơi không được nhiều thì nhanh chóng đến 5:00...

Trước đó 30'...

- Chuẩn bị xong cả chưa??_ Quân nhẹ giọng hỏi...

- Rồi a_ Lạc khuôn mặt lạnh nói...

Lúc này, Thiên Hạo và Hạc Di đồng loạt bước xuống, hôm nay là thi hát, nên thí sinh của 3 trường được quyền mặc đồ tự do..., mà hôm nay, Thiên Hạo cùng Quân không mang đồ, cho nên hai người đều sử dụng đồ của Lạc, may mắn là tuy nhỏ tuổi hơn nhưng đồ của Gia Lạc rất vừa với 2 người họ và phong cách ăn mặc cũng rất thích hợp...

- Khoan đã, đợi tí đã, cái..._ Hạc Di luống cuống, trên mặt là một lớp mồ hôi...

- Sao thế?? Chuyện gì xảy ra sao??_ Thiên Hạo nhún mày, cô gái này gặp phải chuyện gì?? Sao lại hốt hoảng như thế...

- Chìa khóa... chìa khóa của cây đàn... mất rồi _ Hạc Di run giọng, cây đàn không có chìa khóa làm sao mở ra, nếu không có đàn chuyện hoàn thành tiết mục như thế nào đây, đây là chiếc dương cầm được thiết kế riêng do mẹ cô tặng lúc cô sinh nhật 10t, nó được thiết kế theo sở thích cùng thói quen của cô, nếu thay đổi, cô sẽ đánh không được mất...

- Sao cơ?? Chị à, nghĩ kỹ xem chị làm mất ở đâu _ Gia Lạc hốt hoảng, chị cậu hậu đậu nhưng cũng chưa từng làm mất đồ!! Rốt cuộc là chuyện gì??

- Chìa khóa gì?? _ Hạo vẫn giữ nguyên cái nhử mày, hai người này nói chuyện, anh chẳng hiểu cái gì...

- Chìa khóa cây đàn dương cầm, nếu không có sẽ không mở được cây đàn, mà nó thì có một chiếc chìa khóa duy nhất _ Quân trầm tư một chút, Hạc Di sẽ không thể hậu đậu đến mức làm mất chìa khóa chứ?? Không thể nào?? Cô bé tuy vụng về nhưng những thứ cần phải giữ cẩn thận tuyệt đối sẽ không dễ trầy xước chứ đừng nói đến làm mất...

- Chìa khóa đa năng cũng không được?? _ Hạo ngạc nhiên, cây đàn đó thiết kế tinh xảo vậy sao?? Nó chứa gì mà cần bảo mật ghê vậy??

- Không được _ Gia Lạc lắc đầu, ảo não...

- Sao lại như vậy được!! _ Thiên Hạo bất ngờ, nhưng vấn đề đây không phải bất ngờ thôi mà làm sao để tham dự cuộc thi...

- A... _ Mất Hạc Di sáng lên, nhớ ra rồi... _ Có cách rồi...

- Là cách gì?? _ Cả Lạc, Hạo và Quân cùng đồng thanh...

- Phá ổ khóa _ Lời nói kia vừa thốt ra làm cho Gia Lạc tròn tròn mắt...

- Chị!!!! _ Gia Lạc hét lớn, điên rồi!! Quá mức điên rồi, ổ khóa đó, là thiết kế vô cùng tinh xảo, phá thì không nói gì, nhưng chắc chắn chiếc đàn dương cầm sẽ chấn còn nguyên vẹn như ban đầu nữa...

- Hey hey, Lạc Lạc à, sao lại không được?? Tuy đó là một chiếc đàn hiếm, nhưng nhiều lúc cũng phải biết hy sinh, đối với chị, vật chất chỉ là thứ hư vô, một con gió nhẹ, thổi bay hết cũng không chừng?? Cho dù đó có là cái chị thích nhất _ Hạc Di cười tươi, hồn nhiên khiến người khác giật mình, Gia Lạc cười khổ, sao cậu lại qên, bản tính ngây thơ của chị mình chứ...

- Thôi thua chị rồi!! _ Gia Lạc lắc đầu, rồi quay qua mọi người hỏi _ Thôi, đi mau lên, sắp trễ rồi, xe đến rước rồi kìa...

- Ủ!! _ Mọi người đồng thanh, rồi bước ra xe đến rước...

Hiện tại- tại trường Ocean Sky, nơi diễn ra cuộc thi....

- Aaaaaaaa, trời oiiiiiii, hoàng tử của lòng tuổi, thiếu chủ Detraidmon kìa _ Một học sinh nữ của trường Moon School la lên, kéo theo học sinh của trường Ocean Sky và Blue Time cũng chạy đến...

- Ôi, sao toàn hotboy thế nhỉ _ Nữ sinh 2 sao xuyên....

- Xem kia, cô bé kia thật xinh đẹp đáng yêu, tao thấy còn hơn cả hot girl trường mình nữa _ sinh 1 cùng nam sinh 2 bình luận...

- Đó là hội phó Blue Time phải không mậy, nhìn mặt ngây thơ thế kia, thì ai mà nghe lời ha _ Nữ sinh trường Ocean Sky nói...

- Mày đừng nói vậy, chỉ nhìn mặt thôi đâu đoán được gì, nếu không nghe thì cái chức còn giữ được đâu _ Nữ sinh trường ra về triết lý (chị này nói hay :d)

Mọi người bàn tán xôn xao, phút chốc cả sân trường trở nên náo nhiệt, lúc này 15 thí sinh của 3 trường đang yên vị chỗ ngồi...

- Chào mừng mọi người đến với trường Ocean Sky, đến với cuộc thi được tổ chức hằng năm của 3 trường, hôm nay sẽ là ngày diễn ra phần thi nghệ thuật của 3 trường, và sau đây là giám khảo của 3 trường _ Một nam MC giọng thao thao nói, sau đó 3 người lần lượt đi ra...

- Đầu tiên là, nữ ca sĩ xinh đẹp đang sở hữu số lượng fan khủng nhất Việt Nam: Lâm Hàn Minh Hà (hư cầu ấy à, đừng dò google tội Rùa, tại Rùa không hâm mộ ai hết, nên cũng không biết lấy ai) _ Một cô gái xinh đẹp bước ra với nụ cười rục rịch, học sinh 3 trường hò hét...

- Tiếp theo là, người tổ chức ra cuộc thi, trường Ban GD&ĐT quốc tế _ Một đàn ông trung bước ra...

- Người cuối cùng là, một nghệ sĩ piano nổi tiếng, Deyseid Kallor _ Người đàn ông có mái tóc xoăn vàng óng bước ra, vẫy tay chào mọi người khiến tiếng hò hét càng lớn hơn...

Phần thi chính thức bắt đầu là lúc 5h30, đầu tiên là phần thi của trường đoạt quán quân năm ngoái Ocean Sky. Lúc này, trong phòng trang điểm...

- Sao rồi, mọi chuyện thế nào _ Một cô gái có khuôn mặt xinh đẹp, nhưng không ngây thơ như Hạc Di, ngược lại là nham hiểm, ánh mắt sắc bén đủ để thể hiện lòng dạ của cô ta (mặc dù sao này Di cũng thế nhưng lòng dạ thì...)...

- Thừa chị Sa Sa, mọi chuyện ổn thỏa à, đây là chìa khóa à _ Một nhóc khúm núm đưa chiếc chìa khóa bằng vàng ra...

- Tốt!!_ Cô à có tên Sa Sa nhếch môi, rồi cuối cùng là cười ha hả...

- Blue Time, các người sẽ chẳng thể ngốc đầu_ Kim Sa Sa có mối thù nặng với Blue Time, đúng, cô ta trước kia là một học sinh của Blue Time, hơn nữa là học sinh ưu tú.

Vì khi Hạc Di vào trường, mọi thứ lại thay đổi hẳn, tất cả mọi thứ, dù ánh mắt hay là học lực, kể cả chức vị, đều thuộc về nhỏ đó chứ, cô không cam tâm nên chuyển trường, và cô chuyển đến Ocean Sky là hội trường của trường này...

Rùa: Hết hơi rồi, ahihi, tác giả hôm đó có nói “sự trả thù ngọt ngào” sẽ ở chương này, nhưng mờ tác giả muốn làm “hoàn cảnh lý” hơn, cho nên gần chờ chap sau nhé..... x

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Ngốc, Đừng Hận Anh Nữa!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

- Mở màn sẽ là tiết mục hứa hẹn sẽ có nhiều điều bất ngờ của trường Ocean Sky..._ MC lên tiếng mở màn cho tiết mục, với nụ cười rạng rỡ...

Một nhóm 4 người bước ra, trên tay mỗi người đều cầm một dụng cụ, chỉ có duy nhất một cô gái tỏa sáng nhất nhóm là trên tay chỉ cầm một chiếc micro, đúng, người đó là Trịnh Sa Sa...

Một khúc nhạc đệm được vang lên, sau đó, âm thanh bài A Little Love vang lên, một giọng hát êm dịu nhưng lại đầy quyến rũ vang lên, lại không che dấu vẻ sắc sảo. Mọi người bên dưới hò hét ầm ĩ, giọng cô rất mượt, nhẹ nhàng tiến sâu vào lòng người...

Bài hát kết thúc, nụ cười kêu ngạo xuất hiện trên khóe môi của Sa Sa cùng nhóm bạn sử dụng nhạc cụ, ánh mắt muốn xem số điểm mình đạt được, vô tình lướt qua vị trí của học sinh đại diện trường Blue Time, trong chốc lát, Sa Sa tròn mắt. Đó chẳng phải Ryo sao?? Người bạn thân thành mai trúc mã của cô, hơn nữa, là người được định hôn ước với cô...

- Vâng, xin thưa các bạn, chúng ta vừa trải qua phần biểu diễn vô cùng tuyệt vời đến từ đại diện học sinh học viện Ocean Sky, bây giờ là phần cho điểm từ giám khảo..._ MC bước lên sân khấu nở nụ cười tươi rói..._ Ca sĩ Minh Hà 99đ, trưởng ban 100đ, ngài Kallor 98đ, tổng điểm của đội Ocean Sky là 297đ, số điểm rất cao thưa các bạn, bây giờ chúng ta giải lao 15' chờ phần trình diễn của học viện Moon School nhé!!

Sa Sa nhếch môi kêu ngạo, số điểm này còn cao hơn cả năm ngoái, Blue Time các người khi dễ tôi, khinh thường tôi, bỏ rơi tôi, tôi sẽ khiến các người phải hối hận, phải trả giá!? RyO, anh về rồi, thật vui vì anh đã về, Darling của em ạ!! Anh... là của em!!

- I'm allowed to go out for a while! (Tôi xin phép ra ngoài một lát!)_ Deyseid Kallor nói khách sáo với hai người ngồi bên cạnh mình, ông muốn đến bên kia, có một cô gái ông cảm thấy rất quen mắt, cô có gương mặt rất giống với một người bạn của ông...

- Ừm..._ Hai người kia gật đầu, rồi tiếp tục trò chuyện với nhau.

Deyseid Kallor chậm chậm bước đến bên Hạc Di, đang cố khóa ổ khóa cây đàn...

- Chào các cháu..._ Ông mỉm cười, ánh mắt liếc qua cây đàn, đôi mắt nổi rõ sự ngạc nhiên...

- A, là nghệ sĩ Deyseid Kaillo, cháu chào bác ạ!_ Hạc Di vui vẻ cúi đầu chào với vẻ nhiệt tình, cô biết mẹ cô rất yêu và giỏi piano, nên từ nhỏ cô cũng có chút ít tìm hiểu...

- Cháu thật hoạt bát, trông cháu rất giống người bạn của ta!?_ Ông vẫn giữ nguyên nụ cười mỉm, mắt liếc cây đàn, nhẹ giọng_ Cây đàn này...

- Bác biết cây đàn này, vậy ra bác biết mẹ cháu đúng không ạ, bà ấy tên Lâm Vân Ngọc Nhi, mật danh của bà ấy trong giới nghệ thuật là Thánh nữ piano Adrianna..._ Gia Lạc đứng một bên trầm giọng nói, không ngại nói ra mẹ mình chính là cô gái đã làm mưa làm gió một thời trong giới piano, bà được mệnh danh là Thánh nữ với những bài giao hưởng tuyệt vời, thánh thót tươi mát và thanh thuần...

- Anna, cô ấy là mẹ của cháu sao??_ Ông ngạc nhiên nhìn hai người, gương mặt không kiềm được kích động mà đỏ lên, đúng, Anna là bạn của ông, hai người có một khoảng thời gian rất thân, và bà đã nhờ ông ấy ráp giúp chiếc đàn piano, đó là chiếc đàn có một không hai trên đời này, chiếc đàn mà ông dựa vào kinh nghiệm của mình tạo ra, mà từ khi bà giải nghệ, ông không còn gặp bà nữa..._ Mà hai cháu đang làm gì với cây đàn vậy...

- Cháu đánh mất chìa khóa của cây đàn rồi, giờ chỉ còn cách khóa ổ khóa mở đàn..._ Ánh mắt Hạc Di hơi buồn rồi nhanh chóng vui vẻ trở lại, tiếp tục

công việc trong tay...

- Ấy ấy, một cây đàn hoàn hảo, sao lại phá đi chứ?? Đây là chìa khóa dự phòng của chiếc đàn, ta trở lại đây, chúc các cháu hoàn thành tốt phần thi... Ông gấp rúc nhét chìa khóa vào tay Hạc Di rồi sải bước đi khi nghe giọng MC vang lên... Nếu muốn biết ta là ai, hay ghi nhớ tên ta rồi về hỏi mẹ cháu nhé...

- Wow, Kallor ông ấy không phải nghệ sĩ người Pháp sao?? Sao lại nói tiếng Việt rành như vậy?? Quân bật thốt lên, phát âm của ông tuy không được chuẩn, nhưng một người nước ngoài có thể nói được như vậy, quá tài rồi...

- Chắc do nguyên nhân đặc biệt nào đó nên ông ấy mới học Thiên Hạo vuốt vuốt chiếc cằm ra về suy tư nói... (Rùa: Ông có râu đầu ông Tướng)...

“Cách”...

Tiếng mở phá vang lên, Hạc Di chậm rãi mở khóa khi mọi người đang bàn luận, trong đó còn có mấy bản phở của cô, ánh mắt cô long lanh...

- Thì ra cây đàn còn có chìa khóa dự bị, thật là may... Hạc Di thở phào nhẹ nhõm, quay qua cười tươi với mọi người...

- Nhóc con hậu đậu, về sau giữ đồ kĩ một chút...? Thiên Hạo bực mình nhú mày, cô bao nhiêu tuổi rồi chứ??

- Không đâu, chuyện này có gì đó rất lạ, em hiểu rất rõ chị em, cho dù chị ấy có vụng về đến đâu, từ nhỏ đến giờ cũng không mất đồ, em cần phải điều tra, mà đáng nghi nhất chính là biệt thự gần biển... Lạc suy tư một lát, đưa ra suy luận đồng thời nhú mày...

- Được rồi mọi người, không cần căng thẳng vậy đâu!? Chắc là do chị hậu đậu để quên thôi, con người có thể mắc phải sai lầm mà... Di nhẹ cười an ủi Gia Lạc, nhưng vẫn có thứ gì đó trong lòng cô thôi thúc nói rằng, ở đằng trước cô, đang có những mối nguy hiểm đang rình rập. Qua lần sinh nhật thứ 17, luôn có những đợt bất an dâng lên trong lòng cô, rốt cuộc, đó là gì??

- Tập trung vào phần thi thôi mọi người... Quân hít một hơi sâu, nhẹ cười, cô bé ngốc, sao cô luôn biết cách làm cho anh càng yêu cô hơn, yêu?? Ừ nhỉ, là vô cùng yêu mới đúng, có ai biết được, anh yêu cô 4 năm rồi, cô đi đâu thì anh đi đó, nhưng... đã bao giờ cô quay lại nhìn anh đâu, cô vô tư lắm, vô tư đến nhiều lúc làm cho anh đau lòng, nhưng... anh không bỏ cuộc đâu...

“Ngày buồn rười rượi là ngày mà em xa tôi

Đợi hoài chờ hoài mà rồi người đâu không tới, sao em không một lời

Dặn trước với tôi người ơi?

Chiều về ngậm ngùi nhìn từng hạt mưa bay bay

Đường về thì dài mà lòng thì như chia hai, không ai khâu lành lại.

Đành cứ thế đi miệt mài

aHh

Because I'm too lonely lonely, girl

Xung quanh đông vui nhưng anh vẫn thấy sao mình thật cô đơn

Bao nhiêu suy tư hoang mang cứ dồn vào lòng

Chỉ riêng anh thôi

Nên đôi khi anh muốn tâm sự cùng người lạ

Một người không biết gì về đời ta

Không kêu lên “Ôi sao anh ngốc quá sao còn yêu cô ta”

Không khuyên anh nên quên hay gấn hàn điều gì

Vì anh đôi khi

Chỉ cần một người ở bên lắng nghe anh nói“

Tiếng hát vang lên phá vỡ bầu không khí, theo đó là tiếng MC công bố kết quả sắp đến phần thi của trường họ rồi...

Nụ cười ma quái của người nào đó cất lên...

_____ Em lọt lưới rồi, chờ nhận trừng phạt đi. ....

***** Đoạn hội thoại nhỏ***** (không liên quan đến diễn biến hiện tại)...

- Mẹ ơi!! Ông Kallor là ai thế mẹ, là bạn hay một nghệ sĩ cạnh tranh với mẹ!?! _ Hạc Di ngây thơ chạy đến ôm lấy cánh tay mẹ mình..
- Con đi hỏi ông ấy í _ Bà Huỳnh hơi bất ngờ, rồi mỉm cười gỡ tay con gái ra bước vào trong...
- OMG!!!!!!! _ Vậy là không ai cho cô câu trả lời, kết luận cuối cùng... cô không biết Kallor có quan hệ gì với mẹ mình...

Rùa: Xin lỗi độc giả của "*Cô bé ngốc, đừng hận anh nữa*", hình như rùa bỏ fic tới tận 2 tháng, sorry mọi người rùa vô tâm quá chừng, nhưng rùa không bỏ truyện âu nha, hihi.... Rùa đã trở lại và ăn hại hơn xưa.... Hehe Love all....

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Ngốc, Đừng Hận Anh Nữa!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

- Ô, tới phần trình diễn rồi, mọi người... _ Hạc Di nở nụ cười tươi, nụ cười này, sẽ vẫn hồn nhiên như vậy? Vô tư thế này?? Hay sẽ héo tàn vào một lúc nào đó?? Di quay qua, bàn tay úp xuống đưa ra... _ Cùng cố gắng nào...

- Được, năm nay phải cố gắng giành giải quán quân nào... _ Quân đưa tay ra, nụ cười dịu dàng hiện lên trên môi...

Gia Lạc và Thiên Hạo cũng lần lượt đưa tay ra, mọi người đều biết, họ đều phải cố hết sức mình. Thiên Hạo hít một hơi sâu, vừa rồi anh nhìn thấy Sa Sa, cô bạn thân của anh, anh còn nghĩ cô học ở trường Blue Time, không ngờ lại là hội trưởng trường Ocean Sky, chắc cô bạn này khá bất ngờ rồi, nhìn ánh mắt tròn tròn kia thì biết...

- Sau đây là tiết mục cuối cùng của trường Blue Time, xin cho một tràng pháo tay nồng nhiệt để chào đón nào... _ Tiếng MC hô to...

Bên dưới, nhiều người, rất nhiều người hò hét, có người huýt sáo, có người hú lên, la lên ầm ĩ. Đơn giản, trên sân khấu xuất hiện 3 chàng hotboy và một cô gái baby thế kia...

Hạc Di ngồi trên chiếc đàn, những thanh âm nhẹ nhàng, thuần khiết vang lên, là khúc dạo đầu, cô nhẹ nhắm mắt, hưởng thụ, thả hồn theo từng nốt nhạc...

- Sao lại thế chứ, không phải bọn này nói chiếc đàn có chỉ có một cái chìa khóa thôi sao?? Vậy sao nó mở ra được chứ, còn lạnh lặn như vậy... _ Sa Sa rùng lên tức giận nhìn chằm chằm vào con nhỏ đưa thông tin cho ả...

- Dạ, dạ chị, đúng thật là nó được tạo ra chỉ có một chiếc chìa khóa thôi ạ... _ Nhỏ đó cuối đầu giọng run run, hốt hoảng quỳ xuống, là một chỗ khuất người nên chẳng ai để ý, nhìn thấy...

- Vậy cây đàn trên đó là như thế nào?? Nó mở ra bằng niềm tin à _ Ánh mắt ả hằn lên tia máu, quay ngoắc sang đám thuộc hạ... _ Lôi con dê tiện này, nhốt lại, chờ tao về tự xử lí...

- Vâng, bang chủ... _ Con nhỏ bên cạnh lạnh lùng nói, cô ta, là hộ vệ của ả...

- Có đàn thì sao?? Máy nghĩ vượt qua được tao sao?? _ Sa Sa lên giọng thô kệch, nụ cười mỉa tà ác hiện lên, nhưng ánh mắt nhanh chóng dời đi, đặt trên người của Thiên Hạo, ánh mắt lại trở nên dịu dàng, *Hạo, cậu có biết tôi yêu cậu bao nhiêu năm rồi không??*

Từng tiếng hát vang lên, nhẹ nhàng trầm bổng, tiếng dương cầm du dương, người con gái đang đàn cũng rất đẹp. Kallor ngạc nhiên nhìn vào Hạc Di...

"Anna, quả không hổ danh là con gái của em" ....

Phần trình diễn kết thúc, mọi người hồi hộp chờ kết quả từ ban giám khảo....

- Ca sĩ Minh Hà 100đ, cô có nhận xét gì không Minh Hà... _ Lần này, MC phỏng vấn cô, vì lần này, là 100đ đầu tiên trong 3 tiết mục...

- Tôi chỉ có thể nói một điều, quá tuyệt, cách đàn của cô bé thật rất tốt, giọng hát phối hợp trầm bổng cũng rất hay, đây là tiết mục tôi cực kỳ yêu thích, và nếu các em tạo thành một nhóm nhạc, chị chắc rằng sẽ có rất nhiều fans, vượt qua chị không chừng... _ Minh Hà thân thiện thốt lên, đây là đánh giá thật lòng của cô...

- Từ Trưởng ban... 100đ... _ Vì là 100đ thứ 2 nên MC không phỏng vấn chỉ quay qua hỏi ông Kalor... _ Ông Kallor là... 100đ... Wow... mời ông phát biểu ý kiến ạ...

- I am a pianist so the sound that creates a very good little girl, her guitar based on true love male, I can feel it, I have to congratulate the successful completion of the examination of his (Tôi là một nghệ sĩ Piano nên các thanh âm mà cô bé tạo ra rất tốt, cô đánh đàn dựa trên tình yêu đàn thật sự, tôi có thể cảm nhận được điều đó, chúc mừng các em đã hoàn thành xuất sắc phần thi của mình)... _ Ông Kallor nói tiếng anh, mỉm cười, Hạc Di hơi bất ngờ, ông rõ ràng biết nói tiếng việt, tại sao không nói? Ông rõ ràng đang che giấu...

- Vậy chúng ta sẽ tổng kết điểm hôm nay nha... _ MC cười cười, rồi lại lớn tiếng hô lên... _ Đoạt giải quán quân phần thi âm nhạc là trường Blue Time với 300đ tuyệt đối, giả nhì thuộc về trường Ocean Sky với 297đ và giải 3 thuộc về trường Moon School với 283đ, và giờ chúng ta sẽ tham gia party của cuộc thi hôm nay chào mừng trường chiến thắng nào...

Tiếng vỗ tay âm âm vang lên, họ hò hét đủ điều, chỉ có người tức tối đứng trong góc..

- Sao có thể, sao có thể chứ!!? Đáng chết mà, hừ, nhưng chỉ thua 3đ, đừng nghĩ con này phục, vẫn còn 2 phần thi, tao nhất định phải giành chiến thắng... _ Sa Sa cười man rợ, rồi giậm chân bỏ đi, thôi thì gặp RyO sao vậy, hôm nay à muốn đi xử con nhỏ vô dụng kia...

Buổi party diễn ra sôi nổi, à sôi nổi do nhiều nguyên nhân nha, một phần là những câu ẩm cô chiêu đang tụ hội bàn về những vấn đề giải trí như shopping, thẩm mỹ hay mấy cô nàng xinh xinh. Mà phần lớn là ở kia, một đám tiêu thụ tùm tùm quanh 3 thằng con trai...

- Haizzz, đẹp cũng thật khổ, tội nghiệp Lạc Lạc của chị quá đi... _ Hạc Di đứng bên nhẹ nhàng cầm đĩa gấp thức ăn, động tác thanh lịch đáng yêu...

Bỗng, từ đám đông, Thiên Hạo đi đến, nắm lấy tay Hạc Di, nhẹ dùng lực kéo cô vào người, hướng về phía đám nữ sinh còn đang ngơ ngác...

- Mọi người, cô ấy, Huỳnh Hạc Di, là vị hôn thê của tôi, tôi mong mọi người sẽ chiều cô cô ấy... _ Thiên Hạo cuối đầu, nở nụ cười ma mị, đây là sự trả thù của anh, cô tránh mặt anh ư?? Xem anh là người xa lạ, vậy anh sẽ dùng dư luận, trời buộc cô, ép cô phải đối mặt với anh...

Hạc Di thoáng bối ngỡ, ánh mắt to tròn ánh lên sự ngạc nhiên, vài giây sau, cô bắt gặp ánh mắt buồn bã của Quân, ánh mắt nghi hoặc của Gia Lạc và ghen tỵ của mấy đứa con gái đang nhìn chằm chằm cô, Hạc Di ngó người rồi sa sầm mặt, tay chân bắt đầu giãy giụa, thù thế...

- Yaaaaa, anh đang nói nhầm gì thế hả, ăn xằng nói bậy gì thế á, tôi đã bảo anh bao nhiêu lần rồi, rằng, TÔI... KHÔNG... LIÊN... QUAN... Gì... ĐẾN... ANH... rõ chưa... _ Cô tức giận, nhắm mắt rồi hét lên, sau đó mờ to mắt ra, bắt đầu giơ chân lên .... Đá...

Cô cứ tung đòn, anh cứ thế mà đỡ, sự ngạc nhiên thoáng hiện lên trên ánh mắt, cô gái ngây thơ này có võ ư?? Còn rất điều luyện, cách ra đòn đều chuẩn xác các chỗ "hiểm", mà anh, đỡ đến tay mỏi nhừ, nếu cô là con trai, tuyệt đối là đối thủ mạnh của anh. Đến lúc cô dừng lại vì hơi mệt, cô giỏi võ, nhưng rất ít rèn luyện thể lực, nên rất dễ mệt, là thời cơ, anh ma mị kéo cô lại, ôm cô chặt vào lòng, lấy tay phải nhẹ nhàng cầm cô lên, cúi đầu xuống, nhanh chóng... Bao chọn lấy môi cô...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Ngốc, Đừng Hẹn Anh Nữa!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Hạc Di trợn to mắt của mình lên, cô thề, đây là lần đầu tiên cô "bị" hôn, mẹ từng nói với cô, nụ hôn đầu giành cho mối tình đầu của cô, nhưng mà bây giờ... Chuyện quái gì đang diễn ra thế này. Cô hốt hoảng, ngơ ngác hồi lâu không thể tỉnh lại được, đến khi môi của ai kia rời khỏi làn môi ngọt ngào của cô...

- Vợ, em lì quá... _ Thiên Hạo nói xong, cúi xuống hôn vào má cô, một nụ hôn sùng sục...

- Anh... anh... làm cái gì thế hả?? Hức... _ Hốc mắt Hạc Di đỏ lên, rồi từng hạt thủy tinh rơi xuống, cô rất xem trọng nụ hôn này thế mà hán ta lại dám ngang nhiên cướp đi của cô, tên đáng ghét!!!

- Tiểu Di, không sao, không sao mà em_ Quân lo lắng chạy đến, để cho cô đối diện với mình, dùng tay, lau đi những giọt nước mắt của cô...

Khuôn mặt Thiên Hạo phút chốc tối sầm lại, tên này, sao suốt ngày lo chuyện bao đồng thế này...

- Tôi cảnh cáo anh, cách xa Di ra, anh đang phá vỡ mối quan hệ của chúng tôi đây_ Thiên Hạo lạnh lùng thốt lên, không hiểu vì sao, nhưng trong tim Hạo bây giờ có cảm giác rất khó chịu...

- Cậu với em ấy thì có mối quan hệ gì chứ, không phải cũng chỉ bị ràng buộc bởi cái hôn ước quái quỷ thôi sao, và theo tôi được biết, cậu còn một hôn ước nữa với người bạn thân thanh mai trúc mã của mình..._ Quân tức giận ngược lên, ôm chặt lấy Hạc Di, lại nói tiếp..._ Không phải lựa chọn đã quá rõ ràng rồi sao, vậy tại sao không tha cho tiểu Di đi, tại sao nhất thiết phải làm cô ấy đau khổ chứ???...

- Quyết định và lựa chọn là ở tôi, không liên quan gì đến cậu, cậu là cái gì mà lại lên mặt với tôi chứ, chẳng qua chỉ là một thiếu gia nhỏ nhò thôi, không phải sao??_ Thiên Hạo nhếch môi khinh bỉ, giọng nói lạnh băng cùng với ánh mắt sắc lạnh...

- Đủ rồi, anh im đi, anh không phải may mắn sinh trong cái kén vàng thoi sao, Dương thiếu của tập đoàn lớn mạnh bậc thế giới thì hay lắm hả, thì có thể khinh thường người khác sao?? Huỳnh Hạc Di tôi hôm nay nói với anh, tôi cực kì căm ghét anh, nếu không vì ba mẹ, anh nghĩ tôi sẽ nhìn tới mặt anh sao?? Tôi nói cho anh biết, đừng nghĩ rằng mọi người ai cũng hướng về phía anh, đều làm theo ý anh...!?!_ Hạc Di tức giận hét lên, rồi nghẹn ngào chạy đi, Gia Lạc ngăn ngại rồi hốt hoảng chạy theo, sao mọi chuyện hỗn loạn thế này??

Hạc Di chạy đi, cô khóc, khóc vì hấn lại sĩ nhục thân tượng của cô, khóc vì hấn đã hôn cô, khóc vì uất ức những ngày qua phải chịu đựng. Tại sao cô lại phải dính dáng đến hấn chứ?? Nếu có một điều ước, cô sẽ ước mình không quen hấn, sẽ ước, cái hôn ước này hoàn toàn không có trên đời, cô ghét hấn, ghét hấn lúc nào cũng đùa cợt, khinh thường người khác...

Sáng hôm sau, trường Blue Time...

Trên các bảng thông tin của trường, các tờ poster, hay chủ đề bàn tán xôn xao, hình như chỉ xoay quanh chuyện Hạc Di là vị hôn thê của Thiên Hạo, và cảnh cuộc tình tay 3 của Thiên Hạo, Hạc Di và Đình Quân...

- Tiểu Di, em đừng quan tâm, hôm nay cứ như bình thường là được rồi...!?!_ Quân quay qua nói với Hạc Di, giọng nói chứa đầy lo lắng...

- Ha, hội trường, anh yên tâm nha, em có quan tâm gì đâu, chỉ là sắp đến phần thi đối đáp, nên em cần ôn bài tí thôi..._ Hạc Di vừa ngậm cây kẹo mút vừa cười tươi trả lời...

- Chị em mà buồn á, chị chỉ khóc hoặc vui thôi, không hề buồn đâu..._ Gia Lạc hồn nhiên nói, miệng mỉm cười...

“khụ... khụ...”

Tiếng ho sặc sụa vang lên, khiến cho Gia Lạc và Đình Quân cùng cảm thấy buồn cười, phì!!!....

- Em lên lớp đây, chán thật mà!_ Gia Lạc đưa tay che miệng ngáp một cái, nhưng lại ma mị khiến đám con gái mơ màng...

- Thôi đi ông tướng, đừng ngay trò quyền rũ lại đi, em không có ma lực quyền rũ được chị đâu..._ Hạc Di nói đùa, cổ đầu Gia Lạc một cái, rồi sai bước đi...

Gia Lạc bất mãn nhìn chị mình rồi giậm chân bước vào lớp, xì xì, ai hôm bữa nói cậu đẹp trai chứ?? Còn hơn của Dương Thiên Hạo...

- Á, Lạc Lạc, cậu đến rồi à...!!_ Một cô tiểu thư nhà giàu đi đến ôm lấy cánh tay của Gia Lạc, nũng nịu nói...

- Cô vừa gọi tôi là gì?!_ Ánh mắt Gia Lạc lạnh lùng, nắm hai cánh tay của cô ta như muốn bóp nát, dám gọi cậu như vậy?? To gan thật...

- Lạc... à, Gia Lạc, tại sao cái cô hội phó kia gọi được còn tớ thì không chứ??_ Cô ta ánh mắt rung rung, một phần vì sợ, một phần kia là đang đau đến nghẹt thở...

- Cô?? Có tư cách đó sao?? Từ nay mà còn dám xưng hô như thế, gia đình cô sẽ sớm gia nhập hội cái bang đó...!?!_ Ánh mắt Gia Lạc tỏ ra hàn khí, buông tay cô ta ra, cậu trở về bàn ngồi...

Gia Lạc nhìn ra xa xa thông qua chiếc cửa sổ, không biết sẽ có chuyện gì xảy ra, nhưng cảm giác bất an cứ tràn ngập trong lòng cậu, từ những biểu hiện của ba mẹ đến những chuyện xảy ra gần đây, chuyện gì sẽ xảy ra? Đánh dấu một bước ngoặt mới trong cuộc sống của họ?? Nhưng mà, cái cảm giác ấy ngày càng lớn hơn... khi trái tim ai đó bắt đầu... thốn thốn...

- Di, chúng ta lên phòng hội trường một chút đi, anh và em cần bàn bạc cho cuộc thi đối đáp sắp tới..._ Quân mỉm cười dịu dàng quay qua nói với Hạc Di...

- Được thôi, qua cuộc thi đợt trước, lần này em cảm thấy tự tin nhiều rồi..._ Di quay qua cười tươi với Quân, cười đến tít cả mắt...

Hai người sai bước lên phòng hội trường không biết rằng phía sau đang có một người đi theo với ánh mắt bức tức...

“Con gốc kia, sao suốt ngày đi với thằng đó chứ?? Gái đã có chồng mà chẳng biết thân biết phận gì cả??” _____ Hạo trầm nghĩ...

- Hạo à, đi chơi với em nha!! _ Một cô nữ sinh đi tới, thân mật gọi, khuôn mặt đỏ lên ngượng ngịu...

- Tránh ra, phiền phức! _ Thiên Hạo nhăn mặt đẩy ra, rồi bực tức bỏ đi...

Do phần thi đối đáp chỉ cần 2 người tham gia, một nam một nữ, nên cô và Quân sẽ tham gia, mặc dù Thiên Hạo đề nghị là anh muốn đi, nhưng Hạc Di lại thắng thừng từ chối, và trùng mắt khiến Gia Lạc cũng phải nghe theo mà phản đối Thiên Hạo đi...

Hội trường của trường Ocean Sky, nơi diễn ra cuộc thi...

- Các bạn, hôm nay là ngày diễn ra phần thi đối đáp giữa 3 trường, luật cũng giống như mọi năm, ban tổ chức sẽ đưa ra câu hỏi và thành viên của 3 trường nhân chuông trả lời, ai nhấn trước sẽ được trả lời trước, gồm 20 câu hỏi, mỗi câu trả lời đúng, sẽ nhận được 15đ... _MC mở màn rồi giới thiệu lượt thi với mọi người...

“Hú... Ocean Sky có lên...”

“Blue Time fighting, Blue Time quyết thắng...”

“chaiyo, ... Chaiyo...”

Tiếng hú hét vang lên khiến bầu không khí trở nên sôi nổi hơn hẳn...

- Câu đầu tiên là: Dạng năng lượng nào được tạo ra do các vật tương tác lẫn nhau?

“tìng”... _____ trường ..

- Là Thế năng...

- Bingo!! Câu thứ 2: Châu Mĩ nằm ở bán cầu nào??

“tìng” _____ trường Blue Time...

- Bán cầu đông...

- Chính xác!! Câu hỏi thứ 3.....

.....

- Thừa các bạn, kết thúc phần thi đối đáp, về thứ 3 là trường Ocean Sky với 60đ, về nhì là trường Blue Time với 115đ, và về nhất là trường Moon School với 125đ... _MC vui vẻ công bố kết quả, trường Moon School là một trường chuyên bậc nhất khu vực, ảnh hưởng đến với quốc tế, nên về phần đối đáp, sự nhanh nhẹn và trí nhớ nhanh nhạy về chiến thắng cho Moon School...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Ngốc, Đừng Hận Anh Nữa!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

- Quả nhiên là Moon School, em thật sự không thể đấu lại được... _Di cười nhẹ, mấy câu hỏi đó vốn không làm khó Di, nhưng để nhớ ra ít nhất cũng cần có 3s, nhưng Moon School nhanh quá, vừa đọc câu hỏi đã nhấn chuông...

- Còn phần thi thể thao, hơi lo thật, mặc dù chúng ta đang dẫn đầu, em biết chơi môn gì, tiểu Di?? _Quân trầm tư suy nghĩ, nói đoạn, anh quay qua hỏi Hạc Di...

- Em biết chơi đánh bóng, bóng rổ, cầu lông... _Hạc Di ngược mặt lên, suy tư nghĩ... _Em biết kha khá môn, dù cho thể chất em khá yếu nhưng em cũng rất thích chơi thể thao, môn em không biết chỉ có đá bóng thôi...

- Vậy sao?? Cũng thật tốt nhì, anh nghĩ Gia Lạc và Thiên Hạo không vấn đề rồi! _Quân mỉm cười, nụ cười dịu nhẹ như nắng ban mai, có thể làm cho bất cứ cô gái nào cũng phải say mê, nhưng Hạc Di lại khác, cô không có cảm giác gì, chỉ quay qua cười thật tươi với anh...

Phần thi cuối cùng – thể thao...

- Chào các bạn, hôm nay là ngày diễn ra cuộc thi thứ 3, thi đấu BÓNG CHUYỀN...._MC nói lớn đề tài thi khiến nhiều học sinh ngỡ, cũng lâu rồi không thi phần này, bởi bóng chuyền cần 6 người, nhưng đại diện mỗi bên chỉ có 4 người...

- Wow, thi bóng chuyền 4 người, thú vị nha..._ Một người học viên bình luận...

-... Bla...la..la...

- Bóng chuyền sao??_ Gia Lạc ngỡ, cái cậu không ngờ nhất lại xảy ra, haizz...

- Hi hi, Lạc Lạc, em hơi thất vọng thì phải..._ Hạc Di cười nham hiểm, ánh mắt lóe lên tia nguy hiểm, ối ối, còn đâu là hình tượng Hạc Di ngây thơ...

- Chị đang bờ cọt em đấy à..._ Gia Lạc lườm chị của mình, nhưng đồng thời, đó là ánh mắt buồn bã, chị của cậu, thiện lương và xinh đẹp, nhưng cô nào có một người bạn cùng trang lứa, như đã nói, cô kết bạn với ai đều phải báo cho ba mẹ, bởi vậy mà họ đều khiếp sợ khi chơi quá thân với cô, bạn bè thì có, nhưng không ai là thân thiết thật sự với người chị này của anh cả...

- Các bạn, do chúng ta chỉ có 3 trường cho nên, luật thi sẽ như sau: 2 trường sẽ đấu với nhau trước, đội thắng sẽ đứng ra một bên, còn đội thua sẽ tiếp tục đấu với đội còn lại, đội thua tiếp sẽ bị loại, còn đội thắng sẽ tiếp tục đấu với đội kia. Ví dụ, đội A đấu với đội B, nếu đội A thua, thì đội A sẽ tiếp tục đấu với đội C, nếu đội A thua thì đội C sẽ đấu với đội B_MC kiên nhẫn giải thích luật chơi, nói đoạn, anh ta quay xuống, hô to_ Mọi người đã hiểu rõ luật chưa ạ!??

- Rồi!!!_ Tiếng hô to đáp trả lại, mọi người đang rất phấn khích, họ đều biết, trường Ocean Sky có nhân vật chơi bóng chuyền rất giỏi, nhưng không biết kết quả sẽ ra sao...

- Húy húy, phần thắng giành về trường mình rồi...!!_ Một học viên trường Ocean Sky nói, với nụ cười tươi trên môi...

- Đừng kiêu ngạo quá nhé, trường chúng tôi không thua đâu_ Học viên Blue Time nói, ánh mắt trừng lên cương quyết, họ chợt nhớ đến một điều về cô hội phó trường mình...

-...

- Lợi thế có lẽ ở trường Ocean Sky rồi!!_ Quân lắc lắc cái đầu, sao lại không may mắn thế này!!

- Anh đừng vội thất vọng, chưa biết sẽ như thế nào nha!!_ Gia Lạc cười tự hào, khẽ liếc qua Hạc Di...

Quân nhìn theo ánh mắt của Gia Lạc, đưa mắt nhìn Di, tại sao lại nhìn cô gái nhỏ nhắn này, thể lực của cô rất kém nha, đánh bóng nổi sao??

- Hi hi, em chỉ đạt giải nhất bóng chuyền của Hội khỏe Phù Đổng thôi, nhưng em sẽ cố gắng..._ Hạc Di cười tươi, hồn nhiên, nhưng lại hơi bị “kiêm tốn”, trường Blue Time, ai lại nghĩ một cô hội phó ngây thơ, “trông có vẻ” yếu đuối này lại có thể đoạt được giải nhất chứ? Nhưng thể lực thì sao?? Không cần thi kỹ thuật đánh của cô vẫn tốt đấy thôi...

“Huh, thật khó tin”_____ Thiên Hạo vuốt cằm suy ngẫm, cô mang lại cho anh khá nhiều bất ngờ rồi!!

- Bây giờ, chúng ta sẽ bốc thăm xem 2 đội nào sẽ thi đấu trước nhé!!_ MC thần bí cầm 2 tờ giấy trắng đã được gấp lại kỹ càng, từ từ mở ra..._ Phần thi đầu tiên là... Trường Blue Time và ...

Cả hai trường nghe đến tên trường mình, sau màn chuẩn bị kĩ lưỡng, họ bước ra sân, trên mặt họ là sự hồ hởi...

- Blue Time, chúng ta lại gặp nhau rồi...!!! Nhưng hình như thành viên có tí thay đổi nhỉ??_ Một trong bốn người trên sân nở nụ cười chào hỏi...

- Chào!! Ngoài tôi ra thì thay đổi hết cả rồi, còn đội anh cũng vậy nhỉ? Chẳng thay đổi gì?_ Quân cười nhẹ đáp lại, năm ngoái đội trường anh và đội trường đấu!! Haizz, nhưng trường anh lại thua Moon School và cả Ocean Sky, nên năm ngoái đứng thứ 3, suýt nữa thì anh đã rời khỏi chiếc ghế hội trưởng rồi!!

- Ô, nhưng thực lực đội tôi lại thay đổi nhiều rồi đấy!!_ Tên đội trưởng nói...

- Vậy sao?_ Gia Lạc cười nhẹ, nhưng nụ cười lại rất tự tin, nhưng giọng nói lại lạnh lạnh, khóe mắt hơi cười nhẹ..._ Thật mong chờ xem các người thể hiện đấy!!

- Haizz, tôi rất tiếc, nhưng năm nay phải chia buồn với Blue Time nữa rồi!!_ Một tên bên ngoài mở giọng cợt nhả...

- Ô, nhưng tôi lại biết MS chỉ ham học thôi, thể thao chắc chắn dở hơn trường tôi!!_ Học viên trường Blue Time nói, giọng khó chịu ra hẳn...

-..... Bla....._____

- Nào nào mọi người, nếu muốn biết thì hãy xem phần thi đấu nhé, thật hấp dẫn chờ đợi nha..._ MC thấy tình hình căng thẳng thì lên tiếng, trời ạ, sao năm nay 3 trường dễ bắt hòa thế này??

Cuộc đấu gây căng thẳng, lúc đầu, có vẻ như, Moon School đang giữ lợi thế, liên tục ghi điểm, nhưng Blue Time không có ai tỏ ra sợ hãi, vẫn nụ cười tự tin ấy, như họ.... đang muốn chơi mèo vờn chuột vậy...

- Hiệp một kết thúc... trường thắng _____ Đồi bên _ Tiếng trọng tài vang lên, cùng với tiếng còi inh ỏi...

- haha, tôi nói rồi mà!! Thật tệ, chẳng thú vị gì cả!! _ Một học sinh khề khinh khinh nói, vẻ xem thường hiện lên...

Một ánh mắt chột lóe lên _____

“Đừng vội vui mừng, rồi chúng tôi cho các người thua thảm hại, nên nhớ... Chúng tôi còn chưa xuất chiêu...”

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Ngốc, Đừng Hận Anh Nữa!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Hiệp tiếp theo bắt đầu diễn ra, mặc dù kém lợi thế hơn, nhưng trên khuôn mặt họ vẫn hiện rõ sự tự tin, mà thành viên đội của họ không hề bất đồng khi đang bị kém lợi thế.

- Lạc Lạc, em giữ bên trái đi, anh Quân anh giữ bên phải nha... _ Di cười tươi giao nhiệm vụ, chột khuôn mặt trở nên mất tự nhiên khi nhìn Hạo... _ Còn anh, cao nhất trong nhóm, anh giữ nhiệm vụ đập bóng...

- Okay... _ Hạo gật nhẹ đầu, cười khề nhìn Di...

- Được, bắt đầu nào!!! _ Di ở vị trí phát bóng, khuôn mặt ánh lên sự tự tin, nhưng vẫn còn ở đâu đó nét thánh thiện...

Các cú đập bóng đẹp mắt liên tục diễn ra khiến người xem phải xuyết xoa, nhưng MS này giờ vẫn chưa ghi được điểm nào, khiến mọi người căng to mắt, tình thế là đảo ngược hay kỳ tích đang diễn ra, sao lại vì diệu như thế??

Lúc này, bỗng một tiếng hét to vang lên...

- Anh hai, cố lên!! _ Tiếng hét nổi trội nhất trong đám đông, giọng nói mang theo ý vui đùa, là giọng của một cô gái...

Thiên Hạo giật mình, nhìn về phía cô gái, ngạc nhiên đến mức đánh trượt quả bóng. Hạo Di giật thót tim, chạy nhanh đến, liều mạng đỡ quả bóng, trận đấu hoàn hảo của cô, không thể bị tên này phá hoại. Còn hấn, vì một cô gái cổ vũ mà đã như vậy, đồ hám gái...

- A... _ Vì cô đỡ quả bóng, cô bị một vết xước ở tay, máu ruộm ruộm, may mà hiệp hai kết thúc.

- Hai đội hòa, nên chúng ta sẽ đấu hiệp 3... _ Tiếng trọng tài nói...

- Chị hai, có sao không, sao lại cố đỡ làm gì?? _ Gia Lạc nói khề, mày nhú lại, trách cứ...

- Lại đây, anh khừ trùng cho nào!! _ Quân nhẹ ngoắc tay, cười dịu dàng...

Hạo Di không nói lời nào, im lặng bước đến, ngoan ngoãn cho Quân xử lý vết thương...

- A ui, hức, đau quá đi...!! _ Hạo Di nhăn nhó, viền mắt đã đọng nước...

- Không sao, anh sẽ cố nhẹ hơn!! _ Thật ra thì Quân đã rất nhẹ rồi, nhưng cô bé này rất sợ đau, từ nhỏ giờ cứ như quả trứng vàng, ấp ủ như vậy, có bao giờ bị thương đâu...

- Có sao không?? _ Thiên Hạo lo lắng chạy đến, nhìn chăm chăm vào vết thương của Hạo Di, trong lòng có cảm giác kì lạ khề len lỏi...

Di nhăn mặt nhìn bên cạnh Thiên Hạo có một cô gái xinh đẹp, đáng yêu, đang cười rất tươi nhìn cô, không hiểu sao, cô lại cảm thấy muốn giận dữ, tên đáng ghét, hấn bơ cô này giờ sao...??

- Hi, cậu là Hạo Di sao?? Xin chào, mình là Dương Thiên Ân, rất vui được làm quen!! _ Thiên Ân chìa tay ra, nở nụ cười thật tươi, có vẻ cô rất thích Hạo Di...

Hạo Di nhìn chăm chăm Thiên Ân, ánh mắt ngạc nhiên nhưng lại xen lẫn vui mừng, có người muốn làm bạn với cô, cô lại có một cảm giác, rằng cô rất thích cô gái này...

- Hi, chào, rất vui được làm quen, mình tên Huỳnh Hạc Di... _ Di mỉm cười, khuôn mặt sáng lên... _ Mà hình như tớ chưa gặp cậu, cậu là học sinh trường nào sao??

- Ừm!! Lúc đầu mình là học sinh Ocean Sky, mình là hội phó, nhưng mà mình vừa chuyển qua trường này, vì biết anh hai tớ vừa đăng ký học ở đây!! _ Hai cô gái nhanh chóng trở nên thân thiết, tám chuyện vui vẻ cùng nhau...

- Anh hai?? Là ai cơ, cậu xinh như vậy, chắc anh hai là một hotboy rồi!! _ Hạc Di vui đùa giả thành bộ dáng hóm trai, nhưng thật ra, cô nhìn đến chán rồi...

- Anh mình có tham gia thi mà, cậu nghĩ xem là ai!? _ Ân cười nhẹ nhàng nhưng lại rất tinh nghịch, nhìn vào ai mà nghĩ cô là... hộ vệ của King chứ!!

- Đừng nói với tớ, là tên Thiên Hạo kia nhá?! _ Hạc Di tỏ ra nghi hoặc, theo suy luận logic, chỉ có thể là tên đó...

- Bingo, quá hiển nhiên mà... _ Thiên Ân nhún vai, tên cũng tương tự như vậy, khuôn mặt thì tựa nhau, còn không quá rõ ràng sao??

- Trời ạ, cậu và hấn khác nhau một trời một vực... _ Hạc Di cảm thán, nhưng cũng vui vẻ nói chuyện... _ À, thi tiếp rồi, tớ vào đây, tí gặp nhé...!

- Oki, tí gặp, cố nhé... _ Thiên Ân hớn hơ, đợi khi bóng Hạc Di khuất dần, khuôn mặt lại trở về vẻ trầm tĩnh, lạnh lùng vốn có, cô thật sự trân trọng tình bạn này, cô cảm thấy nét chân thật cùng cảm giác an toàn tỏa ra từ Di, cô cũng rất cô đơn, cũng muốn có bạn tốt, vì vậy mà sau này, trọng trách của cô sẽ lớn hơn, cô sẽ cố gắng, bảo vệ Hạc Di...

Trận đấu này rồi đến trận đấu khác. Kết quả trận đấu khiến cho mọi người sửng sốt cùng bất ngờ, họ không ngờ Blue Time lại có đột phá lớn như vậy...

- Chắc mọi người cũng đã biết ngôi vị quán quân sẽ thuộc về trường nào rồi... Chúc mừng BLUE TIME là trường quán quân năm nay... _ MC hét lên vui mừng cho họ...

Trên mặt những học viên Blue Time hiện lên vui mừng, năm ngoái trường họ giải 3 nên danh tiếng giảm xuống ít nhiều, giờ tốt rồi...

- Phần thưởng cho 4 thành viên chiến thắng là một chuyến du lịch 3 ngày 4 đêm ở Sapa, mỗi người nhận được chiếc Ipad apple loại mới... _ Mc mỉm cười công bố phần thưởng, rồi quay qua nói với 4 người... _ Mời đại diện một người lên nhận phần thưởng...

- Di, em lên đi...!! _ Quân cười cười, nháy mắt với cô...

- Ồ, sao lại là em, anh lên đi...?? _ Di chớp mắt ngây thơ, nhẹ cười...

- Vì đây chỉ có mình chị là con gái thôi, lên đi, để mọi người chờ kìa...!! _ Lạc đẩy nhẹ chị mình lên, nhưng trong mắt lộ rõ ý cười, vui vì đây là lần đầu tiên anh tham gia cuộc thi lớn như vậy cùng với chị mình, thắng về vang như vậy...

- Mời ca sĩ Minh Hà đại diện ban tổ chức lên trao phần thưởng... _ MC lại lên tiếng, lúc này, tiếng nhạc đệm vang lên, làm tăng bầu không khí...

- Chúc mừng em, cô bé, em mà vào shombiz đảm bảo sẽ có lượng fan hơn chị nữa, đàn và hát điêu luyện quá nhé... _ Ca sĩ mỉm cười, vừa trao thưởng vừa trò chuyện với cô, nhưng chỉ nói đủ hai người nghe...

- Hìhì, cảm ơn chị... _ Cô nhận phần thưởng cúi đầu chào mọi người, rồi bước nhẹ xuống, không quên nói lại... _ Nhưng đó không phải con đường em mơ ước...

Minh Hà nhìn theo cô bé, nhún vai một cái, cô bé đó là một nhân tài, nhưng lại có nét gì đó không hợp vào shombiz, đối mặt với thế giới đầy tâm tối cùng cạm bẫy kia...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Ngốc, Đừng Hận Anh Nữa!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Chủ nhật là thời gian bắt đầu cho chuyến đi 3 ngày 4 đêm ở sapa, nghe nói ở Sapa rất đẹp, có dân tộc sinh sống, hơn nữa có rất nhiều món đặc sản...

- A, cuối cùng cũng tới rồi, mà giờ này cũng chiều rồi, chúng ta dạo xung quanh tí đi... _ Lạc vui vẻ nói sau khi mọi người đã đưa đồ lên khách sạn...

- Ừm, nghe nói ở Sapa có người dân tộc sống, chắc có nhiều món lạ lắm... _ Di khẽ liếm môi, cô chưa từng đi Sapa lần nào, đương nhiên là gặp lạ thì thích rồi...

- Đi ngủ đi, mai hẳn đi chơi!!_ Hạo lười biếng nói, anh là một muốn rã rời, nhưng vẫn phải đi theo đây này...

- Vậy anh vào ngủ đi, ai thèm chứ!_ Di trề môi, ánh mắt to tròn khẽ lộ ra tia bất mãn...

- Thôi nào, chúng ta phải đi theo nhóm, đó là bắt buộc, với lại, nhóm cũng chỉ có 4 đứa, hướng dẫn viên ngày mai mới tới, nên đừng nội bộ lục đục nữa..._ Quân nhẹ nhàng nói, nhưng lại tỏa ra khí thế của một hội trưởng...

- Ai gây chuyện trước chứ, đi chơi mà cứ muốn ngủ thế sao lúc đầu lại đồng ý đi..._ Di chu mỏ trách móc, mặt khẽ nhăn lại...

Quân nhìn Di với ánh mắt phức tạp, Di trước giờ rất ngoan, chưa bao giờ cãi lời lại luôn vô tư, anh chưa bao giờ thấy cô tỏa ra bất mãn với ai, nhưng Hạo lại đặc biệt, như hẳn ta luôn không chế được tâm tình của Di vậy, điều này làm anh khá khó chịu...

- Được rồi, đi mà..._ Hạo lãnh đạm nói, không còn bộ dáng lười biếng nữa, anh dứt tay vào túi quần, vừa đi vừa suy ngẫm...

- Đi ăn trước nhá, ở đây có một nhà hàng đặc sản rất ngon..._ Di không quan tâm nữa, cười tươi nói, trước khi đi cô đã tìm hiểu hết Sapa có chỗ nào ăn được, chỗ nào cảnh đẹp hết rồi...

Ba kêu anh về nước chắc chắn là có mục đích, không đơn giản chỉ là mở rộng tập đoàn sang các lĩnh vực khác, nhưng anh vẫn không hiểu, tại sao ba lại sắp đặt cho anh tận 2 hôn ước, 1 là cho cô bạn thanh mai trúc mã còn 1 là cho cô bé vô tư đáng yêu này. Dụng ý của ba anh, thật sự làm cho anh đau đầu...

- Đây, vào thôi, suy nghĩ gì thế?_ Quân khẽ đập vai Hạo khi anh đang ngăn người suy nghĩ...

- Ừ!_ Hạo gạt nhẹ đầu, trầm tư bước vào quán, anh sẽ cho thuộc hạ điều tra một chút về quá khứ, giờ thì đi chơi thôi, nghĩ vậy, khõe môi anh khẽ cong lên hình bán nguyệt...

Vừa bước vào nhà hàng lại nghe được tiếng bàn tán xôn xao của mọi người kèm theo hành động chỉ chỗ khiến người khác khó chịu...

- Anh đó đẹp quá mày ơi, mà nhìn ảnh quen quen..._ Cô gái trẻ che miệng thốt, ánh mắt say mê nhìn Hạo...

- Anh đi kế bên cũng đẹp quá, à, là Phạm thiếu, trời ạ, trên báo đã đẹp, ở ngoài còn đẹp hơn..._ Cô gái bên cạnh khẽ thốt lên...

- Cô gái đó đẹp ghê, hình như là đại tiểu thư của Huỳnh thị..._ Anh chàng trẻ khẽ nói nhỏ với bạn mình..._ Ê, còn đó không phải là nhị thiếu gia Huỳnh thị à...

...bla...bla...

- Thật đấy, đi đâu cũng không yên..._ Lạc lắc đầu ngao ngán, ánh mắt khẽ nhìn vào Menu chọn món..._ 4 phần đồ nướng chung vĩ, thịt xông khói...

Nói xong gấp menu lại, hất cằm qua 3 người kia...

- Làm gì mà ăn đồ nướng không thể..._ Di nhíu mày, nhưng thằng em của cô đã gọi một phần đồ nướng cho cô rồi, vậy cô chọn cái khác vậy..._ Cho tôi gà ác nướng mật ong...

- Tôi thêm một lẩu cá hồi đi..._ Thiên Hạo nhìn vào menu khẽ vuốt cằm...

- Mọi người gọi hết rồi, vậy để tôi gọi đồ uống vậy, đã ăn lẩu thì phải uống bia chứ nhỉ??_ Quân nhìn người phục vụ, họ tự nhiên hiểu ý đi vào, đây là nhà hàng của gia đình Quân nha, nhưng trong đây không ai biết...

- Chị Di, chị không được uống nha..._ Lạc nhíu mày, nghiêm nghị nhìn Hạo Di...

- Xi, đừng xem chị là em của nhóc nhá, chị không được uống thì thằng nhóc như em được uống à, khi con_ Di khoanh tay, khuôn mặt xinh đẹp nhăn lại nhưng vô cùng đáng yêu...

- Em khác nha, em là con trai, 16t uống rượu bia là chuyện bình thường..._ Gia Lạc hống hách ngẩng cao đầu, đôi môi bạc khẽ giương lên đầy cao ngạo...

- Bình thường hử? Không biết ba nghe được sẽ có phản ứng gì nhỉ??_ Hạo Di lắc lắc cái điện thoại trong tay, khuôn mặt đắc ý...

- Chị, chị... aa, đưa đây..._ Lạc tức muốn điên, chạy đến cố giật lại, nhưng vẫn không được...

- Mơ đi nhá..._ Di quay qua nhìn Lạc, lè lưỡi chọc khích...

Hai chị em đùa giỡn nhau khiến hai anh chàng bị chọc đến nở nụ cười. Một người thì quá trẻ con rồi, một người thì thường ngày luôn nói mình là người lớn nhưng thật ra lại rất trẻ con...

- Cậu đã từ bỏ ý định chưa?_ Hạo đột nhiên hỏi khi chỉ còn lại anh và Quân...

- Cậu nghĩ sao??_ Quân cười nhạt, đôi mắt khép lại một mồi..._ Cậu không nghĩ đây là cơ hội tốt à, Di đang giữ khoảng cách với cậu...
  - Vậy sao?? Tôi nghĩ cái khoảng cách ấy rất nhanh sẽ được thu hẹp thôi..._ Hạo nhếch môi, ánh mắt lạnh lùng, anh không hiểu đây là cảm giác gì nhưng nó làm anh rất khó chịu, nó khiến anh đau đầu vì không nghĩ ra được nguyên nhân...
  - Học... học, hai anh đang nói gì thế...?_ Lạc thờ học học hỏi, chị anh thể lực không rèn nên kém, đương nhiên chạy thua anh, nhưng mà, võ thì lại hơn anh, nên cuối cùng anh chỉ có thể về tay trắng...
  - Không có gì, có đồ ăn rồi kìa, hôm nay chúng ta quẩy nha...!_ Quân cười nhẹ, liếc qua Hạo, ánh mắt khiêu khích, lời nói ra rất dễ nhưng làm được đi hẳn tính...
- Tối hôm đó, 4 người cùng nhau ăn uống, vui cười trên vùng đất Sapa, may mắn họ không quen uống bia nên uống rất ít, không đến nổi say, nhưng lại là một buổi tối vui vẻ đáng để ghi nhớ...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Ngốc, Đừng Hận Anh Nữa!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

--- Sáng hôm sau ---

- Chào các bạn, tôi tên Trần Mỹ Thùy, sẽ là hướng dẫn viên cho các bạn trong những ngày sắp tới... Một cô gái trẻ khoảng 24 tuổi mỉm cười thân thiện, rồi lại nói tiếp..._ Chúng ta đi đến khu du lịch Cát Cát trước nhé, có rất nhiều nghề thủ công truyền thống ở đây, chắc chắn rất thú vị nha...
  - Hay quá, em cũng muốn đến đó trước..._ Di hưng phấn khiến 3 anh chàng kia lắc đầu, họ cũng cảm thấy khá ổn khi hướng dẫn viên không “hám” trai, thoải mái hơn khá nhiều...
  - Trẻ con!!_ Hạo khoanh tay, lạnh lùng liếc một cái...
- Khuôn mặt Di đỏ lên, nhưng không phải vì ngượng mà vì tức, trừng mắt nhìn Hạo một cái, rồi nhẹ nhàng bước lên, lơ Hạo...
- Tiểu Di, đến đó xong em muốn đến đâu nữa?_ Quân cười khế, tay xoa đầu Di dịu dàng, ánh mắt tràn ngập nụ cười...
  - A, đến đó xong em muốn đến núi hằm rỗng sau đó đến Cổng trời, hihi..._ Di vui vẻ kể, lúc này, Gia Lạc chạy nhanh đến...
  - Chị, đến thắng cảnh Hang Tiên trước đi, nghe nói ở đó đẹp lắm..._ Gia Lạc khều khều chị mình, ánh mắt khẩn cầu lại chứa mấy tia làm nũng =.||||...
  - Mai leo đỉnh Phan xi phăng xong lại đi đến đó, à, tối nay lại đi nhà thờ cô..._ Di lặc quan nói, nhưng 4 người lại bỏ quên cô hướng dẫn viên xinh đẹp Mỹ Thùy đang đứng đợi ở đó...
  - Hôm nay đi nhiều như vậy, nói trước bước không qua đâu!!_ Hạo nhăn mặt, ánh mắt bất mãn, đi nhiều như vậy, không mệt mới lạ, lười quá đi.
- Nhưng anh lại không hề biết. Sau này, cho dù anh có muốn đi nhiều như vậy với cô, e là cũng không có cơ hội...
- Xi, không đi thì ở nhà, đi chơi mà suốt ngày cứ than vãn với thờ..._ Di trẻ môi, liếc Hạo một cái rồi quay đi..._ Chị Thùy này, chị có thể cho em một cái bản đồ ở Sapa được không?
  - Được chứ, đây này!!_ Chị Thùy lấy ra cái bản đồ đưa cho Di rồi quay qua nói với mọi người..._ Chúng ta cứ theo lịch trình này mà đi nhé, xuất phát thôi...
- Địa điểm đầu tiên 5 người đến là Bán Cát Cát, ở đây là nơi dân tộc Mông sinh sống, bán những đồ thủ công tinh xảo, độc đáo mang đậm bản sắc dân tộc Mông. Dân tộc ở đây vô cùng thân thiện, mọi người cùng nhau đi dạo quanh đây, xem những món đồ đẹp. Mỹ Thùy liên tục thao thao bất tuyệt những món đồ những phong tục của người mong cùng cảnh sinh hoạt hằng ngày của họ. Hạo Di liên tục cười toe toét nhìn những món đồ mình mua được trong tay...
- Di, em làm sao lại vui như vậy??_ Quân nhướn mày, lại xoa nhẹ đầu Di, ánh mắt nhìn cô yêu chiều cùng sung nịnh...
  - Ở đây thật em, người dân thật thân thiện, hơn nữa những cái này cũng rất đẹp..._ Di mỉm cười đưa những món đồ trang sức có trên tay cho mọi người xem...

Hạo nhúm mày nhìn chăm chăm bàn tay không ngừng xoa đầu Di, ánh mắt căm tức, rất muốn tiến lên gạt bàn tay đáng ghét ấy ra, nhưng lại ngại nhiều người...

- Chị, xem bên kia kia... _ Gia Lạc chỉ qua bên kia, có một cô bé khoảng 5 6t, nhìn quần áo mặc trên người thì chắc là người dân tộc Mông, đang nhìn đảo dác khóc thút thít...

- Này, em gái, em sao thế?? _ Hạc Di mỉm cười, cô rất giống trẻ con nên rất dễ bắt chuyện...

- Hức, em lạc mẹ, em với mẹ đi chợ, hức, nhưng em lạc đường, huhu... _ Em bé gái nói tiếng việt thành thực khiến Hạc Di giật mình, khóe miệng những người còn lại giật giật...

- Chị nghĩ cô bé không phải người dân tộc đâu!! _ Mỹ Thùy nói, hồi nãy thấy Di tiến lên, cô cũng định ngăn cản, cô có biết tiếng dân tộc đâu mà đi bắt chuyện chứ!?

- Vâng, này em, chị dẫn em đi tìm mẹ nhé... _ Di gật đầu với Thùy rồi quay qua nói với cô bé nhỏ...

Cô bé khẽ gật đầu, đưa tay ra nắm lấy tay Di, hai chị em cứ vậy vừa đi tìm vừa đi chơi. Ánh mắt Hạo nhìn Di chứa một tia dịu dàng mà ngay cả anh cũng không nhận ra, anh không ngờ cô vô tư như thế nhưng lại có tâm hồn rất thánh thiện...

- Con, may quá, con ở đây!! _ Một phụ nữ trung niên chạy đến, ôm lấy con mình, rồi quay lên nhìn nhóm Hạc Di khó hiểu...

- Mẹ ơi, con sợ, nãy anh chị dẫn con đi tìm mẹ... _ Cô bé khẽ ôm mẹ mình, dụi đầu vào cổ bà rồi nói...

- Cảm ơn các cháu...

Mọi người cứ vậy nói chuyện với nhau một lúc, nhóm Hạc Di hiểu hơn một chút vì sao cô bé và mẹ cô bé lại nói Tiếng Việt thành thực như vậy. Thì ra họ là dân tộc Kinh nhưng cha cô bé lại là người Mông, là con lai...

- Bây giờ núi Hàm Rồng thẳng tiến... _ Hạc Di giơ tay lên, cười đến híp cả mắt...

Nhóm 5 người tản bộ lên núi Hàm Rồng, đi ăn trưa rồi lại ở trên núi đi xung quanh chụp vài tấm ảnh kỉ niệm. Vừa xuống núi thì trời sập tối...

- Bây giờ đi ăn tối rồi đến nhà thờ thôi... _ Hạc Di hưng phấn nói, trên mặt luôn treo một nụ cười...

- Ặc, mệt quá, chị không biết mệt là gì à, sao tinh thần vẫn còn dồi dào thế kia? _ Gia Lạc bắt đầu đi lắc đầu, rõ ràng thể lực của Hạc Di rất kém, anh còn hơn cả cô, nhưng không hiểu sao lại còn sung sức như thế...

- Khi con!! _ Hạo khẽ nói, ánh mắt vẫn bình thản, tuy hơi lười nhưng thể lực của anh thuộc hàng cực tốt nên bao nhiêu đây thì có là gì??

- Anh nói ai là khi hả?? _ Hạc Di kháng cự, mặt tròn lên nhưng không dữ tợn ngược lại còn rất đáng yêu...

“Phi”...

- Em thật đáng yêu, tiểu Di... _ Quân lại nở nụ cười dịu dàng, và chắc chắn trên đời này chỉ có cô anh mới nở nụ cười như vậy...

- Aha... _ Hạc Di cười tít mắt, quên luôn cả giận =.=...

Trên đường đến nhà thờ, vì hưng phấn nên Hạc Di đi phía trước bỏ mọi người một đoạn rất xa. Hạc Di vừa nhảy chân sáo vừa ngân nga một câu hát khiến mọi người phì cười, thật trẻ con, nhưng lại rất đáng yêu...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Ngốc, Đùng Hận Anh Nữa!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

- Chị Di đâu rồi? _ Lạc hoảng hốt nhìn xung quanh...

Đến khi cậu đuổi kịp thì đã không còn nhìn thấy chị mình đâu nữa, cậu thật đáng chết mà, rõ ràng nên chú ý đến chị mình hơn mới phải, chị đơn thuần như thế, rất ít khi tiếp xúc với thế giới bên ngoài, nếu chị lạc thì phải làm sao??

- Đùng hoảng, lúc này cần phải bình tĩnh, chia nhau ra đi tìm đi... _ Hạo bình tĩnh lên tiếng, nhưng tâm tình vẫn không giấu được lo lắng, cô bé ngốc kia,

chạy lung tung đi đâu rồi, thật là!!

- Được rồi, tìm được thì tập trung ở đây... _ Quân cũng lo lắng không kém, ánh mắt đảo dạt tìm kiếm xung quanh...

Mọi người đều chia nhau đi tìm, đã là buổi tối nên họ cho hướng dẫn viên về, dựa vào bản đồ mà đi, nhưng ai ngờ lại xảy ra chuyện này...

Hạc Di vui vẻ chạy đến nơi bán kem, vui vẻ vừa ăn vừa đi thẳng về phía trước. Đến khi ăn hết que kem, cô mới phát hiện mình đang đứng ở một nơi vô cùng vắng vẻ, hơn nữa tối đen như mực. Cô vô cùng sợ ở một mình trong bóng tối, bàn tay trong vô thức quơ qua quơ lại như tìm kiếm hơi thở an toàn, nhưng... nó cũng chỉ là khoảng không. Hạc Di không chịu được, nước mắt rơi lã chã trên mặt, miệng lại không ngừng lầm nhảm...

- Lạc Lạc ơi, hội trưởng... tên đáng ghét, các người ở đâu... _ Di lầm nhảm, cô ngồi xuống đường, cơ người ôm chặt 2 đầu gối, người run lấy bầy...

- Di, là em phải không?? Trả lời tôi!! _ Trong khoảng không vắng lặng, tiếng lầm nhảm của Di lại càng rõ ràng hơn, Thiên Hạo nhanh chóng chạy đến...

- Thiên Hạo, hức... hức, cuối cùng anh cũng đến... _ Hạc Di như tìm được điểm tựa an toàn, chạy nhanh đến ôm chặt lấy Thiên Hạo, ôm thật chặt như xua đi nỗi sợ hãi trong lòng...

- Không sao, không sao rồi, đừng sợ, có tôi ở đây, em sẽ không sao! _ Hạo vỗ nhẹ lưng Di, đây là lần đầu tiên anh dỗ người khác. Đùa hay sao, một thủ lĩnh hắc đạo như anh, việc này, có thể xem là một hiện tượng lạ...

Vào cái thời khắc ấy, trái tim hai người như hòa cùng một nhịp đập, rất lâu về sau, cô lại tự hỏi, nếu như ngày hôm nay người tìm thấy cô là Quân, thì tương lai liệu có thay đổi?

Di khóc một hồi lại mệt mỏi ngủ trong lòng Hạo, khuôn mặt dụi dụi vào lồng ngực Hạo trông vô cùng đáng yêu...

- A, chị, chị ấy không sao chứ anh? _ Lạc vội vã hỏi khi thấy Hạo đưa Di vào phòng...

- Không sao, chỉ mệt quá nên ngủ thôi!! _ Hạo khẽ liếc mắt vào phòng ngủ, thở nhẹ một cái, như trút đi gánh nặng...

Quân không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn cửa phòng đã đóng chặt của Di, rồi lại quay sang nhìn Hạo, anh ghen tị, ghen tị vô cùng, tại sao người tìm được Di không phải là anh, tại sao...?

- Di ngốc lắm, làm phiền cậu rồi!! _ Quân rất muốn kiềm nén nhưng dường như không thể, anh vẫn buông một câu nói... _ Cảm ơn!

- Cảm ơn gì chứ? Đừng quên cô ấy là vợ tương lai của tôi... _ Hạo hơi nhíu mày, môi nhếch lên một nụ cười khinh bỉ...

- Vợ tương lai?? Hình như có nhầm lẫn gì rồi!! Không phải cậu có tới 2 hôn ước sao?? Theo tôi biết, nếu tiểu Di không đồng ý, cậu cũng trở về nơi bắt đầu thôi!! _ Mỗi Quân vẽ lên một vòng bán cung đẹp đẽ, thái độ vẫn ung dung tao nhã như thường ngày...

- Vậy sao? Xem ra cậu rất tốn công điều tra tôi nhỉ?? _ Ánh mắt Hạo sa sầm, đang công khai đối đầu với anh sao?? Chẳng qua là có bản lĩnh đó không đã...

- Tôi nào có tốn công, tôi chỉ ngồi một chỗ nhưng vẫn có thông tin về cậu đấy thôi! _ Quân lạnh lùng, đây là lần đầu tiên anh tỏ thái độ hờ hững cùng lạnh lùng như vậy, đương nhiên, thái độ đối với tình địch phải khác rồi!!

- Ô, ra là cậu đang khoe thế lực với tôi đấy à? _ Hạo nhướn mày, ánh mắt cũng lạnh đi mấy phần, sát khí càng tỏ ra mãnh liệt như có thể dim chết người...

- À, tôi đâu dám, về thế lực thì Dương thiếu gia hơn tôi nhiều rồi! _ Quân thản nhiên nói, khuôn mặt điềm tĩnh mang vãi tia hờ hững...

Gia Lạc lắc đầu nhìn 2 người tôi một câu, cậu một câu. Vòng qua ngoảnh lại thì cũng là về chị cậu. Chị à, chị đúng là tiểu hồ ly mà, vô tình thôi lại có thể hấp dẫn nhiều kẻ như vậy...

- Hai người nên nhớ mình là đàn ông đấy nhé, sao có thể đứng cãi nhau mất hình tượng thế này chứ? _ Gia Lạc nhíu mày, bắt đầu dĩ nhiên nhắc nhở...

- Gì?? _ Khóe miệng Quân giật giật, mấp máy môi, còn Hạo thì đen mặt nói không nên lời...

Lạc chỉ cười không nói, quay đầu bước đi, chỉ để lại cái vẫy tay, hai anh chàng lườm nhau một cái rồi lại quay trở về phòng...

==Sáng hôm sau==

- Hức, chị sai rồi mà... _ Di ảm ức thút thít khi nãy giờ bị “mẹ” dạy dỗ cho một trận...

- Chị còn đi lung tung như thế một lần nữa thì biết tay đấy!! _ Lạc trừng mắt, và chắc rồi, “mẹ” trong lòng Hạc Di chính là chị Gia Lạc...

- Hức... hức, biết mà... _ Không phải chứ, từ sáng đến giờ, cô đã nghe câu này trên dưới một trăm lần rồi, chưa kể, nó còn lòi ra một đồng đạo lý gì đó, suy diễn rồi loạn cả lên...

- Biết gì chứ, chị không biết đi như vậy rất nguy hiểm sao? Lỡ gặp người xấu thì như thế nào, có nghĩ đến hậu quả không hả?? Chị còn là con gái đấy, tương lai sẽ còn phải lấy chồng sinh con, lỡ xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?? Chị có từng suy nghĩ cho cha mẹ không, cho em không hả?? ....vv...[đã lướt 10000 từ dạy bảo]..._ Gia Lạc cúi kinh chất vấn...

Quân đứng một bên bắt lực lắc đầu ngao ngán, còn Hạo thì đeo tai phone lười biếng tựa vào ghế sofa, nhắm mắt dưỡng thần...

Nhiều lúc Quân nghĩ, Gia Lạc thật lợi hại, có thể một mình suy diễn ra nhiều chuyện không có thật như vậy, hơn nữa còn nói nhiều, nói đến không biết mỗi miệng là gì, không biết đây có còn là cậu nhóc lạnh lùng, ngỗ ngược mà cậu biết không nữa, nhưng anh biết, Gia Lạc như vậy chứng tỏ cậu rất yêu chị mình...

- Chị sẽ không tái phạm nữa..._ Di chỉ biết kêu khô, cô bị lôi dậy từ sáng sớm thì không nói gì, đến cả... đến cả được yên cũng chẳng được với đứa em ngỗ ngược này...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Ngốc, Đừng Hận Anh Nữa!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Buổi đi chơi cũng ngay ngày đó mà kết thúc, Hạc Di cũng nhanh chóng bình phục lại, mọi thứ vẫn như bình thường trừ một điều, Hạc Di không còn bài xích Thiên Hạo nữa, ngược lại, còn nói chuyện với nhau rất vui vẻ...

- Cuối tuần này cùng đi đến biệt thự gần biển nữa nha, muốn tắm biển quá..._ Hạc Di cùng Thiên Hạo bước vào trường, cô vui vẻ nói với Thiên Hạo...

- Tớ cũng muốn đi..._ Thiên Ân ôm lấy tay Di thân thiết nói...

- Đương nhiên rồi, tiểu Ân của tớ mà không đi tớ sẽ buồn đấy..._ Hạc Di cười tươi với Thiên Ân, hai người lại thân thiết như chị em...

- À, hai tuần nữa là chuyến đi dã ngoại giao lưu của ba lớp đứng đầu 3 khối đấy, cậu chuẩn bị gì chưa??_ Thiên Ân cùng Hạc Di vui vẻ đi với nhau, cô liếm liếm môi hỏi Di...

- Tới đâu hay tới đó, dù sao cũng còn đến hai tuần..._ Hạc Di nghịch nghịch đuôi tóc, tình nghịch nháy mắt...

- Òa, vậy cuối tuần sau đi shopping với tớ nha, tớ mới về nước, còn cần mua nhiều thứ lắm..._ Thiên Ân chớp chớp mắt, vô tội nói..._ Đi, đi mà, đi mà, tiểu Di...

- Được rồi, tớ có từ chối đâu..._ Di mỉm cười, lại quay qua nhìn Lạc..._ Sao em im lặng bất thường vậy...

- Em có nhiều chuyện bao giờ?_ Lạc nhăn mặt, bình bình thần thần nhìn Di..._ Em vẫn chưa tha thứ cho chị đâu...

- Chị có làm gì có lỗi với em à??_ Hạc Di dứ dứ nắm đấm vào mặt Lạc...

Hai đứa cứ cãi qua cãi lại, còn ở bên kia, Thiên Ân đã kể sát Hạo từ lúc nào, nhỏ giọng nói...

- Đã điều tra, chìa khóa là do thuộc hạ của Rose lấy cắp...

- Vậy sao?? Sao cô ấy lại lấy cái đó làm gì nhỉ??_ Thiên Hạo ngạc nhiên, nghiêng đầu hỏi Ân...

- Còn sao nữa?? Con à đó, tâm địa chắc chắn cũng chẳng tốt đẹp gì, chắc là ghen ghét với tiểu Di..._ Thiên Ân lộ rõ vẻ mặt chán ghét...

- Em đừng nói thế, chúng ta lớn lên cùng nhau, em phải hiểu rõ cô ấy chứ, dù gì cũng là hôn thê của anh!_ Thiên Hạo nhàn nhạt nói...

- Chính là bởi vì lớn lên bên nhau em mới có thể hiểu rõ à ta như vậy, anh của em à, King à, anh RyO của em à, tỉnh lại đi, bao nhiêu năm nay sao anh không nhìn ra bộ mặt thật của ả ta chứ??_ Thiên Ân căng mắt, nhăn mặt hết lên..._ Khoan đã, chẳng lẽ anh định chọn cô ả, không được, anh nhất định phải chọn tiểu Di, anh mà bỏ lỡ cô ấy chắc chắn anh sẽ hối hận cả đời!

- Được rồi, đó là chuyện của anh, không cần em quan tâm!_ Thiên Hạo lạnh lùng lên tiếng...

- Anh à...

- Có chuyện gì thế??_ Di ngây ngô hỏi, chuyện gì mà mặt hai người này trầm trọng thế...

- Tiểu Di!! _ Tiếng gọi từ đằng xa vang lên, cùng với đó là một thân ảnh cao gầy... _ Hôm nay em có vẻ vui nhĩ??

- A, hội trưởng, em thấy tâm trạng anh cũng không tệ đâu! _ Hạc Di lém lỉnh nháy mắt, cái môi khê chu lên đáng yêu...

- Được rồi, cùng anh lên phòng đi, tí nữa có một cuộc họp đấy, cô hội phó ạ! _ Quân cười ầm ập, ánh mắt nhìn Di đầy sùng nịnh...

- Okay, cùng đi... _ Di mỉm cười, ôm lấy cánh tay Quân lôi đi...

Hạo nhìn về phía Quân và Di đang đi, hai người họ đi sát nhau cùng nhau cười đùa vui vẻ. Nhưng... tại sao anh lại thấy khó chịu thế này, hai người như thế thì có liên quan gì đến anh?? Một thứ cảm xúc khó hiểu đang dần xâm lấn tâm hồn lẫn trái tim của anh...

- Anh hai này, anh Quân và tiểu Di thân thiết như thế, anh sắp mất tiểu Di rồi... _ Thiên Ân cười gằn lạnh lùng bước đi, cô ghét anh cô, đứng ngay tại thời điểm này, cô ghét Hạo, tại sao, trong tình yêu, anh lại ngu ngốc như vậy?

Thiên Hạo vẫn đứng đơ trong khi Gia Lạc và Thiên Ân đã đi xa, lúc này, khoe môi anh khê nhếch lên, môi mấp máy như nói với mình cũng như nói với với người khác...

- Sẽ không đâu, bởi vì, anh sẽ... không để chuyện đó xảy ra...

Cuối tuần, tại biệt thự gần biển của Hạc Di...

- Di ơi, hôm nay đi cho tiểu Di ăn gì đây?? Con không có đem thức ăn theo nha... _ Di nũng nịu dụi dụi đầu vào tay di...

- Được rồi, tiểu thư của di muốn ăn gì nào?? _ Di Nhung hiền từ xoa đầu Di, ánh mắt dịu hiền như một người mẹ...

- Ồ, tiểu Di, cậu đang công khai nhõng nhẽo à... _ Thiên Ân cười cười, lên tiếng trêu chọc Di...

- Mọi lần chỉ có hai đứa, bây giờ nhiều như vậy, đi sau này sẽ không sợ buồn chán rồi!! _ Di mỉm cười...

- Di nói gì vậy?? Chỉ cần có con là di sẽ chẳng buồn chán đâu...

Tiếng cười ầm ĩ khắp căn biệt thự, họ là những con người tương lai sẽ nắm giữ cả thế giới...

Buổi chiều...

Hai cô gái xinh đẹp mỗi người một vẻ đi dạo trên biển, lúc này, hoàng hôn khê buông xuống, ánh chiều tà lại làm cho biển càng xinh đẹp diễm lệ...

- Tiểu Di, chúng ta mới quen nhau được một tuần, nhưng mà tớ thấy rất thích cậu, thật đó!! _ Thiên Ân quay đầu qua mỉm cười với Di...

- Tớ cũng vậy, cũng rất thích cậu, từ nhỏ tớ đã rất ít bạn chơi cùng rồi, bây giờ cậu chịu chơi với tớ, tớ rất vui... _ Di cười tươi, nắm lấy tay Ân, mắt vẫn nhìn về phía trước...

- Tớ thật sự rất muốn cậu thành chị dâu của tớ, nhưng mà... _ Thiên Ân buồn bã nhìn về phía xa ngoài biển, khê thờ dài một cái... _ Đây, nếu cậu biết tớ không đơn giản như thế này, hơn nữa, còn rất đáng sợ, cậu có còn muốn làm bạn với tớ không??

- Mặc kệ, tiểu Ân, dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, dù một trong hai chúng ta có đáng sợ như thế nào đi nữa, thì chúng ta cũng mãi là bạn, nhĩ? _ Lúc này, Di đứng đối diện với Thiên Ân đưa bàn tay phải của mình ra, cười ầm ập...

Từ lâu, cô đã không còn nhận được những nụ cười như thế này nữa, khi phải đánh thân vào bóng tối, cô cứ ngỡ mình sẽ chẳng bao giờ được hạnh phúc nữa...

Cảm ơn cậu!!

Cảm ơn rất nhiều, tiểu Di!

Cậu chính là một tia sáng, tia nắng ầm ập duy nhất soi rọi tiếng lòng tâm tối của tớ, cậu chính là vị cứu tinh của tớ. Tớ nhất định sẽ bảo vệ cậu, dù có chuyện gì đi nữa, tớ cũng sẽ... đứng về phía cậu!!

- Ừm... _ Nắm lấy tay phải của Di, Thiên Ân cười tươi ôm chặt lấy bạn mình...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Ngốc, Đừng Hận Anh Nữa!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Buổi tối, tại quán bar ICE, căn cứ chính của bang nhóm mafia đứng đầu thế giới ICE Devil với thủ lĩnh thế giới ngầm là Devil, kẻ được biết đến với cái danh xưng ác quỷ máu lạnh...

- Thủ lĩnh, Rose muốn gặp ngài... _ Bạch hộ vệ Sherry cũng chính là cô em gái của anh – Thiên Ân cười mỉa mai thông báo...

- Sherry, dù sao Rose cũng là trưởng bối của em, đừng tỏ thái độ như thế, cho cô ấy vào đi... _ Devil ngồi trong căn phòng VIP, hai chân chéo quảy, ngửa đầu tựa vào sofa thưởng rượu, đáng ngồi thong dong nhưng lại tỏ ra khí chất vương giả...

- Devil, à không, ngài King đáng mến, cậu về nước sao không nói gì với tớ, dù sao tớ cũng là hôn thê của cậu... _ Rose cũng là Sa Sa mỉm cười, tự nhiên ngồi xuống sofa...

- Từ khi nào lịch trình của thủ lĩnh chúng tôi phải thông báo cho ngài thế, bang chủ Black Rose... _ Sherry lạnh lùng nói, hoàn toàn không nhìn Rose mà chỉ nhìn thẳng phía trước...

- Tiểu Ân, giọng của em vẫn cay nghiệt như lúc trước... _ Rose mỉm cười quyến rũ, hôm nay à mặc một bộ đồ da đỏ chói, trong vô cùng quyến rũ, cũng giống như mặt danh của à vậy...

- Cảm miệng, tôi cảm chỉ gọi tôi thân thiện như vậy, nếu được, xin hãy gọi tôi là Carol... _ Sherry trừng mắt quát...

- Sherry!! _ Devil khẽ quát, dù sao con bé cũng là hậu bối, sao nó lại như vậy?? _ Hắc, cậu cùng con bé ra ngoài đi!

- Vâng... _ Một chàng trai khẽ cúi đầu, trên dưới toàn màu đen, áo choàng đầu và cả che mặt, ngoài Devil – chủ nhân của hắc, thì không ai biết thân phận hắc cả, hắc – là hắc hộ vệ của Devil...

Sherry căm ghét liếc Rose, lạnh lùng bước ra ngoài, à đó, một ngày nào đó, cô sẽ giết à!!

- Con bé vẫn ghét tớ nhỉ, thật là, không biết tớ đã làm gì đắc tội với nó nữa? _ Nhìn theo bóng dáng Sherry bước ra ngoài, trong lòng Rose thầm cười khẩy, con khôn đó, chờ à trở thành chị dâu của nó, thì xem à trị nó như thế nào...

- Kệ nó đi, nó bướng từ nhỏ rồi!! _ Devil ngửa đầu uống cạn ly rượu, khuôn mặt tà mị nở nụ cười nhạt...

- Sao cậu lại học tại Blue School, sao không qua Ocean Sky, tớ sẽ nhiệt tình giúp đỡ cậu... _ Rose đưa tay miết viền ly rượu, đôi môi đỏ mọng quyến rũ khẽ nhếch lên...

- Tớ nghe theo sắp xếp của ba thôi, hơn nữa, tớ nghe nói cậu học ở Blue mà!! _ Devil lạnh lùng tựa vào ghế, gương mặt toát lên vẻ lười biếng nhưng vô cùng quyến rũ...

- Hừ, ngày xưa thôi, Blue Time không biết trân trọng tớ, thì tớ đi đến nơi cần tớ thôi... _ Rose ngửa đầu uống rượu, đôi môi mông hê ra đầy cạm bẫy... _ Hơn nữa, có một đứa tớ ghét cay đắng...

- Tội nghiệp nhỉ? Đã bị cậu ghét thì đúng thật khó sống, Rose, tớ rất hiểu cậu, cậu chỉ hợp để làm thủ lĩnh... _ Devil nghiêng đầu, mắt nhắm hờ như đang ngủ...

- Đúng vậy, muốn tớ dưới chân kẻ khác, chỉ bằng giết tớ, nhưng mà... _ Rose đứng lên, bước gần Devil, khẽ vòng tay ôm lấy cổ Devil, đôi môi đỏ chói kề sát vào tai anh... _ Tớ nguyện ý quỳ dưới chân cậu!!

- Thôi nào Rose... _ Đưa tay đỡ Rose ra, Devil nhướng mắt... _ Cậu thừa biết, cậu chỉ là một người bạn đặc biệt của tớ mà thôi...

Rose nhú mày, giậm chân bước về chỗ cũ, mấy ngày trước khi biết RyO hắc về nước, còn điều tra về cô, khiến cô bất ngờ vô cùng, nhưng, cô thế phải được làm dâu gia tộc Yang, nơi đó, mới thích hợp với một nữ hoàng. Nhưng mà, cô ta không hề biết, vì cái tham vọng đó mà nhiều năm về sau cô ta chết thảm vô cùng...

Lúc này, tại nhà Di...

- Battle, em nghỉ xem, sao dạo này tâm trạng chị rất lạ, khi ở trong phòng, chị cứ thấy nhớ nhớ cái gì đó, cảm thấy thiếu thứ gì đó, hơn nữa, nói sao nhỉ? Chị không hiểu nổi cảm xúc của mình luôn!! _ phải ôm chú gấu thơm vào lòng, còn tay trai lại nhẹ vuốt lông con chó, Di khẽ nói...

Di khẽ cười, cô thật ngốc mà, lại đi tâm trạng với thú cưng, cho dù chúng có hiểu cô đang nói gì thì chúng cũng chẳng thể đưa ra lời khuyên cho cô, nhưng mà, cô cảm thấy được, trái tim cô đang dần dần thay đổi, dần dần tiếp nhận, cùng thích nghi với một thứ gì đó...

Một con đường đang dần dần rộng mở, một sai lầm vô cùng lớn sẽ diễn ra, tương lai đen tối đang chờ Di ở phía trước, đó... là con đường duy nhất cô bắt buộc phải đi, khi mà, trái tim cô đang nghe theo sự chỉ dẫn của số phận...

Trước ngày diễn ra lễ hội giao lưu ba trường một ngày, Hạc Di cùng Gia Lạc vẫn đến trường trong vui vẻ, Quân cũng tham gia, bởi vì sáng nay, anh đến nhà Di rủ cô cùng đi học...

- Tiểu Di này, anh thỉnh cầu em một điều được không??_ Quân mỉm cười ảm áp, mái tóc màu đen dưới ánh nắng lại trong nổi bật vô cùng, đôi mắt màu đen lại dịu dàng chứa đầy yêu thương...

- Anh nói đi...!!_ Di ngược đầu lên cười vui vẻ, cô rất thích Quân, à đừng hiểu lầm, Di xem Quân như người anh trai ruột, bởi vì cô không có anh nên luôn xem Quân là anh trai của mình...

- Ngày mai... cùng anh dự tiệc được không??_ Quân cúi đầu đỏ mặt, ngượng ngùng như một thiếu nữ gặp được mùa xuân, nhưng vẫn là, đây là lần đầu tiên anh mời con gái đi dự tiệc mà...

- À, chuyện này..._ Di bỗng chốc bối rối, điều gì đó làm cô do dự, cô, dường như cô đang đợi lời mời của ai đó, đang lúc định trả lời, thì một giọng nói đây tức giận vang lên...

- Anh, thật vô lý, rõ ràng là khác trường sao ả ta lại rủ anh cùng dự tiệc chứ, ả Sa Sa đáng ghét đó..._ Thiên Ân đuổi theo anh mình, miệng không ngừng nói...

- Thôi được rồi, dù sao anh cũng đã đồng ý, em đừng ồn ào nữa..._ Thiên Hạo nhún mày, hai tay đút vào túi quần, dáng vẻ tuấn tú thông dong khiến trái tim thiếu nữ phải xao xuyến...

Di giật mình, ánh mắt mở to ngỡ ngàng, thì ra, thì ra, anh ấy đã có người cùng dự tiệc. Nhưng đó là Sa Sa, người vô cùng ghét cô, tại sao... lại là Sa Sa??

A??

Sao cô lại có suy nghĩ này chứ?? Hẳn ta có người dự tiệc cùng thì có liên quan gì đến cô chứ?? Dù biết, dù biết rõ, nhưng mà trái tim mình vẫn đau như dao cắt, tâm trạng này, sau lại có thể thất vọng như thế này?? Cứ như cô bị cướp mất món đồ mà cô rất yêu quý vậy, nỗi thất vọng mãnh liệt đến nỗi cô rất muốn khóc lớn, nhưng mà, sao cô phải khóc chứ?? Điện rồ...!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Ngốc, Đừng Hận Anh Nữa!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

- Tiểu Di, Tiểu Di nè??_ Quân ngạc nhiên, sao Di cứ đờ ra nhìn về phía Thiên Hạo thế, chẳng lẽ...?? Không thể nào, anh đúng là nhạy cảm quá rồi!!

- À, được, em... đồng ý với anh, Lạc Lạc nè, em lên lớp trước đi, chị còn vài tài liệu cần xử lý, chị lên phòng hội phó đây..._ Quay qua nói với Gia Lạc, nhưng sống mũi cay xè, cô mà ở đây, sẽ khóc mất, rồi lại quay qua Quân cười thật tươi, cùng cái nháy mắt tinh nghịch..._ Tạm biệt, mai gặp nhé...

Di nói xong thì chạy đi, có thể Di diễn kịch rất giỏi khi lừa được tất cả mọi người, nhưng Gia Lạc thì khác, anh có thể thấy được một tia đau khổ hằn lên mắt chị, chị đã yêu rồi sao??

- Cái gì??? Tiểu Di đồng ý cùng anh đi dự tiệc rồi á?? Quân??_ Thiên Ân tròn mắt, khuôn mặt không thể tin nổi, oh my god, cái quái gì đang diễn ra vậy?? Tại sao... hai con kỳ đà bự chẳng này không chịu thừa nhận thời vậy chứ???

- Đúng vậy, haha, tốt quá phải không??_ Quân cười tươi vô cùng, giọng cười sáng khoải... (Tội Quân lắm mấy bác ạ, sao này chỉ có Quân khổ thôi...)

- Tốt cái khi gì!_ Thiên Ân bật thốt, khuôn mặt hầm hầm trừng mắt nhìn cái người đang trầm ngâm kia, tên anh hai thói tha, anh đang làm gì thế?? Định một tay bắt hai con cá à, à không, định hai tay bắt hai con cá à...

Thiên Hạo trầm ngâm, khe thở dài một cái, anh vốn cũng chỉ là bất đắc dĩ, anh đã từ chối Sa Sa nhiều rồi, giờ lại mở miệng từ chối thì rất kì, nhưng mà, anh cứ ngỡ tiểu Di ngốc đó sẽ chẳng đồng ý đi cùng ai, lại quên mất, cô vốn thích Quân mà, hai người họ thân nhau như thế, tại sao anh lại tạo cơ hội cho Quân chứ, chết tiệt!!

Hạc Di chạy nhanh về phòng hội phó, vội vã khóa cửa lại. Rồi đau khổ trượt dài xuống, nước mắt cứ thế tuôn là chảy, cô vốn là đứa không giỏi kiềm chế cảm xúc, huống chi, từ nhỏ cô muốn gì được đó, luôn được cưng chiều, chiều đến trở nên yếu đuối như bây giờ đây??

Cô từ nhỏ rất thích đầu súng cùng đánh võ, không biết vì lý do gì?? Mà mỗi khi nhìn thấy những thứ đó, bản năng luôn rất hứng thú, hơn ai hết, cô biết thể chất của mình không hề yếu, nhưng mà, tại sao cha mẹ lại bảo bọc cô như khối thủy tinh dễ vỡ như vậy, để bây giờ, khi cô đối mặt với những khó khăn nhỏ lại không thể vượt qua...

Cúi đầu ôm lấy mặt mình, cô không hiểu, cái cảm xúc gì khiến cô thế này, khó chịu vô cùng, cô không muốn đề nện tí nào cả, không muốn. ...!!

- Aaaa... hức!! _ La lên một cái, may mắn đây là phòng cách âm, chẳng có ai có thể nghe được...

Một bóng đen khẽ tựa vào cửa phòng hội phỏ, cúi đầu cười khẽ, chị, em xác định được rồi, chị của em, biết yêu rồi, nhưng mà... đây... sẽ tốt sao??? Nếu Gia Lạc biết rằng chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, thì dù có chết, anh cũng không để Hạc Di yêu Thiên Hạo, tất cả, là do... số phận...

Rất nhanh, buổi tiệc giao lưu cũng đến, buổi tiệc này mỗi năm có một lần, đây là buổi lễ để tăng thêm phần hữu nghị giữa ba trường, những ngôi trường chỉ dành cho quý tộc....

Lúc này, trước cửa nhà Di, một chiếc siêu xe lamborghini veneno màu trắng dừng trước cổng, người con trai mặc bộ vest trắng lịch lãm dần xuất hiện, trong đêm tối lại càng nổi bật hơn bởi gương mặt vô cùng mỹ...

- A, anh đến rồi, Quân, à.... _ Hạc Di vẫy vẫy tay cười tươi rồi...

Quân nhìn Di đến đơ người, anh biết cô đẹp, nhưng hôm nay, cô thật quyến rũ. Di rất thích màu đen, nên hôm nay, cô mặc một chiếc đầm màu đen dài đến mắt cá chân, lộ ra hai tay trắng nõn nà, phần ngực có độ kín vừa phải, không trông già dặn nhưng lại quyến rũ vô cùng. Mái tóc màu đen được búi lên đơn giản, đeo những trang sức không quá bắt mắt nhưng lại rất đắt tiền. Hôm nay, Hạc Di như một thiên thần sa ngã, đẹp không nhiễm một hạt bụi trần...

- A, anh Quân... _ Gia Lạc quơ quơ tay trước mặt Quân, chỉ tội cho ông anh này, yêu chị anh nhiều năm rồi nhưng cô lại yêu người khác, aizz...

- À, Gia Lạc, em cũng chưa đi à... _ Quân giật mình, đưa tay gỡ đầu ngượng ngùng...

- Hôm nay em chẳng biết dự tiệc cùng ai, vốn định cùng chị nhưng bị anh dành rồi, nên em cùng chị Ân dự luôn, nhưng chắc bà chị đến trước rồi, anh cho em đi nhờ đi... _ Gia Lạc mỉm cười, khuôn mặt đẹp liếc qua chị mình, cười lưu manh... _ Nếu không thì em với chị cùng đi bộ vậy...

- A... _ Di há miệng ngạc nhiên, thằng nhóc này, nếu Quân không đồng ý chả lẽ cô thật sự phải đi bộ???

- Được rồi, anh có bảo là không cho đâu mà cần phải hù như vậy... _ Quân cười thần nhiên, ánh mắt màu đen dịu dàng như nước khi nhìn Di...

- Quân này, hình như em mặc đồ đối ngược với anh rồi, anh trông em có già không?? _ Hạc Di bước đến gần Quân, mỉm cười, thật ra cô cũng chỉ lựa đại một cái đầm mà mặc thôi, cả nhà ai cũng khen cô rất có mắt thẩm mỹ, rất hợp làm thời trang, bởi vì, đồ cô lựa cái nào cũng đều rất đẹp...

- Hôm nay, em đẹp lắm... _ Quân mỉm cười dịu dàng, ánh mắt nhìn Di yêu chiều, nhiều lúc, Di lại ví Quân như là ánh mặt trời vậy, luôn mỉm cười ấm áp, cô luôn cảm nhận được sự dịu dàng của anh, luôn tận hưởng những phút được anh thương yêu, nhưng cô lại vô tâm không hề biết, tình yêu của anh...

Buổi tiệc được tổ chức ở Blue Time, bởi vì năm nay trường đạt được quán quân nên phụ trách việc tổ chức, tiệc năm nào cũng có những trò chơi vô cùng vui vẻ, mỗi năm lại mỗi khác. Trước cổng trường một chiếc siêu xe màu trắng chạy vào. Từ trên xe, hai chàng trai lịch thiệp cùng tuần tú bước xuống, cả hai đều trong bộ vest trắng lịch lãm, lúc này, một chàng trai khẽ đi vòng xuống cửa sau, vô cùng lịch sự mà mở cửa xe. Điều khiến mọi người tròn mắt nhìn đó là cô gái vừa bước xuống xe, trên môi cô là một nụ cười hồn nhiên nhưng phong thái lại rất quyến rũ cùng phong trần, bộ dáng của cô lại làm nhiều nam sinh ngẩn ngơ, có người lại kích động đến chảy máu mũi...

Im lặng...

Thiên Hạo nhìn chằm chằm vào Di, nhìn cái kẻ đang nở nụ cười vô cùng tươi kia, cô vui lắm sao?? Đáng chết, anh ghét cô cười vào lúc này. Tiếng bàn tán xôn xao ngày càng nhiều hơn, rất nhanh buổi tiệc trở nên sôi động...

- Trời, đó chẳng phải là hội trường và hội phỏ trường Blue Time sao?? Hợp quá đi, đúng là trai tài gái sắc... _ Nữ sinh trường che miệng thốt...

- Trời ạ, hôm nay hội phỏ đẹp nhất buổi tiệc rồi!! _ Nữ sinh trường Ocean Sky ngưỡng mộ nhìn...

....VV...VV...

Sa Sa lạnh lùng nhìn Hạc Di, vốn dĩ cô muốn hôm nay mình đẹp nhất, mình là nữ hoàng, phản ứng của mọi người lúc cô vào bữa tiệc đúng như cô mong đợi, nhưng mà, con nhò kia lại dành hết rồi. Shit, mày cứ đợi đấy, tao không tha cho mày đâu!!

Bạn đang đọc truyện *Có Bé Ngốc, Đừng Hận Anh Nữa!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Hạc Di dường như cảm nhận được một ánh mắt sắc bén đang nhìn chằm chằm vào mình, cô bất giác quay đầu qua, lại chạm ngay vào ánh mắt sắc bén của anh, bất giác, cô lại cảm thấy như mình đang làm việc có lỗi, đang ngoại tình vậy, thật không hiểu nổi mà...

- Tiểu Di, chúng ta cùng khiêu vũ ha??_ Quân nắm lấy tay Di, nở nụ cười như hoa nở...

- A, được..._ Di luống cuống quay đầu lại, vui vẻ cười với Quân...

Cả hai cùng tham gia vào khiêu vũ, khúc dạo đầu nhẹ nhàng nhưng lại trong lặng mạn vô cùng, Quân và Di cứ đứng đưa theo điệu nhảy lại thu hút được rất nhiều ánh mắt mà đa số là dồn vào Hạc Di...

- Em là tâm điểm hôm nay đấy..._ Quân dịu dàng nói, bước chân đứng đưa lịch lãm...

- Không biết đâu!! Em lựa chiếc đầm đơn giản nhất rồi, hơn nữa, em cũng chỉ trang điểm nhẹ..._ Di cúi đầu, nếu biết hôm nay cô đã không trang điểm rồi...

- Ngẩng đầu lên nào, hôm nay em đẹp như vậy, làm anh bị người khác ghen tị đến nổi lỗ mũi đây..._ Quân cười, nháy mắt với Di, lại soái vô cùng...

- Hi..._ Di ngẩng đầu lên, khuôn mặt ngượng ngùng đỏ ửng, e thẹn xinh đẹp...

- A..._ Sa Sa cùng Hạc Di đồng loạt la lên...

- Đây, đàn em, nên xin lỗi một câu chứ??_ Sa Sa nhượng mảy, giọng nói vô cùng khó chịu...

- Nhưng..._ Quân định lên tiếng bênh vực...

- Thôi, anh Quân..._ Liếc nhìn Hạo đứng kế Sa Sa rồi lại quay qua nhìn à ta, Di thờ dãi khe khẽ..._ Xin lỗi, đàn chị...

Sa Sa liếc mắt khinh thường, nhếch môi lộ rõ chán ghét, điều đó làm Hạo nghi ngờ, chẳng lẽ, người mà Sa Sa ghét là Hạc Di...??

- Rất biết điều..._ Sa Sa nâng làn váy, bước xuống đài, trước khi đi, không quên liếc khinh thường nhìn Di một cái, rõ ràng mất...

Hạc Di thờ dãi một hồi, quả thật, Sa Sa rất ghét cô, là cực kỳ ghét cô, bởi vì, có sự xuất hiện của cô mà cô ấy mất đi chức hội phó còn vì cô mà chuyển trường...

- Sao em lại cam chịu?? Rõ ràng cô ta sai mà..._ Quân đau lòng nhìn Di, Sa Sa từng là bạn học cùng lớp của anh, cũng từng ngồi trên chiếc ghế hội trưởng Blue Time, nhưng, cô ta kiêu như vậy, làm cho nhiều học viên bất mãn nên mất chức, trách ai chứ??

- Cũng không có gì, chỉ là một câu xin lỗi thôi mà anh, nhìn một nước cho thế giới hòa bình..._ Di cười nhợt nhạt, tâm trạng cô bất ổn vô cùng, cũng thật mệt mỏi...

- Em cứ nhìn như vậy, sẽ làm cho cô ta lấn tới, thế giới sẽ không hòa bình nổi đâu, em sẽ còn phải mất nước đấy..._ Quân đưa một câu, cùng với Di bước xuống sân khiêu vũ...

- A, em đi vệ sinh tí nhé..._ Di mỉm cười, cô cần một nơi để ổn định tâm trạng, ổn định lại tiếng lòng rối bời của cô...

- Được rồi, anh đi lòng vòng chờ em..._ Quen biết Di nhiều năm, đây là lần đầu Quân thấy cô trầm lặng như thế, anh càng cảm nhận được, cô đang dần thay đổi...

- Được..._ Hạc Di nhẹ quay đầu bước đi, cô bước nhanh đến góc sân có hồ nước sau trường...

Hạc Di ngồi xuống bãi cỏ, ngược đầu lên nhìn sao, hôm nay là một ngày trăng sáng, bầu trời đẹp vô cùng, cô là đứa rất ít khi ngắm trăng, chỉ là, ngắm khi tâm trạng thật sự bất ổn mà việc này rất ít xảy ra, bởi cuộc sống này, cô đều được thỏa mãn mọi thứ...

Cúi đầu nhìn ánh trăng phản chiếu trên mặt sông, cô mỉm cười, tâm trạng thoải mái hẳn ra, cô cần phải biết tâm trạng mấy hôm nay của mình là gì, có lẽ là “thích” chẳng, bởi vì, lần đầu tiên trong đời cô được trải nghiệm cảm xúc này...

- Hừm, thiếu nữ dưới trăng, khung cảnh thật hoàn mỹ, mặt trăng sắp bị vấy bẩn rồi..._ Sa Sa mĩa mai, sắc mặt lạnh lùng vô cùng, ánh mắt hiện lên tia tàn nhẫn.

- Đàn chị..._ Hạc Di mấp máy môi, vội vàng từ dưới đất đứng lên...

- Đàn chị?? Tôi thật khinh bỉ cụm từ này trong miệng cô nói ra..._ Sa Sa nhếch môi, bộ váy màu vàng của cô ả khề ánh lên, đôi môi đỏ khề há, lạnh lùng lại vô cùng quyến rũ...

- A...??_ Hạc Di cúi đầu quay mặt chỗ khác, vẻ mặt toàn là cam chịu, cô không muốn bất hòa, cũng chẳng muốn gây thù oán với ai...

- Giả vờ làm thực nữ à?? Đồ giả tạo..._ Sa Sa khoanh tay, nhếch mặt chán ghét, cô ghét khuôn mặt đó, tại sao ông trời lại bắt công như thế, khuôn mặt của Di khiến cho nhiều người ghen tị kể cả à...

- Em không có..._ Di nhủ mày, cố gắng kiềm lại cảm giác muốn khóc, cắn môi đến nỗi hiện lên vài vạch máu...

- Vậy sao..._ Sa Sa nhếch môi, tao nhã bước đến, bàn tay được chăm sóc kỹ lưỡng khẽ đưa ra, từng ngón tay dọa người chạm đến người Di... đẩy mạnh...

“Bùm”....

- Aaaaaaaa....

Di mất thăng bằng ngã ra sau, khuôn mặt ánh lên sự sợ hãi, cô... cô không biết bơi...

- Đàn chị, cứu em, em... em không biết bơi..._ Di giãy giụa cố gắng trôi lên, khuôn mặt đau khổ đáng thương, đôi tay trắng nõn tự nhiên vươn lên cầu cứu...

- Không biết bơi?? Vậy thì chết đi..._ Sa Sa khoanh tay, lạnh lùng đứng đó, tiếng xoạt xẹt khiến cô quay đầu, nhanh thật, mới đây đã đến, tiếng nhạc lớn như vậy vẫn nghe...

- Có chuyện gì thế...??_ Quân tròn mắt, chán ghét nhìn Sa Sa, quay qua quay lại tìm tòi...

- À, hội phó trường anh trượt chân té xuống ao..._ Sa Sa mỉm cười, tao nhã đối đáp, khuôn mặt quyền rũ vô hạn...

- Cái gì??_ Quân chưa kịp ngạc nhiên, một tiếng “bùm” vang lên, Thiên Hạo vội vã nhảy xuống...

- Tiểu Di té ao, sao cô không cứu..._ Quân nắm chặt vai Sa Sa, bóp mạnh tức giận...

- Đây, thật bất lịch sự, tôi không biết bơi thì cứu thế nào..._ Sa Sa chán ghét đẩy ra, ánh mắt hàn tia máu, đủ rõ cô ta đang tức giận...

- Không biết bơi?? Sao cô bình tĩnh thế, cô không biết kêu người cứu à, buồn cười hơn, hội trường Ocean Sky hoàn hảo lại không biết bơi, hừ, cô gạt trẻ con hừ??_ Quân nhăn mặt, lo lắng chạy xuống hồ, định nhảy xuống thì lúc này thấy Hạo bế Di đến gần...

- Tôi việc gì cứu nó, buồn cười, nó chết hay không liên quan tới tôi à??_ Sa Sa nhăn mặt, liếc nhìn Thiên Hạo, tại sao anh lại cứu nó, điều này làm ả ghét Di hơn, Hạc Di, tôi có thể chấp nhận cô cướp chức vị, bạn bè, sự nổi tiếng của tôi vì tôi có thể tạo cái mới nhưng tôi tuyệt đối không cho cô lấy Thiên Hạo, hẳn chỉ có một, nếu cô lấy tôi sẽ khiến cô đau...

Quân đỡ Hạc Di lên bờ, lo lắng nhìn cô vì bị ngập nước mà bất tỉnh, khuôn mặt xinh đẹp nhắm mắt lại xinh đẹp vô cùng...

Hoàn hảo, cuộc đối thoại giữa Quân và Sa Sa, Thiên Hạo không nghe được, đơn giản, vì anh quá lo lắng nên chẳng nghe được cái gì...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Ngốc, Đùng Hận Anh Nữa!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

- Tiểu Di, tiểu Di, em có sao không...??_ Quân lo lắng vỗ vỗ nhẹ vào mặt Di, định cúi xuống làm hô hấp nhân tạo thì lại có một người nhanh hơn...

Thiên Hạo cúi xuống, khuôn mặt lo lắng cùng bạc môi khẽ làm hô hấp nhân tạo. Quân bất giác trầm xuống, mặt buồn bã, lại chậm hơn rồi. Sa Sa thì khỏi nói, ả bất ngờ đến tròn tròn mắt, là người cùng lớn lên với Thiên Hạo từ lúc 5 tuổi, cô chưa bao giờ thấy hẳn hôn ai...

Bắt đầu là người thống trị thế giới ngần năm mươi bảy tuổi, là người thống trị trẻ tuổi nhất làm rất nhiều kẻ bất mãn, tính tình Hạo ngày càng âm trầm lạnh lùng, càng không thích tiếp xúc với người khác. Điều này lại làm ả càng ghen tị...

- Khụ..._ Ho ra ngụm nước, Di cuối cùng cũng tỉnh lại, ngược đầu lên bắt gặp ánh mắt lo lắng của Hạo, cô bàng hoàng, mở to mắt nhìn anh...

- Tại sao lại té??_ Một câu nói không đầu không đuôi, âm thanh tràn ngập lạnh lẽo...

Di ngược lên nhìn Sa Sa, chỉ thấy ả nhếch mép hoàn toàn không sợ là gì, chắc ả đoán được cô sẽ không nói với anh, đúng, cô không muốn Sa Sa ghét cô hơn nữa...

- Chỉ là trượt chân thôi...!!_ Di nhắm mắt lại, cam chịu nói dối, đôi mày đẹp khẽ nhíu lại, thật lạnh...

- Mặc áo vào, anh đưa em về..._ Quân cởi chiếc áo vest, khoác lên lưng Di rồi khẽ bế cô lên, trước khi đi liếc Hạo một cái...

- Được!!_ Di ngoan ngoãn nằm trong ngực Quân, cô vốn nghĩ cần yên tĩnh để ổn định tâm trạng, không ngờ lại gặp phải Sa Sa, thật không may...

Hạo buồn bực nhìn bóng dáng đã đi xa, anh rõ ràng cứu cô nhưng thái độ cô lại lạnh nhạt như vậy, còn không nói một câu ‘cảm ơn’, điều đó lại khiến anh thật khó chịu. Lúc này, anh mới phát hiện còn có một người đứng sau lưng mình...

- Rachel, sao cậu lại ở đây??_ Hạo ngược nhìn, ánh mắt lạnh lẽo thoáng giãn ra, khóe môi như có như không nhếch lên...

- Cái gì??? Cậu thế nhưng này giờ mới phát hiện ra tớ???_ Sa Sa nhún mắt, à đang vô cùng khó chịu đây, một người như ả lại bị xem như không khí sao???

- Xin lỗi, nhưng do tớ không để ý..._ Hạo mỉm cười nhợt nhạt, anh mắt vẫn như cũ lạnh lùng...

Lúc này, một kẻ mặt toàn màu đen xuất hiện, khuôn mặt bị che khuất bởi mặt nạ, toàn thân màu đen nhanh nhạy chạy đến, như một ngọn gió lướt qua, dù chứng tỏ, người này rất mạnh...

- Thủ lĩnh, trong bang xảy ra chuyện..._ Giọng nói lạnh lẽo nhưng dễ nghe vô cùng, người đó chỉ liếc nhìn Sa Sa một cái lại quay mặt nhìn Hạo...

- Được rồi Hắc, đi thông báo với Sherry, chúng ta về căn cứ..._ Hạo lịch sự vô cùng với bộ vest màu đen, mỗi cử chỉ đều toát lên vẻ vương giả lại tà mị như ác ma...

- Vâng..._ Hắc cúi đầu, chớp mắt đã chẳng thấy bóng dáng, người này thần bí vô cùng, lại vô cùng mạnh...

- Thật ngại quá, Rachel, tớ phải đi rồi, hôm nay không thể đưa cậu về..._ Hạo quay người đi, lúc ở bang hội, với thân phận là thủ lĩnh Hạo luôn gọi ả là Rose, bởi đó là mật danh thế giới ngầm của ả. Còn lúc ở ngoài, anh chỉ gọi cô bằng tên tiếng anh là Rachel, bởi anh cùng Sa Sa lớn lên cùng nhau tại nước Pháp...

Sa Sa không nói gì, chỉ nhìn theo bóng Thiên Hạo đi xa dần, RyO Yang, thế nào cậu cũng là của tôi mà thôi...

- Bang chủ..._ Một cô gái khẽ cúi đầu, cung kính với Rose....

Bang hội của ả tên là Black Rose, là bang hội không lớn nhưng cũng chẳng nhỏ, bang của ả chỉ toàn là con gái chỉ giỏi dùng thủ đoạn, võ thì có thể gọi là mèo cào mà thôi...

- ICE Devil đã xảy ra chuyện gì???_ Sa Sa lạnh lùng hỏi, thái độ kiêu ngạo vô cùng...

- Vâng... điều đó..._ Cô gái đó ngập ngừng do dự...

- Nói..._ Giọng ả vô cùng khó nghe, lời nói vì quá to nên khiến cô gái giật mình sợ hãi...

- Vì ICE Devil bảo mật thông tin nên không điều tra được gì ạ..._ Cô gái gấp gấp nói, khuôn mặt nhỏ nhắn toát lên vẻ sợ hãi...

“Chát”

- Hừ, một lũ vô dụng, có bao nhiêu đó lại làm chẳng xong..._ Sa Sa phui phui tay, ả lạnh lùng lướt qua cô gái bị ả đánh tên ngã nhào xuống đất khinh thường, sau đó quay người bỏ đi...

Khuôn mặt cô gái đỏ ửng lên, ánh mắt oán giận nhìn Sa Sa, nếu không phải bị ép buộc, cô cũng chẳng đi theo ả, nhà cô quá nghèo, được vào trường nhờ học bổng, nếu không theo ả, nếu không sa đọa, cha mẹ cô biết làm sao đây???

Còn Hạc Di, cô được đưa về nhà với bộ dạng ướt sũng, vì vậy mà cô bị sốt cao, dù sao trời lạnh như vậy mà té sông, cô cũng đoán được mình sẽ sốt không nhẹ. Thiên Ân vẫn thường xuyên lo lắng đến thăm Di, thậm chí thông báo cho cô sẽ có một chuyến dã ngoại cho ba lớp đứng đầu ba khối vào tuần tới, bảo cô phải khỏe nhanh để cùng đi...

- Tại sao năm nay trường chúng ta lại gấp gấp tổ chức dã ngoại thế, em nhớ phải còn một tháng nữa..._ Gia Lạc vừa ăn trái táo, vừa nói...

- À, chắc là vì năm này trường chúng ta thắng, lại ngay những người tham gia toàn là học sinh xuất sắc nhất trường, nên nhận ưu đãi í..._ Thiên Ân, chăm chú gọt táo, vui vẻ cười cười...

- Tiểu Ân, may mắn cậu học chung với tớ, lần này chúng ta được đi chung rồi..._ Di vuốt ve bộ lông của chú chó, mỉm cười nói với Thiên Ân...

- Chứ sao?? Mà nếu không học chung với cậu, tớ cũng được hưởng đặc quyền là được đi mà..._ Đút vào miệng Di một miếng táo, Thiên Ân cười vui vẻ...

- Hi, gặp được cậu tớ thật may mắn..._ Di ôm chầm lấy Thiên Ân...

- Được rồi mà..._ Thiên Ân cười cười, thật ra cô cũng rất muốn nói “tớ cũng vậy” nhưng mà cô lại lựa chọn không nói...

- Hai người thật là..._ Gia Lạc ôm chú gấu túi thơm, cười tươi đến soái vô cùng...

Cậu vô cùng vui, vì chị tìm được cho mình một người bạn thân, một tri kỉ, khuôn mặt nhìn Di dịu dàng hẳn ra, chị, em không biết tương lai sẽ xảy ra những gì, nhưng mà, em sẽ luôn bảo vệ chị, luôn bên chị cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, bởi lẽ.... chị rất quan trọng với em...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Ngốc, Đừng Hận Anh Nữa!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Hôm nay là ngày đi cắm trại, mọi người đều vô cùng háo hức, những buổi cắm trại lớp như thế này quả thật rất hiếm với trường Blue Time, nên ai cũng hào hứng, chuẩn bị rất nhiều thứ cho chuyến đi...

- Tiểu Di, đến đây, tớ có dành chỗ cho cậu đây..._ Thiên Ân ngoắc tay gọi Di, tay kia vỗ vỗ ghế ngồi bên cạnh, cười tươi...

- Tiểu Ân, xin lỗi, tớ đến hơi trễ..._ Ngồi vào chỗ, Di quay đầu cười với Thiên Ân...

Do tới tận ba lớp nên phải đi ba xe lớn, mỗi lớp một xe, nên họ không đi cùng nhau...

- Tiểu Di, tớ có đem điểm tâm này, là do đầu bếp nhà tớ làm, ngon lắm nga, cậu ăn sáng chưa?? Ăn cùng tớ nào..._ Thiên Ân lôi từ balo ra hai hộp thức ăn được đóng hộp tỉ mỉ, cười tươi nhìn Hạc Di...

- A, đồ ăn miễn phí tớ không ngại đâu, hi hi..._ Hạc Di lè lưỡi, cười tinh nghịch nhìn Thiên Ân...

Thiên Ân cười tươi nhìn Di, cô cảm thấy thật buồn, nếu như năm đó cô không bước vào hắc đạo, không làm hộ vệ cho anh hai, thì cô cũng sẽ giống như những cô gái khác, được sống vui vẻ cùng với bạn thân của mình rồi...

Rất nhanh đã đến chỗ cắm trại, nơi đây là một khu rừng có chủ nhưng đã được trường thuê để làm địa điểm cắm trại, có một khoảng đất trống lớn thích hợp làm chỗ dựng lều, hơn nữa, nơi đây còn có bờ sông, lại trồng rất nhiều loại cây ăn quả, một chỗ lí tưởng để cắm trại...

- Wow, thích thật..._ Di nhìn xung quanh, nói một câu cảm thán...

- Thật thanh bình, dựng một khu sinh thái ở đây, đảm bảo hút rất nhiều khách du lịch..._ Thiên Ân vuốt vuốt cằm, gật gật đầu nhìn xung quanh...

- Em xem kia..._ Hạo hát cầm, qua phía kia, lạnh lùng nói với Thiên Ân...

Ở bên đó có một chiếc bảng cấm... “Phía trong là rừng sâu, không phận sự cắm vào” .... Thiên Ân nghiêng đầu, quả nhiên, cái gì đẹp cũng chứa sự nguy hiểm của riêng nó...

- Trời ạ, ở đây là rừng đây, cây cối không, chị, nghe này, cắm chạy lung tung như lần trước nữa nhé..._ Gia Lạc quay qua cảnh cáo chị mình, lại không nhận được lo lắng nhìn chăm chăm chị, như sợ trẻ không nghe lời...

- Được rồi, chị lớn rồi nhá, đừng nói cứ như chị còn con ních í..._ Hạc Di lườm Gia Lạc, một cái lườm giận dữ, lúc nào cũng vậy, Gia Lạc lúc nào cũng xem cô là trẻ con mà đối đãi...

- Gia Lạc nói đúng đấy, lần trước em làm anh đứng tim..._ Quân mỉm cười ầm ập, bàn tay to lớn khẽ vuốt đầu Di...

Mặt Hạc Di đen lại, dùm ơn đi, không cần ai cũng xem cô là con ních đi, thật là... Trong đám người hỗn độn, ba cặp mắt dán chặt vào bàn tay Quân đang đặt trên đầu Di, trong các cặp mắt đều là oán giận cùng đố kỵ...

- Các em, tập trung lại, hãy nghe rõ đây..._ Một thầy giám thị đoàn lên tiếng, giọng nói nghiêm nghị không cho ai cãi lời... Theo quy định, mỗi nhóm là năm người, không kể nam hay nữ, khối lớp, lớn nhỏ, làm xong thì mỗi nhóm tự dựng lều, tìm thức ăn, đến bảy giờ tối thì mọi người tập trung chơi trò chơi, rõ chưa...??

- Rõ..._ Tiếng “rõ” đồng thanh vang dội, mọi người hào hứng bắt nhóm cho mình...

- Ha, đương nhiên, nhóm chúng ta sẽ là, tớ, Hạc Di, Gia Lạc, anh hai và Quân..._ Thiên Ân hăng hái nói, rồi lại lấy balo anh hai mình ra... Trong balo anh hai có lều, tốt quá...

- Vậy ai là nhóm trưởng đây...??_ Gia Lạc nhướn mày, nhìn xung quanh...

- Đề tôi..._ Thiên Hạo/Quân đồng thanh, hai người nhìn nhau, hai cặp mắt như phát ra tia lửa điện, khiến xung quanh nồng đậm mùi thuốc súng...
- Ha, nhóm trưởng thôi mà, ai làm chả được, anh Quân làm đi..._ Hạc Di nói như chẳng có chuyện gì, cúi đầu tìm balo của mình, trong đó có hai cần câu cá...
- Thiên Hạo nhìn không được nhìn chăm chăm Hạc Di, chết tiệt, cô lúc nào cũng Quân Quân Quân, khiến anh phát cuồng đi, đáng ghét...
- Được..._ Quân cười tươi, khuôn mặt đặc ý nhìn Thiên Hạo, đây là lần đầu anh trẻ con như vậy...
- Vậy anh phân công đi, em có đem hai cần câu này..._ Hạc Di giơ hai cần câu máy lên, cái này là Thiên Ân chu đáo mua, cô chỉ có nhiệm vụ xách theo thôi...
- Vậy, Thiên Ân và Gia Lạc câu cá, anh và Thiên Hạo dựng lều, em hái trái cây nhé Di..._ Quân rất ra dáng là một nhóm trưởng, điềm đạm phân công, dù gì thì anh chàng cũng là hội trưởng, quen lãnh đạo rồi...
- Một mình chị có sao không...???_ Gia Lạc lo lắng, nhú mày nhìn chị mình...
- Này nhé, em mà còn xem chị là trẻ con nữa là chị giận đấy..._ Hạc Di nhăn mặt, khuôn mặt xinh xắn phút chốc đỏ lên vì giận...
- Thiên Hạo liếc mắt khinh thường, hắn ta thật biết phân công, nếu là anh, anh đã phân cho anh và Di đi câu cá rồi.= (Hạo ca đáng yêu ghê...)
- Cả nhóm nhanh chóng đi làm nhiệm vụ của mình, ai cũng hăng hái, đặc biệt là Hạc Di. Mặc dù không cam lòng phải làm việc chung với Quân nhưng Thiên Hạo cũng phải cam chịu, một người vì mọi người vậy...
- Woa, ở đây nhiều trái cây quá, táo này, chuối này... oa có cả dưa gan nữa, thơm ghê..._ Hạc Di vui vẻ hái quả, cô cũng rất khéo chọn nha, dù sao cũng từng đi chợ với mẹ, cô có không ít kinh nghiệm đâu...
- Lúc này, trong một góc khuất, ba cô gái nhìn lên Hạc Di, cả ba đều nở nụ cười xảo quyệt, chuẩn bị có kế hoạch gì đó. Khẽ đứng lên đi nơi khác, ba người chụm lại nói...
- Con nhỏ đó thật đáng ghét, nó làm hội phó đã làm tao bức xúc lắm rồi..._ Nhỏ mặc áo xanh nói, khuôn mặt ngăm đen lộ vẻ chán ghét...
- Nó vậy mà dám quyến rũ Quân, hừ..._ Nhỏ mặc áo đỏ cũng nói, khuôn mặt trắng đến gọn người vì dùng quá nhiều phấn, nhìn không rõ ngũ quan...
- Vì nó mà chị Sa Sa chuyển trường, nếu không vì Quân cùng Hạo, tao cũng chuyển trường rồi..._ Nhỏ mặc áo cam nhăn mặt, ánh mắt đục ngầu ghê tởm...
- Hừ, đợt này cho nó chết, nó thích quyến rũ đàn ông đúng không?? Vậy thì tặng cho nó vậy..._ Nhỏ mặc áo đỏ nhếch môi cười, nụ cười mỉa mai nồng đậm...
- Lần này cho nó không còn mặt mũi mà quyến rũ Quân ca cùng Hạo ca nữa..._ Nhỏ áo xanh ngẩng đầu, kiêu ngạo nói...
- Ba nhỏ cùng cười man rợ, khuôn mặt độc ác cười đến méo mó, Hạc Di hái quả vẫn rất hồn nhiên, không biết có nguy hiểm đang rình rập mình, cuộc sống của cô, bắt đầu từ bây giờ... sẽ không còn... màu hồng nữa...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Ngốc, Đừng Hận Anh Nữa!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Hái trái cây về đã sắp tối, năm người đều làm nhiệm vụ của mình tốt vô cùng. Thiên Ân cùng Gia Lạc câu được khá nhiều cá, lều cũng đã dựng, hơn hết, trái cây đều rất tươi ngon, họ nhìn nhau cười vì thành quả của mình...

- Nhóm lửa đi, hôm nay phải ăn thật ngon, lâu lâu mới có cơ hội cả nhóm đi cắm trại như thế này..._ Thiên Ân hăng hái, khoe miệng nhếch lên vui vẻ vô cùng, đây cũng là một trong số ít lần vui vẻ của Ân...
- Được rồi, để nhiệm vụ cao cả này cho anh..._ Quân nháy mắt, ra dáng một nhóm trưởng, rồi lại đặc ý nhìn Hạo...

Thiên Hạo nhếch môi khinh bỉ, con người này, có thể cười đến toe toét chỉ vì một thắng lợi nhỏ, dường như anh ta cho rằng anh không biết nhóm lửa đây mà...

- Cao cả?? Em thấy nó rất nhỏ nhất mà..._ Gia Lạc dờ khóc dờ cười, đùa sao?? Nhóm tí lửa ấy, ngay cả anh cũng làm được...

- Nhóm đi, hội trưởng..._ Nhưng, có một người lại khác, Di nhìn Quân với ánh mắt hâm mộ, hơn nữa còn lóng lánh mong chờ...

Hạo thật hết có gì để nói, anh tức đến mức muốn học máu đây. Rõ ràng cô là đang cố ý chống đối mà, anh làm cái gì trong mắt cô cũng xấu, nhưng Đinh Quân vừa đụng vào thì trong mắt cô đều là cực phẩm, sao có thể bắt công như thế...??

Hạo đương nhiên rất bức mình, cho nên cũng chỉ ăn đồ của nhóm xong thì vào lều, không tham gia hoạt động chung, đương nhiên giáo viên cũng không dám nói gì, thế lực Dương gia ở châu Á rất lớn, đúng hơn tập đoàn Detraidmon là bầu trời của châu Á, nắm toàn bộ tài chính của châu Á...

Buồn bức không biết xả ở đâu, Hạo bức mình ra gốc cây hóng gió, lại thấy Hạc Di vào lều, anh cũng vào theo....

- Gia Lạc và tiểu Ân đâu??_ Anh không nhắc đến Quân, nhắc đến là bức mình rồi, hừ.

- Lạc Lạc đi qua lều bên kia chơi bài rồi, tiểu Ân thì không biết, hình như đi mua đồ ăn rồi..._ Hạc Di vừa lấy ra cái áo khoác mặc vào định đi ra ngoài thì thấy một tờ giấy để ở kia, hình như là viết tên cô...

Cầm lên ngắm nhìn một tí, Hạc Di chớp chớp mắt, là gửi cho cô sao? Mở ra, đập vào mắt là dòng chữ được in ra “Anh có chuyện muốn nói với em, ra bìa rừng kia đi, nhớ phải đi một mình thôi nhé, Quân”...

Hạc Di nhú mày, Quân cũng thật lạ, không phải chỉ cần viết ra là xong rồi sao, lại phải cầu kì đi in ra dòng chữ này, nhưng nãy giờ không thấy Quân, lẽ nào chờ cô lâu rồi sao?? Nghĩ vậy, Di khó hiểu, ngồi xuống lấy một cái khăn len rồi bước đi...

- Nè, đi đâu thế...?_ Hạo nhú mày nhìn Di, hỏi với theo...

- Đi hóng mát..._ Bỏ lại ba từ, Di lại tăng nhanh cước bộ...

Hạo nhú mày, khó chịu nằm xuống, lại thấy tờ giấy ở kia, chắc là nãy Di bỏ quên lại, nhìn dòng chữ ở trong tờ giấy, cô ngốc này, bị lừa rồi, vừa nãy, anh thấy Quân bị một đám con gái kéo đến lều của họ rồi, đâu ra mà hẹn cô chứ, lo lắng, Hạo chạy nhanh đi, mong là Di chưa đi xa...

Nhưng dù chạy nhanh cỡ nào, Di vẫn bỏ xa Hạo một đoạn. Cô đi chậm chậm đến bìa rừng, càng đi càng sợ, tại sao Quân lại hẹn cô ở trong này, nhìn buổi tối âm u trắng tuyết, Di cố trấn an mình rồi lại bước tiếp, nhưng vừa tới bìa rừng, Di giật mình, trước mặt mình không phải Quân mà là 2 3 thằng con trai đang cười cợt...

- Các người là ai, Quân đâu?_ Di ngờ vực nhìn bọn họ, ánh mắt trong trẻo nhìn chằm chằm đám người đó...

- Nhìn xinh lắm, lỗi có lỗi có, Quân á?? Cô em tới giờ vẫn tưởng thằng đó hẹn em à, hé hé, ngoan ngoãn làm bữa tối cho bọn anh đi..._ Thằng đầu tiên liếm môi, dâm tà vô cùng, bộ dáng xấu xí làm Di thật muốn ới...

Cô khẽ thở dài, mình bị lừa, mình thế nhưng bị lừa?? Nhưng ít ra, ba thằng, cô còn đối phó nổi, chỉ là, cảm giác cô đơn lạc lõng bao trùm lấy cô, cô đang... sợ...

“Crac”.... Hạc Di khẽ khởi động tay, cô học võ, nhưng rất ít khi sử dụng, bây giờ coi như thực hành một lần vậy...

- Này, các người định có hồng mà đụng đến một ngón tay của bốn tiểu thư..._ Tuy phách lối, nhưng nếu có người nhảy, nhất định nghe thấy sự rung động trong lời nói...

- Á à, xem ra đóa hồng này có gai, lên..._ Thằng thứ hai cười cợt, hần vừa nói, xung quanh lại xuất hiện thêm 6 thằng, nhìn đồ con vô cùng...

Di cả kinh, cảm giác sợ hãi lại tăng thêm, cô có thể đối phó 3 thằng, thậm chí là 5 nhưng đây, đây là gấp đôi số lượng đó, cô có võ nhưng lại hạn chế về sức lực, cô... rất muốn chạy, muốn ai đó cứu cô, cô sợ...

Nhào vào đánh, quả nhiên, hai mươi phút sau, ba thằng đã ngã xuống, mặt mũi đều bị đánh bầm dập, Di lúc này gục người, thở hổn hển, cô phải đánh nhanh, không thể kéo dài, bởi cô biết không thể gượng lâu được nữa...

- Con nhỏ này, nhìn bé xíu mảnh mai nhưng lại ghê gớm thật chứ!!_ Một thằng cảm thán, nhìn qua vẫn còn rất nhiều sức lực, đôi mắt xéch mĩa mai...

- Học, các người... bị ới, vô lại, bọn họ trả các người bao nhiêu, ta trả gấp 5, mau thả... ta ra..._ Di ngược mắt nhìn, chỉ còn cách thương lượng, một là tìm cách mua chuộc, một là kéo thời gian phục sức...

- Hừ, tuy bọn ta cần tiền, nhưng cũng là người trong hắc đạo, đã nhận tiền của kẻ khác, thì làm nhiệm vụ cho kẻ đó thôi..._ Một thằng khác lại nói, đôi mắt híp lại, nở nụ cười bỉ ổi...

- Được, vậy ta thuê các người, thế nào??_ Di híp mắt, biết vào tình thế này, cho dù nói câu này cũng vô dụng, nhưng nói còn hơn không...

- Cô gái, cô biết rõ là không thể nào, đợi qua hôm nay, khi chúng tôi hoàn thành nhiệm vụ, cô hãy tìm chúng tôi, chúng tôi tuyệt đối sẽ tận tâm làm nhiệm vụ..._ Một tên khác cợt nhả nói, xong lại liếc nhìn đồng bọn, hình như ra hiểu gì đó, thấy bọn họ nhếch môi nhìn nhau, rồi lại nhìn cô...

Hạc Di giật mình, cảnh giác nhìn nhau, rồi lại thấy bọn họ đồng loạt bùm mũi, tiếp đó một bụi phấn trắng bay thẳng vào mũi miệng của cô, tuy không hiểu là thứ gì nhưng cô cảm thấy, trước mắt mình bỗng mờ đi, con buồn ngủ tự động ập xuống, cắn môi, vốn là cố giữ cho đầu óc thanh tỉnh nhưng không được, cô vẫn không chịu được mà gục xuống, tới lúc sắp gục xuống, cô mới biết, thì ra cô bị trúng phấn gây mê...

Thiên Hạo, cứu em.

Đó là suy nghĩ cuối cùng của Di, cô ngã gục xuống, lúc đó, cô loáng thoáng nghe được tiếng quỳ rạp xuống, lại nghe được giọng nói lạnh lẽo quý dị như ác ma, mà rất lâu về sau cô mới biết, thì ra cô bị ác ma hại lại được ác quỷ cứu...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Ngốc, Đừng Hận Anh Nữa!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

- Các người, buông cô ấy ra... _ Thiên Hạo chạy đến, quý dị lên tiếng, ánh mắt lạnh lẽo như muốn xuyên qua đám người kia...

Xung cảnh quanh anh vô cùng hỗn loạn, có 3 thằng đang gục dưới đất bất tỉnh, trông vô cùng thảm hại, mấy tên còn lại bao quanh cô gái nhỏ bé đang ngất xỉu kia, dường như muốn làm hại cô...

- Đó... đó là Devil... _ Một thằng mặt tái nhợt lắp bắp, rồi quỳ rạp xuống, xem người trước mặt như thánh thần, hay đúng hơn là thần chết...

Bọn còn lại tái mặt, rồi cũng quỳ xuống, mồ hôi nhễ nhãi, nhưng lại không dám phát ra tiếng động, cuối cùng, một thằng cả gan lên tiếng phá đi khung cảnh quý dị...

- Xin... xin lỗi King, không biết... đây là địa bàn của anh, tui em... tui em sẽ đi ngay... _ Nói rồi, liếc mắt nhìn mấy thằng còn lại, cả đám thống nhất đứng dậy khiêng Di đi...

Thiên Hạo vẫn không lên tiếng, chỉ là khẽ môi nhếch lên quý dị, ánh mắt nhìn chăm chăm cánh tay đang chạm vào tay của Di, tuy ánh mắt vẫn bình tĩnh lạ thường, nhưng trong lòng anh lại lửa dâng cuộn cuộn, cô gái ngốc này, nếu anh không đi theo, hậu quả sẽ thế nào đây...

- Buông ra! _ Lạnh lẽo thốt lên hai chữ, lời nói không có nhiệt độ nào, như quỷ Satan đội lốt người, cũng như quỷ dữ đang đến để đòi mạng...

- Dạ...ạ?? _ Bọn họ giật mình, cũng bối rối, không biết anh đang kêu buông cái gì, cùng lúc cả bọn nhìn nhau, lại nhìn cô gái đang ngất dưới kia, không biết phản ứng cái gì...

“Crac”, bốp...

Tiếng xương bị bẻ gãy vang lên, cùng lúc vang lên tiếng kêu tê tâm liệt phế, cả bọn cùng lúc nhìn đến nơi phát ra tiếng kêu, đồng loạt rùng mình, hơi thở ngưng trọng...

Không biết từ lúc nào, Thiên Hạo đã đến bên Hạc Di, cũng bẻ gãy cánh tay đang chạm vào tay cô kia...

- King... đây... đây là... nhiệm vụ của bọn em... _ Lại một tên khác lắp bắp nói, đúng là khóc không ra nước mắt mà, thì ra đây là người của King, kẻ máu lạnh nhất hắc đạo...

- Thế nào?? Muốn hoàn thành nhiệm vụ... _ Giọng trầm khàn vang lên, sát khí bắt đầu tỏa ra khiến cả lũ giật mình, rồi đồng loạt bỏ chạy, thân ai nấy chạy, hỗn loạn vô cùng, thoáng cái không còn ai, chỉ còn lại ba cái thân thể bầm dập nằm ở kia...

Thiên Hạo thờ dãi, cúi đầu xuống bế Hạc Di lên, cô ngốc, chỉ có một tờ giấy đã lừa được cô rồi, thật không biết phải làm sao. Lại nhìn xuống khuôn mặt đang ngọt ngào ngủ của cô, ánh mắt anh bỗng chốc dịu dàng, có một cảm giác muốn bảo vệ cô, muốn là bầu trời của cô...

- Thế đấy, trông nhỏ bé thế nhưng lại xinh đẹp ba thằng cao to như thế, đúng là không thể xem thường em, nhím con ạ... _ Thiên Hạo bật cười dịu dàng, thời gian về sao, anh luôn gọi cô bằng cái tên thân mật nhím con, cũng chỉ có anh... mới có quyền gọi cô bằng cái tên ấy...

Sáng hôm sau, Di ngủ vô cùng ngon lành cũng phải tỉnh dậy, dụi đôi mắt, vươn tay, trông Hạc Di vô cùng thoải mái, bỗng Di khựng lại 30s, để não tiêu hóa cùng tua lại khoảng thời gian tối hôm qua, Di giật mình vội nhìn xuống kiểm tra quần áo của mình, vẫn còn nguyên, Di thở phào, nhưng ai cứu cô ấy

nhỉ??

- Tiểu Di, mình nghe Hạo ca nói, hôm qua cậu bị hãm hại, đúng không?? _ Thiên Ân chạy toạc vào, bây giờ cô mới về đến, ánh mắt lo lắng nhìn Di...

Di kinh ngạc, vậy ra lại là Thiên Hạo cứu cô, à?? Là thần giao cách cảm sao?? Tại sao lúc nguy hiểm, trong lòng cô luôn biết chắc Thiên Hạo sẽ đến cứu cô?

- Tiểu Ân, tớ không sao, nhờ anh cậu cả đấy... _ Di nhẹ nhàng mỉm cười, lại khiến Gia Lạc ở bên cạnh nhủu mày, khuôn mặt khó coi...

- Chị, hôm qua em đã nói ngoan ngoãn ở trong lều mà, lại đi lung tung, a a, cái đồ Di ngốc này... _ Gia Lạc gầm lên, vô cùng bức tức quát, trừng mắt nhìn Di...

- Thôi nào, Lạc Lạc baby của chị, chỉ là chị tưởng Quân hẹn chị thôi... _ Hạc Di cười nhẹ, rồi lại nhủu mày, có người lợi dụng mối quan hệ của cô và hội trưởng để hại cô, cô biết, cuộc sống sau này sẽ chẳng dễ dàng nữa rồi...

- Cái gì mà liên quan đến anh thế?? Tội qua em gặp chuyện gì hả tiểu Di?? _ Quân mở lều bước vào, nhủu mày hỏi Di, lo lắng ngồi xuống cạnh Di...

- Không có gì đâu ạ! _ Hạc Di trầm ngâm, rơi vào hồi tưởng, hình như, trên đời này người ghét cô nhất chỉ có Sa Sa, không được, cô không có chứng cứ, thờ dài, Di ngược mắt nhìn tiểu Ân...

- Này, trên thông tin trường đăng rầm rộ này, Sa Sa sắp chuyển qua Blue Time í... _ Thiên Ân kinh ngạc chỉ vào cái Ipad đời mới của mình, ánh mắt khiếp sợ... _ Hừ, đúng là đĩa mà, bám dai dẳng...

- Hừ, chuyển đi rồi lại chuyển về, cô ta tưởng Blue Time là cái chợ sao, thật hết nói nổi cô à đó _ Gia Lạc nhếch môi, có chút mỉa mai, thật ra, cậu không thích cô à bởi vì à đối với Di rất gay gắt, lần té ao bữa đó càng làm tăng thêm ác cảm...

- Thôi nào Lạc Lạc, đàn chị không ngại từ bỏ chức hội trưởng mà quay về trường, đối với BL là một chuyện tốt... _ Di mỉm cười, chiếc răng nanh lộ ra lại càng tăng thêm vẻ đáng yêu...

Nói thì nói vậy, Hạc Di vẫn cảm thấy một cổ bất an dâng lên trong lòng, cô không hiểu, rõ ràng cô chưa từng làm gì Sa Sa, tại sao người này lại ghét cô như vậy?? Đường như, ghét đến nỗi, hận không thể giết chết cô ngay tức khắc, nhẹ nhếch môi, cái gì nhìn được... thì nhìn vậy...

- Cậu thật ngu ngốc, tiểu Di, à ta chẳng có gì tốt lành cả, tớ ở cùng với à nhiều năm như vậy, nhưng lại ghét à cay đắng, đồ giả tạo... _ Tiểu Ân bức xúc, nếu không phải ba muốn cô hòa thuận với cô à Rachel kia, bởi cô à rất có khả năng thành chị dâu của cô, nhưng đừng hòng có việc đó xảy ra, Di mới xứng đáng làm chị dâu của cô, mặc dù rất có lỗi khi phải đưa cô vào một mớ hỗn độn của hắc bang...

- Cậu, Thiên Hạo và đàn chị Sa Sa là thanh mai trúc mã?? _ Di mở to mắt, kinh ngạc, sau đó lại hít một hơi, có một cảm giác gì đó dâng lên trong lòng, là khó chịu, là bức bối hay là... ghen tị...

- Ừm... _ Tiểu Ân mỉm môi, liếc mắt nhìn Quân, rồi bước ra ngoài, cô đang muốn đi dạo cho thông thả, việc đã thế phải bảo vệ tốt cho Di nhưng không làm được, làm Ân cảm hận vô cùng, những kẻ gây ra chuyện này đều phải chết hết, cô cần phải ra lệnh cho thuộc hạ của mình...

Mấy ngày sau, buổi cắm trại cũng kết thúc. Những khoảnh khắc ở đây vô cùng vui vẻ tuy cũng có lúc thật nguy hiểm, nhưng đa phần là hạnh phúc. Tiểu Di dĩ nhiên là luyến tiếc, quay đầu nhìn khoảng đất rộng lần cuối, Di quay đầu rồi đi...

Mà không hề biết rằng, đây là những nốt dạo đầu, khởi đầu cho một bản hòa tấu đắm máu tươi và nước mắt...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Ngốc, Đừng Hận Anh Nữa!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

- Các người, buông cô ấy ra... _ Thiên Hạo chạy đến, quý dị lên tiếng, ánh mắt lạnh lẽo như muốn xuyên qua đám người kia...

Xung quanh anh vô cùng hỗn độn, có 3 thằng đang gục dưới đất bất tỉnh, trông vô cùng thảm hại, mấy tên còn lại bao quanh cô gái nhỏ bé đang ngất xỉu kia, dường như muốn làm hại cô...

- Đó... đó là Devil... _ Một thằng mặt tái nhợt lắp bắp, rồi quỳ rạp xuống, xem người trước mặt như thánh thần, hay đúng hơn là thần chết...

Bọn còn lại tái mặt, rồi cũng quỳ xuống, mồ hôi nhễ nhãi, nhưng lại không dám phát ra tiếng động, cuối cùng, một thằng cả gan lên tiếng phá đi khung cảnh quý dị...

- Xin ... xin lỗi King, không biết... đây là địa bàn của anh, tại em... tại em sẽ đi ngay... _ Nói rồi, liếc mắt nhìn mấy thằng còn lại, cả đám thống nhất đứng dậy khiêng Di đi...

Thiên Hạo vẫn không lên tiếng, chỉ là khoe môi nhếch lên quý đi, ánh mắt nhìn chăm chăm cánh tay đang chạm vào tay của Di, tuy ánh mắt vẫn bình tĩnh lạ thường, nhưng trong lòng anh lại lửa dâng cuộn cuộn, cô gái ngốc này, nếu anh không đi theo, hậu quả sẽ thế nào đây...

- Buông ra! _ Lạnh lẽo thốt lên hai chữ, lời nói không có nhiệt độ nào, như quỷ Satan đội lột người, cũng như quỷ dữ đang đến để đòi mạng...

- Dạ...ạ?? _ Bọn họ giật mình, cũng bối rối, không biết anh đang kêu buông cái gì, cùng lúc cả bọn nhìn nhau, lại nhìn cô gái đang ngất dưới kia, không biết phản ứng cái gì...

“Crac”, bốp...

Tiếng xương bị bẻ gãy vang lên, cùng lúc vang lên tiếng kêu tê tâm liệt phế, cả bọn cùng lúc nhìn đến nơi phát ra tiếng kêu, đồng loạt rùng mình, hơi thở ngưng trọng...

Không biết từ lúc nào, Thiên Hạo đã đến bên Hạc Di, cũng bẻ gãy cánh tay đang chạm vào tay cô kia...

- King... đây... đây là ... nhiệm vụ của bọn em... _ Lại một tên khác lấp bắp nói, đúng là khóc không ra nước mắt mà, thì ra đây là người của King, kẻ máu lạnh nhất hắc đạo...

- Thế nào?? Muốn hoàn thành nhiệm vụ... _ Giọng trầm khàn vang lên, sát khí bắt đầu tỏa ra khiến cả lũ giật mình, rồi đồng loạt bỏ chạy, thân ai nấy chạy, hỗn loạn vô cùng, thoáng cái không còn ai, chỉ còn lại ba cái thân thể bầm dập nằm ở kia...

Thiên Hạo thờ dãi, cúi đầu xuống bế Hạc Di lên, cô ngốc, chỉ có một tờ giấy đã lừa được cô rồi, thật không biết phải làm sao. Lại nhìn xuống khuôn mặt đang ngọt ngào ngủ của cô, ánh mắt anh bỗng chốc dịu dàng, có một cảm giác muốn bảo vệ cô, muốn là bầu trời của cô...

- Thế đấy, trông nhỏ bé thế nhưng lại xử đẹp ba thằng cao to như thế, đúng là không thể xem thường em, nhím con ạ... _ Thiên Hạo bật cười dịu dàng, thời gian về sao, anh luôn gọi cô bằng cái tên thân mật nhím con, cũng chỉ có anh... mới có quyền gọi cô bằng cái tên ấy...

Sáng hôm sau, Di ngủ vô cùng ngon lành cũng phải tỉnh dậy, dụi đôi mắt, vươn tay, trông Hạc Di vô cùng thoải mái, bỗng Di khựng lại 30s, để não tiêu hóa cùng tua lại khoảng thời gian tối hôm qua, Di giật mình vội nhìn xuống kiểm tra quần áo của mình, vẫn còn nguyên, Di thở phào, nhưng ai cứu cô ấy nhỉ??

- Tiểu Di, mình nghe Hạo ca nói, hôm qua cậu bị hãm hại, đúng không?? _ Thiên Ân chạy toạc vào, bây giờ cô mới về đến, ánh mắt lo lắng nhìn Di...

Di kinh ngạc, vậy ra lại là Thiên Hạo cứu cô, à?? Là thần giao cách cảm sao?? Tại sao lúc nguy hiểm, trong lòng cô luôn biết chắc Thiên Hạo sẽ đến cứu cô?

- Tiểu Ân, tớ không sao, nhờ anh cậu cả đấy... _ Di nhẹ nhàng mỉm cười, lại khiến Gia Lạc ở bên cạnh nhú mày, khuôn mặt khó coi...

- Chị, hôm qua em đã nói ngoan ngoãn ở trong lều mà, lại đi lung tung, à à, cái đồ Di ngốc này... _ Gia Lạc gầm lên, vô cùng bức tức quát, trừng mắt nhìn Di...

- Thôi nào, Lạc Lạc baby của chị, chỉ là chị tưởng Quân hện chị thôi... _ Hạc Di cười nhẹ, rồi lại nhú mày, có người lợi dụng mối quan hệ của cô và hội trưởng để hại cô, cô biết, cuộc sống sau này sẽ chẳng dễ dàng nữa rồi...

- Cái gì mà liên quan đến anh thế?? Tội qua em gặp chuyện gì hả tiểu Di?? _ Quân mở lều bước vào, nhú mày hỏi Di, lo lắng ngồi xuống cạnh Di...

- Không có gì đâu ạ! _ Hạc Di trầm ngâm, rơi vào hồi tưởng, hình như, trên đời này người ghét cô nhất chỉ có Sa Sa, không được, cô không có chứng cứ, thờ dãi, Di ngược mắt nhìn tiểu Ân...

- Đây, trên thông tin trường đăng rầm rộ này, Sa Sa sắp chuyển qua Blue Time í... _ Thiên Ân kinh ngạc chỉ vào cái Ipad đời mới của mình, ánh mắt khiếp sợ... _ Hừ, đúng là đĩa mà, bám dai dẳng...

- Hừ, chuyển đi rồi lại chuyển về, cô ta tưởng Blue Time là cái chợ sao, thật hết nói nổi cô à đó _ Gia Lạc nhếch môi, có chút mỉa mai, thật ra, cậu không thích cô à bởi vì à đối với Di rất gay gắt, lần té ao bữa đó càng làm tăng thêm ác cảm...

- Thôi nào Lạc Lạc, đàn chị không ngại từ bỏ chức hội trưởng mà quay về trường, đối với BL là một chuyện tốt... _ Di mỉm cười, chiếc răng nanh lộ ra lại càng tăng thêm vẻ đáng yêu...

Nói thì nói vậy, Hạc Di vẫn cảm thấy một cỗ bất an dâng lên trong lòng, cô không hiểu, rõ ràng cô chưa từng làm gì Sa Sa, tại sao người này lại ghét cô như vậy?? Đường như, ghét đến nổi, hận không thể giết chết cô ngay tức khắc, nhẹ nhếch môi, cái gì nhịn được... thì nhịn vậy...

- Cậu thật ngu ngốc, tiểu Di, à ta chẳng có gì tốt lành cả, tớ ở cùng với à nhiều năm như vậy, nhưng lại ghét à cay đắng, đồ giả tạo... _ Tiểu Ân bức xúc, nếu không phải ba muốn cô hòa thuận với cô à Rachel kia, bởi cô à rất có khả năng thành chị dâu của cô, nhưng đừng hòng có việc đó xảy ra, Di mới xứng đáng làm chị dâu của cô, mặc dù rất có lỗi khi phải đưa cô vào một mớ hỗn độn của hắc bang...

- Cậu, Thiên Hạo và đàn chị Sa Sa là thanh mai trúc mã??_ Di mở to mắt, kinh ngạc, sau đó lại hít một hơi, có một cảm giác gì đó dâng lên trong lòng, là khó chịu, là bức bối hay là... ghen tị...

- Ủm..._ Tiểu Ân mím môi, liếc mắt nhìn Quân, rồi bước ra ngoài, cô đang muốn đi dạo cho thông thả, việc đã thế phải bảo vệ tốt cho Di nhưng không làm được, làm Ân cảm hận vô cùng, những kẻ gây ra chuyện này đều phải chết hết, cô cần phải ra lệnh cho thuộc hạ của mình...

Mấy ngày sau, buổi cắm trại cũng kết thúc. Những khoảnh khắc ở đây vô cùng vui vẻ tuy cũng có lúc thật nguy hiểm, nhưng đa phần là hạnh phúc. Tiểu Di dĩ nhiên là luyến tiếc, quay đầu nhìn khoảng đất rộng lần cuối, Di quay đầu rồi đi...

Mà không hề biết rằng, đây là những nốt dạo đầu, khởi đầu cho một bản hòa tấu đắm máu tươi và nước mắt...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Ngốc, Đừng Hận Anh Nữa!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Sáng sớm, vẫn như thường lệ, Hạc Di cùng Gia Lạc đến trường, hôm nay, trường học có một bầu không khí lạ hơn thường ngày, trên bảng tin đều đăng rầm rộ việc chuyển trường của Sa Sa, Blue Time lại được thiết lập lại dưới sự thống trị của Sa Sa.

- Tiểu Di, chờ tớ..._ Thiên Ân hối hả chạy đến, cười tươi nhìn Di..._ Này, hôm nay tinh thần của cậu có vẻ tốt nhỉ?

- Ha, đương nhiên, mới được đi chơi xã street mà..._ Di khẽ chu mỏ, cười đến híp mắt, rồi lại quay qua Gia Lạc..._ Gia Lạc, nghĩ xem hôm nay em có lên trả bài văn không??

- Hừ, chị có biết em có bao nhiêu điểm miệng văn rồi không hả??_ Gia Lạc nhăn mày, vừa đi vừa đút tay vào túi quần khiến mấy cô nàng xung quanh điên đảo...

- Ai biết được, hi hi..._ Thiên Ân che miệng cười, rồi nụ cười chợt tắt, ánh mắt lạnh hắt đi khi nhìn những kẻ cản đường phía trước...

- Ô, hội phó, trông cô thật sự rất vui vẻ, đi chơi rất vui nhỉ??_ Sa Sa khoanh tay lại, khuôn mặt mỉa mai hoặc quyến rũ, bộ đồng phục được cách tân, cà vạt thắt lỏng cùng với cổ áo bung nút quyến rũ, như một mị yêu sa đọa...

- Liên qua gì đến cô, tránh ra..._ Gia Lạc gắt lên, khuôn mặt lạnh lùng không độ ấm, tư thế vô cùng bức người...

- Rachel, cô chưa bao giờ nghe câu: Chó ngoan không cản đường à??_ Thiên Ân khinh thường nhìn, khuôn mặt lộ rõ vẻ chán ghét, bộ dạng cô ả, đi học mà như đi dụ trai, hừ...

- Bớt lo chuyện người khác đi Carol, em không phải muốn bị RyO mắng nữa chứ?? Anh ấy sẽ không thích thái độ nói chuyện của em lúc này đâu!_ Sa Sa hạ mi, lại càng mê hoặc, thu hút toàn bộ ánh mắt của đám nam sinh xung quanh...

- Đàn chị, thật ngại quá, nếu chị cản đường lại chỉ để nói những lời này, thì xin lỗi, em không có thời gian..._ Khuôn mặt Di bình tĩnh lạ thường, nhẹ nhàng lướt qua, muốn đi thẳng vào phòng hội phó, nhưng...

- Đứng lại, chỗ chị Sa Sa đang nói chuyện, ai cho phép cô đi hả??_ Một đứa trong ba con nhỏ kéo Di lại, quát lớn, nước da ngăm đen...

- Buông ra!_ Gia Lạc quát lại, khuôn mặt khó coi...

Mà Thiên Ân, ánh mắt cô nhìn ba nhỏ con gái lạnh lùng cùng quý dị, khiến họ rùng mình, cô đã điều tra ra kẻ hại tiểu Di hôm đó, hừ, chờ chết đi, lũ ngu ngốc...

- A...?_ Run rẩy buông tay Di ra, ánh mắt ả sợ hãi nhìn Ân, chẳng ai trong hắc đạo mà không biết sự tàn nhẫn của Bạch hộ vệ cả, một kẻ vô cùng mạnh, nhưng cũng chưa nhân từ với kẻ nào bao giờ, như một con quỷ điên cuồng đòi mạng_ Sherry...

Sa Sa liếc ả, ánh mắt như muốn chửi: lũ vô dụng, rồi lại héch hàm nhìn Di, vẻ mặt kiêu ngạo...

- A, thì ra chỉ có vậy, là chị mà lại luôn núp sau lưng em mình, cô không nhục à??_ Sa Sa không muốn từ bỏ, ả vì sao lại tha cho kẻ gần như cướp hết mọi thứ của mình?? Gần đây, ả lại nhận được thông tin, Hạc Di chính là hôn ước đầu tiên của Thiên Hạo...

- Hừ, bớt lo chuyện người khác đi, lo mà quản lý tốt mấy con ch* không an phận của Black Rose đi..._ Thiên Ân trừng mắt, nếu như không phải ở trước mặt tiểu Di không nên nói với hắc đạo thì cô đã nói nặng hơn rồi...

- Carol, em càng ngày càng hỗn xược..._ Sa Sa nhũn mày, không còn cười, khuôn mặt lộ rõ sự ngoan tiết...

- Ai là em của cô..._ Thiên Ân hung hăng nói, ánh mắt trầm xuống đáng sợ, khóe miệng hơi nhếch lộ rõ ý mỉa mai...

- Tại sao...?_ Di cúi đầu, mái tóc che khuất đi đôi mắt, giọng nói yếu ớt mệt mỏi, một câu hỏi giống như lên án...

Thiên Ân đang cãi nhau, nhất thời phản ứng không kịp, kinh ngạc quay qua nhìn Di, Gia Lạc cũng khó hiểu, nhũn mày nhìn chị của mình...

- Cô muốn nói cái gì??_ Sa Sa khoanh tay, dùng tư thế của kẻ cao nhìn người dưới, vô cùng ngạo mạn liếc nhìn Ân...

- Em đã làm gì sai sao?? Tại sao chị ghét em như thế??_ Hạc Di ngược lên, vẻ mặt buồn bã nhưng ánh mắt thì lại bình tĩnh đến lạ, khí chất hơn người, mặc dù luôn cúi đầu nhưng nhìn thế nào cũng khí thế cao hơn người khác...

Đây là điểm mà Sa Sa ghét nhất ở cô, ghét khuôn mặt, khí chất và cả cái vẻ ngây thơ giả tạo kia, một con thỏ không hề có quyền thế trong hắc đạo làm sao xứng với một thủ lĩnh cao cao tại thượng, người người kính nể?? Hừ...

Gia Lạc nhăn mặt, bước nhanh đến kéo Di xuống sau lưng mình, híp mắt nhìn Sa Sa, ánh mắt hẹp dài tản ra sát khí nồng đậm...

- Cút!_ Nhẹ nhàng nhả ra một chữ, nhưng lại thành công khiến không khí xung quanh đông cứng...

- Hừ!_ Sa Sa nở nụ cười, đôi môi đỏ quyến rũ khẽ vẽ một vòng dụ hoặc, nhẹ nhàng bước đến chỗ Di..._ Muốn biết sao?? Thật ra thì, cô chẳng có chỗ nào để tôi thích nổi cả, đồ giả tạo...

Nói xong, cô ả bước thẳng đi, ba thuộc hạ của ả co rúm bước đi, trước khi đi, còn nhìn Thiên Ân bằng ánh mắt đề phòng...

- Tiểu Di, đừng để tâm, ai cần ả ta thích chứ!_ Thiên Ân mỉm cười nhẹ nhàng, bước đến bên cạnh Hạc Di, ôm lấy tay trái của cô...

Hạc Di mỉm cười gật đầu, nhưng Thiên Ân biết, cô đang rất buồn, một cô gái đơn giản như Di, làm sao có thể chịu nổi chuyện người khác ghét mình chứ?? Gia Lạc nghiêng đầu nhìn chị mình, mọi chuyện phức tạp hơn anh nghĩ, không hiểu vì sao, cái cảm giác bất an ngày càng lớn...

Lúc này, ở một biệt thự nằm ở ngoại ô thành phố...

- RyO, hôm nay cậu không đi học sao?? Hửn là chủ tịch sẽ không hài lòng đâu..._ Giọng nói trầm khàn vang lên, mang theo một tia quyến rũ...

- Vậy sao?? Nếu ông già đó quan tâm tớ, thì đã không sớm như vậy giao hết hắc bang cho tớ, hừ, để bây giờ tớ phải ở trong hoàn cảnh này..._ Một giọng nói khác vang lên, mang theo tia bất cần...

- Chủ tịch có lẽ rất kì vọng cậu, cùng lắm là năm năm, quyền lực sẽ hoàn toàn nằm trong tay cậu rồi, mấy cái lão già ấy sẽ chẳng dám làm cản như bây giờ..._ Giọng nói trầm khàn lại vang lên, kèm theo tiếng bật cười...

- Simon, cậu quá khinh thường tớ rồi, với lực lượng bây giờ, chỉ cần ba năm, sẽ chẳng có ai dám chống lại tớ!_ Hai chân bắt chéo nhau, hai chống cằm, khí thế vô cùng cao ngạo...

- Chỉ là, trong thời gian này, cậu cần phải giữ cho lòng mình sắt đá, tuyệt đối không được dao động..._ Simon trầm mặt, khuôn mặt trở nên trầm trọng, dùng ngón trỏ chỉ vào ngực Hạo..._ Đừng trách mình không nhắc nhở cậu, một khi nơi này của cậu rung động, thì cậu đã thua rồi, đó sẽ là điểm yếu chí mạng của cậu...

Thiên Hạo cup mắt, đứng, nếu đã bước chân vào thế giới ngầm đầy tội ác và dơ bẩn ấy, tuyệt đối không thể nào tồn tại tình cảm con người, bỗng chốc, trong đầu anh hiện lên khuôn mặt tươi cười của cô gái nào đó, khẽ nhũn mày, thờ ra, Nhím con...

Còn về phần Simon là ai, sao này các bạn sẽ biết... J

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Ngốc, Đừng Hận Anh Nữa!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Buổi tối, ở một góc phố khá ít người qua lại, có một cô gái, hết nhìn đông lại nhìn tây, dáng vẻ lấm lét...

Hạc Di khẽ nuốt nước bọt, khuôn mặt mờ mờ nhễ nhãi, khó khăn lắm cô mới có thể thoát được cái trận đồ bát quái kia trốn khỏi nhà, uầy, thật ra đây

cũng chẳng phải lần đầu tiên, cô đã trốn ra rất nhiều lần rồi...

Cô muốn đến căn cứ bí mật của mình, là nơi của riêng cô, kể cả em trai cô cũng chẳng biết, đây là lúc còn nhỏ đi chơi vô tình phát hiện được, một xưởng bỏ hoang lâu năm nhưng lại có cảm giác an toàn, chẳng hiểu vì sao, nên cô đem hết những thứ yêu thích bị cha mẹ cấm đều bỏ vào đây, khi nào buồn chán lại đến, chính xác là hôm nay cô rất buồn chán...

Cô nhẹ thở phào, vui vẻ bước thẳng về phía trước, con đường vào xưởng có một cái hẻm nhỏ, mặc dù đi nhiều lần nhưng cô vẫn thấy sợ, may mà ở đây không có người, cô không sợ ma thật chỉ sợ ma “giả” thôi...

- A... Di hét lên, ngã khụy xuống đất, có cái gì đó cản đường cô thì phải, đã buồn rồi còn xui xẻo, định đứng lên mắng cái “vật thể” bất động ấy, thì cô phát hiện, tay mình nhon nhót thì phải...

Di tái mặt, run rẩy đưa tay ra ngoài ánh đèn đường, một màu đỏ tươi chói mắt hiện lên khiến cô trợn mắt, dù xem nhiều phim “máu tanh” rồi, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên cô thấy máu, hít sâu một hơi...

- Aa... ưm...? _ Định hét lên thì một bàn tay che kín miệng cô lại, cô có thể cảm thấy nhiệt độ và mềm mại từ bàn tay ấy, điều ấy khiến cô càng sợ hơn, cô gặp phải xã hội đen a, thật.... quá xui mà...

- Hét cái gì, phụ nữ đều là một đám phiền phức... _ Tiếng nói khàn khàn bị đè đến mức thấp nhất, nhưng lại lộ ra vẻ quyến rũ chí mạng...

Di cầm tức, cái chi?? Giọng nói dễ nghe như thế nhưng lời nói lại thật đáng ghét, dồn hết sức, cô há miệng cắn mạnh vào cái tay kia...

- A...? _ Nhanh chóng giật tay ra như một phản xạ có điều kiện, đôi mắt chim ưng hẹp dài khẽ híp lại trừng cô... _ Tiểu dã miêu...

- Anh... _ Vốn định mắng lại, bàn tay kia lại nhanh chóng tóm lấy đôi môi xinh xắn của cô, kéo sát lại, kè vào tay cô... _ Im lặng nếu không muốn chết...

Không hiểu vì sao, cô bỗng dưng ngoan ngoãn nghe lời, lúc này, cô nghe thấy tiếng “soạt soạt” rồi những giọng nói cộc cằn vang lên...

- Đầu rồi, nãy mới thấy mà...

- Bị thương nặng như thế, mà còn bò dậy được, đúng là thiếu chủ, không diệt trừ sớm sẽ có tai họa...

- Tại sao khắp nơi đều không thấy...

- Bỏ đi, hấn mất máu nhiều vậy, trốn được bao lâu, chúng ta chẳng cần ra tay...

Nghe tiếng bước chân xa dần, hấn bỏ cô ra, tựa vào tường thở hồng hộc đứt quãng...

- Này, anh bị thương sao??? _ Di bình tĩnh lại, ánh mắt khó hiểu nhìn vào mặt hấn mặc dù không thấy...

- Cô đi đi, nếu không muốn bị giết... _ Tiếng nói hấn bỗng trở nên lạnh thấu xương, kèm theo tiếng thở có phần gấp gáp kiềm nén...

- Hừ, vói anh của bây giờ à?? Đừng tự cho mình là mạnh thế!! _ Hạc Di khinh thường hừ mũi, cúi đầu đỡ lấy cánh tay hấn, ầy, thật là nặng...

- Cô định đưa tôi đi đâu?? _ Tiếng thở lại càng nặng nề, nhưng hấn không giãy giụa, chỉ khe khẽ hỏi...

- Đi đến đồn cảnh sát! _ Di lờm hấn, dường như hấn hỏi một câu rất dở hơi, vừa đỡ hấn, vừa đi những bước khập khễnh...

Hấn dựa toàn bộ sức lực vào người Di, khuôn mặt đang cúi gằm xuống khẽ nghiêng qua nhìn Di, khuôn mặt luôn lạnh lùng lại giãn ra, mỉm cười nhẹ nhàng, dường như hấn gặp được một vật nhỏ đáng yêu...

- Đến rồi... _ Di thả hấn xuống chiếc sofa màu hồng của cô như trút bỏ gánh nặng, mỉm cười nhìn xung quanh căn cứ mà đã lâu mình bỏ quên...

- Thật không ngờ ở một xưởng xí nghiệp bỏ hoang lại có nơi như thế này... _ Tiếng nói trầm thấp vang lên kèm theo tiếng cười khe khẽ...

- Thế nào?? Căn cứ bí mật của tôi đây...

Hạc Di cúi xuống nhìn hấn, bây giờ cô mới có dịp nhìn kĩ hấn, là một đại soái ca nha, hấn sở hữu một làn da hơi rám, nhưng khuôn mặt lại trắng mịn không tì vết như mình tính hấn, đôi mắt màu tím than quyến rũ, đôi mày rậm đang chau lại lơ đãng, cái mũi cao thẳng hơn người, đôi môi mỏng hơi tái nhợt, dường như bị mất máu khá nhiều, khuôn mặt vốn trắng nay lại thấy hơi xanh xao...

- Nhìn đủ chưa?? _ Đôi môi khẽ nhếch lên, ánh mắt màu tím tím tòi nhìn lướt qua Di rồi khép hờ lại...

- Haizzz, thật không ngờ tôi lại cứu được một đại mỹ nam, nếu đi ra ngoài đường người ta sẽ không tin anh là xã hội đen mà là một đại minh tinh ấy... _ Di nháy mắt, khoanh tay tiếp tục đánh giá hấn...

- Thế nào?? Muốn tôi lấy thân báo đáp... _ Đôi mắt hơi khép hờ bỗng mở ra liếc qua Di rồi bỗng che miệng ho... _ Khụ khụ...

Di mở to mắt, quên mất việc chính rồi, cô nhanh chóng chạy đến chiếc bàn nhỏ ở góc, lấy ra một cái hộp cứu thương...

- Trên vai anh có đạn, tôi lại chưa bao giờ xử lý vết đạn bắn, làm sao đây??_ Di hơi bối rối, cô từng nhìn thấy cảnh xử lý vết đạn trong phim, nhưng cô sợ làm không đúng sẽ bị nhiễm trùng...

- Không sao! Hãy làm theo tôi nói là ổn thôi..._ Đôi môi hơi tái khẽ thở gấp hai cái..._ Lấy một cây dao y tế, sau đó nung vào lửa khử trùng trước đã...

Hạc Di nghe lời, lấy ra một chiếc dao, rồi cởi chiếc áo màu đen của hấn, vết thương lộ ra, máu be bét trong rất ghê gớm, nhưng cơ bắp kia rất mê người khiến mặt Hạc Di khe khẽ hồng...

- Sau đó thì sao??_ Di vừa hơ cây dao trong lửa, vừa ngược lên nhìn hấn...

- Sau đó, cắt thật mạnh vào vết thương lấy đạn ra, nhớ rõ, phải dứt khoát..._ Đôi mắt nhìn chăm chăm Di, thật ra hấn rất lo, nhìn thoáng qua cũng biết cô là một tiểu thư được nuông chiều, không biết có ổn không...

Di cắn răng, tìm đập thỉnh thích, ánh mắt kiên định ngược lên nhìn hấn, như muốn nói “Hãy tin tôi!”, không hiểu vì sao, hấn lại thấy yên tâm lạ thường, có một sự tin tưởng...

Di cup mắt, ánh mắt nhìn vào vết thương, ánh mắt lại bình tĩnh bất thường khiến hấn bỗng thấy bất ngờ, trong suốt quá trình, hành động của Di vô cùng dứt khoát, cơn đau hấn phải chịu đựng rất ít, đôi mày khẽ nhíu lại, hấn thật rất muốn hỏi “cô là ai??”, vì sao một cô gái nhỏ bé lại có được đôi mắt bình tĩnh và việc làm dứt khoát như thế??

- Xong rồi!!_ Di thở nhẹ một hơi, sau khi đã băng bó xong, rồi mới ngược đầu lên nhìn hấn..._ Anh tên là gì??

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Ngốc, Đừng Hận Anh Nữa!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

- Tôi không có tên..._ Anh tựa vào sofa, nhẹ nhàng nhả ra mấy chữ, nhắm mắt thư thái như đó là một chuyện rất ư là bình thản...

Di tròn mắt, cứ như đang gặp người ngoài hành tinh, à không, người ngoài hành tinh cũng có tên đó...

- Anh... không phải vừa từ núi xuống chứ?? Lâu nay sống với khí à?_ Di khẽ háng giọng, nghi hoặc quét nhìn...

Đôi mắt tím than liếc nhìn Di, rõ ràng chỉ nhìn nhưng lại khiến cô rợn tóc gáy, ày, quả nhiên là đại ca xã hội đen nha, ngay cả ánh mắt cũng oai phong như vậy, Di không nhìn được mà hâm mộ...

- Không phải, trong thế giới tôi sống, vốn dĩ không cần tên, hơn nữa, không ai xứng đặt tên cho tôi cả..._ Giọng nói trầm ấm lại vang lên, mang theo lãnh khí mà khàn khàn, khỏe miệng như có như không mà nhếch lên, tư thế kiêu ngạo kia, như không ai có thể khuất phục được...

Hạc Di sững sờ nhìn anh, đôi mắt hồ phách đỏ khẽ lay động, có lẽ... cô thật sự rất thông cảm cho anh, một người không hề có tuổi thơ...

- Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt như vậy!!_ Hấn khẽ lườm cô, nếu là một người bình thường nhìn hấn bằng ánh mắt ấy, có lẽ, đã không còn nguyên vẹn mà ngồi ngẩn ngơ ở đây rồi, chỉ là cô...

- Ha, thế nếu một người địa vị cao hơn anh thì sao?? Chẳng lẽ lại gọi anh là “Lão đại”??_ Di chống tay lên cằm, đôi mắt mở to tò mò nhìn anh...

- Nếu đã thế, thì phải phân đấu, để có thể trở thành kẻ mạnh nhất..._ Hấn mỉm môi, khẽ hạ mí mắt...

Đúng vậy, trong thế giới sát thủ, tổ chức của hấn là tổ chức lớn mạnh nhất, dù là hắc đạo, nhưng họ vẫn phân chia ranh giới giữa sát thủ và bang nhóm, nếu Devil là bá chủ buồn vũ khí thì anh chính là vương giả sát thủ...

- Không được, vậy tôi phải xưng hô với anh là gì?? Dù sao cũng là ân nhân của anh nha, không lẽ cứ kêu “này, này”..._ Di nhăn mặt, khinh thường liếc mắt nhìn hấn, sau đó lại hỏi..._ Đừng nói tôi phải gọi mặt danh của anh nhá...

Hấn kinh ngạc nhìn cô, rồi nhếch môi cười nhẹ, hấn từng nghĩ, không ai có quyền đặt tên cho hấn cả, hấn sống trong bóng tối, không họ tên, không quốc tịch, nhà cửa thì đầy rẫy, nhưng chẳng cái nào là đứng tên hấn cả, thật buồn cười...

- Anh là con lai, đúng chứ??

- Đúng vậy, là ‘Hàn_ Nhật’, nhưng tôi lại được một người Việt nhận nuôi... _ Anh trầm tĩnh nói, chậm rãi đứng dậy...

- Sao anh biết anh lai Hàn Nhật thế?? Ê khoan, định đi đâu thế?? _ Di vuốt mặt ngẫm nghĩ thì bỗng thấy hân gượng dậy đứng lên, không quan tâm lắm mà bước ra ngoài...

- Đương nhiên là phải đi, bọn chúng đi rồi, nhưng ở cùng tôi lâu cô sẽ gặp nguy hiểm... _ Vừa đi vừa nói, bước đi tuy hơi chậm chạp nhưng vô cùng vững vàng...

- Đừng lo, anh cứ ở đây nghỉ ngơi đi, sắp đến giờ tôi phải về rồi, hơn nữa chỗ này rất an toàn, tỉ lệ tìm ra nơi này là 1/10000, trừ tôi ra, cho dù anh đã vào rồi nếu không có tôi, anh cũng sẽ không tìm được nơi này... _ Di mỉm cười, ánh mắt nhìn hân mang theo tia đắc ý, sau đó đứng dậy... 3h khuya rồi, tôi cần phải về nhà, nếu không sẽ bị phát hiện mất, anh cần gì không, sáng mai tôi sẽ mang đến cho anh...

- Tôi cần một bộ quần áo màu tối và ... một cái điện thoại... _ Hân nhướn mày, một tiểu thư như cô, hân là yêu cầu này không quá đáng chứ??

- Ok... _ Nói xong, cô chạy nhanh ra ngoài, dừng ở cửa, cô nhớ ra một việc, quay đầu lại, nở nụ cười nói... _ Tôi nghĩ ra rồi, gọi anh là... Won nhé, thật ra thì anh vốn dĩ không phải người Việt, nên không nhất thiết phải đặt tên tiếng Việt...

Không đợi hân kịp thời tiêu hóa cái tên, bóng dáng Di đã mất hút, anh bỗng dừng mỉm cười, ánh mắt khẽ nhắm lại, tựa vào ghế sofa...

Won??

Tại sao lại là Won? Nghe cái tên thật éo lá, nó chẳng phù hợp chút nào với thân phận thiếu chủ tổ chức như anh, nhưng mà, tạm chấp nhận vậy, dù sao, anh cũng đáng thương đến nỗi chẳng có nổi một cái tên ngoài mặt danh...

Ngẫm đến đáng về xoay đầu lại, trên khuôn mặt là nụ cười vô ưu trong sáng, cả thế giới giây phút ấy như ngừng lại, chỉ còn lại nụ cười của cô ấy luôn tỏa sáng. Rất lâu về sau, anh đã không còn được nhìn thấy nụ cười ấy nữa... vì ai??

Hạc Di lặng lẽ bước giữa đêm khuya, đường phố khuya chỉ còn lác đác vài người, nhưng nó lại khá an toàn, đây con đường dẫn đến Vũ Hoàng Xa Hoa, khu dân cư trọng điểm của thành phố, chỉ một căn biệt thự giá đủ để một người bình thường sống mấy đời...

Đương nhiên, an ninh an toàn tuyệt đối, hằng ngày cảnh sát an ninh đều đi tuần mà, cho nên, Di vui vẻ đi về...

À, đường về thì cô không hề lo, việc cô lo là hệ thống an ninh ở nhà và... đội ngũ vệ sĩ đáng ngưỡng mộ...

Thật ra việc này làm cô... khá phấn khích, mỗi lần trốn nhà, nó làm cô có cảm giác mình đang thực thi nhiệm vụ nguy hiểm, cảm giác hồi hộp này, cô rất thích thú, khi trốn ra và vào nhà thành công mà không bị ai phát hiện, đó là cảm giác hoàn thành nhiệm vụ, rất thành tựu...

Nhưng mà hôm nay...

- Cô chủ! _ Một người vệ sĩ khẽ khàng lên tiếng, đầu cúi xuống nghiêm nghị...

Di giật mình, cứng ngắt quay đầu lại, ánh mắt hốt hoảng...

Không phải chứ?? Còn... còn chưa thực hiện đã bị nắm thót, sao mà xui ghê vậy chứ, hự hự...

- Không sao thưa cô, tôi sẽ giúp cô! _ Lúc người ấy ngược lên, khuôn mặt pha chút đùa cợt khiến mắt cô tròn to, kinh ngạc nhìn người trước mặt,...

- Thiên... Thiên Hạo... _ Hạc Di ngạc nhiên đến nỗi lắp ba lắp bắp, khó hiểu nhìn cái người đang mặc đồ vệ sĩ, tay đút túi quần, thông thả vô cùng...

- Em đi đâu mà lại khuya thế này?? _ Hạo nhíu mày, nhíu nhố lại quậy phá rồi, anh biết cô rất hay trốn ra ngoài, nhưng không biết là đi đâu, thù hằn của anh luôn nói lúc vào con hẻm thì cô đột nhiên biến mất, thật kỳ lạ...

- Còn anh sao lại trùng hợp ở khu Vũ Hoàng Xa Hoa thế??? Còn mặc đồ vệ sĩ?? _ Di nhướn mày, ánh mắt nghi ngờ nhìn Hạo, rồi cúi đầu, xoa xoa đôi tay lạnh cóng...

Hạo cau mày, đưa tay ôm lấy hai bàn tay của Di, ừ ừ, anh đến đây làm gì?? Đương nhiên là xem cô có về nhà an toàn không rồi! Nhưng là... anh sẽ không nói ra đâu...

Rùa: Tự hỏi mình xây dựng hình tượng nam chính tệ lắm sao?? Nhiều người phản cảm thế?? Hi hi, thật ra, mọi người càng ghét Hạo càng tốt, đó là điều Rùa mong muốn, bởi hình tượng nam chính trong bộ này mà Rùa nhắm đến là "Vừa đáng ghét vừa đáng thương", "vừa yêu lại vừa hận"... Hi hi...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Góc, Đứng Hẹn Anh Nữa!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

